

Chiara Lubich, fundadora i presidenta del moviment dels Focolars

«Som a l'avantguarda del diàleg interreligiós»

La italiana Chiara Lubich va fundar l'any 1943 els Focolars, un moviment ecumènic que agrupa actualment uns dos milions de persones de totes les religions, tot i que la majoria són d'origen catòlic. Els Focolars, que estan estesos en gairebé dos-cents països, no es limiten tan sols a la recerca de la unitat entre els cristians, sinó també entre els membres d'altres confessions, com la jueva, la musulmana o la budista. «Compartim amb ells —afirma Lubich— els valors de justícia, de solidaritat, de defensa dels drets humans. Si tenim tantes coses en comú, per què ens hauríem de separar?»

Chiara Lubich és una de les personalitats que han estat convidades a participar a la II Reunió Ecumènica, que se celebrarà a Graz (Àustria) del 23 al 29 de juny, sota el lema: «La reconciliació: do de Déu i font de vida nova.»

Entrevista a pàgines 8 i 9

El Papa beatifica el gitano Ceferí Giménez Malla

«La caritat de Crist no coneix fronteres ni de races ni de cultures»

La cerimònia de beatificació de Ceferí Giménez va reunir, el 4 de maig passat, quatre mil gitanos d'Europa i Àsia entre els més de 30.000 assistents a l'acte. Joan Pau II va afirmar que «Ceferí havia sabut sembrar concòrdia i solidaritat entre la seva gent, fent de mediador en els conflictes que de vegades entelen les relacions entre països i gitanos».

Reportatge a pàgines 5 i 6

10 Mons. Carrera denuncia els mitjans de comunicació que volen reduir l'Església a la sagristia

21 Entrevista al cardenal Lustiger sobre la joventut actual

31 IV Caravana per la Pau en favor del poble sahrauí

Editorial

Pentecosta, el rejuveniment de la fe

Diumenge que ve és Pentecosta. Seran de color vermell els ornaments de les celebracions i les flors dels altars. Les nostres comunitats invocaran l'Esperit Sant, que és l'ànima de l'Església, l'alè que la vivifica amb el do de l'amor.

Tanmateix... ¿És una Església amb ànima, una Església rica en amor, la que copsen els ulls dels nostres contemporanis?

Al nostre país i al conjunt d'Europa sembla com si l'Església visqués un moment de defallença i de fatiga. La davallada de la pràctica religiosa, la pèrdua d'una certa memòria cristiana i les dificultats de comunicació amb les noves generacions ens fan témer, humanament, que està en joc el futur de la fe en la nostra societat. Acabem de celebrar un Concili, però no sempre ni arreu ens acompanya l'entusiasme que caldria. La constatació realista dels problemes i de les dificultats amb les quals topa la nostra Església no hauria d'aminorar, sinó tot al contrari, el nostre compromís amb les resolucions conciliars.

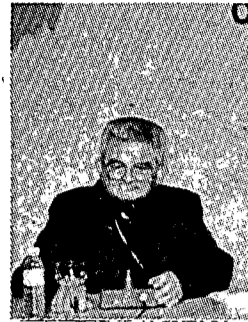
No lluny de nosaltres, a França, els bisbes acaben de publicar una carta als catòlics amb el títol *Proposar la fe en la societat actual*. Les dificultats que ells troben s'assemblen a les nostres. El document, però, és una invitació a rellevar amb energia la proposta de la fe cristiana, mostrant-ne la novetat profunda, en el

món actual. «En aquestes noves condicions —diuen els bisbes francesos—, hem de transformar-nos en uns *proposadors* de la fe. Per tal d'assolir aquest objectiu, estem cridats a viure nosaltres mateixos el do de Déu, sota el signe de la novetat, tal com es manifesta en Jesucrist, amb la força de l'Esperit Sant.»

En aquesta mateixa línia cal situar el recent llibre-entrevista del cardenal Joseph Ratzinger, *La sal de la terra*. «El cristianisme està condemnat a ofegar-se —hi llegim— si no descobrim què significa l'experiència interior que fa penetrar la fe en la profunditat de la vida de cada u i des d'ella la guia i la il·lumina. La pura acció i la pura construcció espiritual no són suficients.» Sembla que la dificultat és, fins i tot, psicològica: acostumats com estàvem a uns processos de transmissió quasi automàtica, ens costa d'entrar de ple en les noves condicions, les quals demanen «retrobar el gest inicial de l'evangelització: el de la proposta senzilla i decidida de l'Evangelí de Crist».

Però l'Esperit Sant no ens deixa. «¿Com hauria pogut l'Església —deia Carles Cardó— afrontar tots els embats, sofrir totes les privacions, passar totes les penes, i això sense defallir un moment en tants segles, si no tingués el cor aflamat per aquest Esperit que és foc de Déu i Amor substancial de la Santíssima Trinitat?» La festa de Pentecosta ens convida a obrir-li de bat a bat el cor. D'Ell hem d'esperar el rejuveniment de les nostres comunitats.

Sumari

10
Mons. Carrera denuncia els mitjans de comunicació que volen reduir l'Església a la sagristia

13
Veus joves: parla de la Jornada Mundial de la Joventut

21
Entrevista al cardenal Lustiger sobre la joventut actual

22
Preocupa la secularització de les organitzacions caritatives de l'Església

31
IV Caravana per la Pau en favor del poble sahrauí

CATALUNYA CRISTIANA

Direcció: Mn. Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Marta Puyol, David Vidal

Assessorament lingüístic: Meritxell Cucurella Jorba

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Càmps, J. Carrera Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Guillem Farré, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P.-J. Ynaraja

Corresponsals: Miriam Díez, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Raquel Planas, VIC

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 490 59 88,
Fax 490 20 35 - Internet: Catcris@idgrup.iberntet.com

Gerència: Jaume Vinyals i Rovira

Publicitat: Magda Revetllat i Barba

Promoció: Jordi Baig i Juncosa

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado i Minguez

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30-08011 BARCELONA - Tel. 454 16 30 / 17 77 - D.L.B. 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la **UCIP**
International Catholic Union of Press

Membre de l'**APPEC**
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.880 ptes.
Resta d'Europa: 20.384 ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 ptes.

Comentaris

En la teva declaració de renda... també la creueta per ajudar l'Església

L'Església té el seu cos i la seva ànima. La seva ànima viu de l'esperit, però el seu cos necessita recursos humans. L'Església ha estat establerta per Jesucrist com una comunitat humana visible que pelegrina en aquest món, que viu en el temps i en l'espai, enmig de la societat humana. Els seus membres són éssers humans que, al mateix temps, formen part de la societat civil en què viuen.

El que és prioritari de l'acció de l'Església és la predicació de l'Evangelí, les celebracions litúrgiques, el servei de la caritat, el testimoni de la fe i de caritat dels cristians, l'oració perseverant, l'ofrena permanent de la pròpia vida com a sacrifici de lloança a Déu. El desenvolupament d'aquestes activitats suposen l'existència d'una comunitat humana organitzada, amb persones lliurades, i la col·laboració integral de tots els fidels. L'Església és

la prolongació de l'Encarnació del Fill de Déu que es va fer home vertader.

L'Església té les mateixes necessitats d'una societat humana organitzada, present i activa en la història. I una

condició indispensable per fer la seva acció evangelitzadora és el suport econòmic.

El sosteniment econòmic de l'Església depèn fonamentalment de l'aportació dels seus fidels i dels que valoren i estimen l'activitat de l'Església en els diversos camps en els quals es projecta

la seva activitat. Les vies d'aquesta aportació són múltiples. Una d'elles és fer, en la declaració de la renda, el gest de posar la creueta a la casella corresponent, i exercir voluntàriament el dret

que té tot contribuent de manifestar la seva voluntat perquè s'apliqui una mínima part dels seus impostos —el 0,52%— en favor de l'Església catòlica, amb la declaració de l'IRPF. Certament que hi ha altres fórmules per ajudar l'Església, com els donatius, col·lectes ordinàries i extraordinàries —com la de la diada de germanor—, subscripcions en favor de la parròquia o de la

diòcesi, etc.

Els nostres bisbes assenyalen que el sistema de l'assignació tributària és vàlid. Però, a la llum de l'experiència, cal corregir-lo i perfeccionar-lo. S'hauria de suprimir l'actual fórmula disjuntiva —«per col·laborar al sosteniment econòmic de l'Església catòlica o a

altres fins d'interès social»—, que sembla que enfronta l'Església catòlica amb fins d'interès social, com si l'Església no integrés en la seva activitat pastoral les preocupacions socials.

Però el que és important és que els ciutadans, i en especial els creients i persones de bona voluntat que estimen l'acció de l'Església, siguin informats. Els contribuents, per posar la creu a la casella corresponent, destinen el 0,52% de l'IRPF a l'Església i no han de pagar més del que els correspon. És una manera voluntària de dir a l'Estat què ha de fer amb una petita part dels seus impostos: destinar-los a l'Església per a un millor servei pastoral i social. Han de saber, a més, que si no hi posen cap senyal, aquell 0,52% va al fons de l'Estat i no se'ls descompta res. A Itàlia, es reparteix així: la meitat per a l'Església i l'altra, per a l'Estat; a l'Estat espanyol, no.

Mn. Joan Benito Tolsau

Delegat d'Economia de l'Arquebisbat de Barcelona

Acord entre els Estats Units i Mèxic per lluitar contra el narcotràfic

Els Estats Units i Mèxic van subscriure la setmana passada una aliança de gran transcendència, segons la qual tots dos països cooperaran d'ara endavant en la lluita contra el narcotràfic. Prepararan de manera conjunta una estratègia global per aconseguir eliminar de soca-rel l'oferta i la demanda de drogues a les seves circumscripcions. El president nord-americà, Bill Clinton, i el mexicà, Ernesto Zedillo, van subratllar en la conferència de premsa que va tenir lloc poc després de la firma del document que aquest pacte es fonamenta en dos principis bàsics: d'una banda, el respecte a la sobirania i la integritat territorial de les dues nacions i, de l'altra, la protecció de la seguretat personal de tots aquells funcionaris que treballen per aplicar la llei en la lluita contra el tràfic de drogues.

Això no obstant, diferents fonts han assenyalat que l'acord implica concessions importants de Mèxic a l'Administració nord-americana, sobretot en matèria de política antidroga i pel que fa a l'espai aeri i marítim. Per exemple, el govern d'Ernesto Zedillo ha acceptat que avions i vaixells de les forces armades dels Estats Units puguin internar-se a les seves aigües i cels per detectar i perseguir vaixells o aeronaus sospitosos de participar en operacions de narcotràfic. No cal dir, doncs, que els Estats Units n'han tret profit. El viatge oficial de Clinton a Mèxic —el primer com a cap d'Estat— es va plantejar principalment per dissipar els nombrosos malentesos que han sorgit en els últims temps entre els dos estats americans.

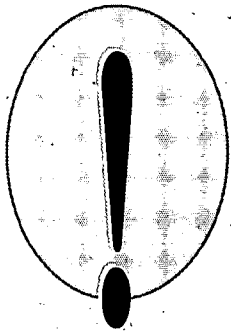
A la reunió bilateral entre Clinton i Zedillo també es va tractar el tema, sempre espinós, de la immigració. El president nord-americà va assegurar al seu homòleg que la nova llei d'immigració dels Estats Units, aprovada recentment pel Congrés del seu país i que es preveu que sigui més dura amb els indocumentats, no s'aplicarà de manera discriminatòria als mexicans i que no es deportaran les famílies.

Miquel Àngel Codina

Zedillo saluda Clinton, davant de l'esposa del mandatari nord-americà.

CATALUNYA CRISTIANA

La vostra aportació

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu
optar als premis

1r. premi:

Un cotxe PEUGEOT 106
kit - 3 portes.

SORTEIG TRADICIONAL: 2 DE JUNY

Segon Premi:

**DUES PLACES
PELEGRINATGE A:
Roma i el seu port d'Ostia
del 6 a l'11 d'octubre**

Tercer Premi:

**RÀDIO TARGETA «AIWA»
Sintonitzador digital AM/FM amb
rellotge, 14 presintonies, altaveu
incorporat i auriculars estéreo**

I també, a més:

**✓ 10 lots de llibres amb 6 títols a
escollir de la col·lecció «Àlbums
Disney» (les pel·lícules clau de
Disney en dibuixos animats)
Ed. Beascoa.**

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1997 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

Talonaris a 7.500 ptes. Butlletes a 150 ptes.

Nom i cognoms.....
Adreça.....
Població..... DP.....
Tel..... Província.....
Trameto l'import per xec barrat gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BUTLLETES A LES SEGÜENTS LLIBRERIES DE BARCELONA:

- La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3
- Balmesiana, Duran i Bas, 6
- Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, tel. (93) 301 37 18 FAX: 302 32 64 - 08010 Barcelona

ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA. GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ

«La caritat de Crist no coneix fronteres ni de races ni de cultures»

■ Els gitanos demanen, en la beatificació del Pelé, que s'acabi la marginació que pateixen

ROMA.— La beatificació de Ceferino Giménez Malla, àlies el Pelé, va reunir el 4 de maig passat a Roma uns quatre mil gitanos d'Europa i Àsia, barrejats entre els més de 30.000 assistents a l'acte. Durant la cerimònia a la plaça de Sant Pere, el Papa va proposar el nou beat com a model de cristià, fidel a la seva raça i mitjancer entre païos i gitanos. Joan Pau II també va proclamar beat el bisbe de Barbastre, monsenyor Florentino Asensio, assassinat set dies després que el Pelé.

La beatificació del Pelé, que va ser afusellat als 75 anys per defensar un sacerdot amenaçat per milicians, va ser una cerimònia entranyable en què el Papa va pronunciar unes frases en romà, llengua de la qual deriva el caló espanyol. Joan Pau II va reconèixer que Ceferino va ser «fidel al seu poble i a la seva raça, i va demostrar que la caritat de Crist no coneix límits ni de races ni de cultures». Sa Santedat va afegir que «l'Església el proposa com a model a seguir, especialment per als gitanos, que mantenen amb ell estrets vincles culturals i ètnics».

Romiatge gitano

A Catalunya, l'Arquebisbat de Barcelona va organitzar un pelegrinat-

Un gitano a la beatificació del Pelé, en la plaça de Sant Pere del Vaticà.

ge a Roma que feien el viatge organitzat per l'arquebisbat «estaven molt contents per l'oportunitat de conèixer la persona del Sant Pare, la ciutat de Roma i, sobretot, estaven contents per l'exaltació d'un membre de la seva ètnia en ser beatificat». Rullo va afegir: «D'ara endavant tam-

molt positiva per tots els membres de l'expedició. «Una prova d'això és que hem concertat un dinar de germanor amb el bisbe Carrera per posar en comú les nostres experiències.»

Quant al nombre de gitanos que van acudir a Roma, n'hi havia un miler procedent de l'Estat espanyol. També cal comptar els gitanos de diverses regions d'Itàlia, a part dels que viatjaven des de Portugal, França, Alemanya, Hongria, Romania, Polònia, Txèquia i Bangla Desh.

Terra de màrtirs

A banda del Pelé, també van ser beatificats el bisbe de Barbastre Florentino Asensio Barroso, dos religiosos italians i una religiosa guatemalteca.

El bisbe de Barbastre va ser assassinat en aquesta localitat el 9 d'agost de 1936, set dies després de la mort de Ceferino Giménez Malla. Sembla ser que es van conèixer i que, fins i tot, monsenyor Asensio de vegades va buscar consell en la saviesa de l'ancià

i analfabet tractant de cavalleries.

Monsenyor Asensio Barroso, nascut a Valladolid el 1877, és el quart bisbe que puja als altars pel seu martiri durant la guerra civil espanyola. Els altres preveres van ser els de Terol, Almeria i Guàdix. Amb la seva beatificació i la del Pelé, Barbastre es converteix en la diòcesi amb més màrtirs de la guerra civil que han estat enlairats als altars.

Sembrar concòrdia

El Papa va proposar la figura del Pelé com a «model de la universal

(Segueix a la pàg. 6)

«El Pelé va saber sembrar concòrdia i actuar de mitjancer en els conflictes entre gitanos i païos»

ge a Roma per assistir a la beatificació de Ceferino Giménez Malla. El grup era encapçalat pel bisbe auxiliar de Barcelona monsenyor Joan Carrera, encarregat de la demarcació del Barcelonès Nord i del Maresme. Un membre de la pelegrinació diocesana de Barcelona, sor Carme Rullo, va asse-

bé els gitanos tindran un sant a qui encomanar-se i, a més, de la mateixa ètnia, cosa que és molt important per a ells.» Segons Carme Rullo, la presència del bisbe auxiliar de Barcelona Joan Carrera, que els ha acompanyat en el viatge i ha compartit allotjament i àpats amb ells, ha estat considerada

Assessorament Gent Gran

Residència

- En coneixem més de 300 per tal de recomanar-li la que vostè necessita. Estades temporals o permanents.

Ajuda a domicili

- Organitzem el servei a mida per a cada persona. Professionals molt qualificats. Per hores o fixes.

es
ser

estudis i
servis Balmes 205 4t 2a B
08006 Barcelona
T. 415 56 72 / 415 82 48

(Ve de la pàg. 5)

vocació a la santedat, especialment per als gitanos que mantenen amb ell vincles culturals i ètnics». En recordar que Ceferino Giménez Malla va morir «per la fe en què havia viscut», va destacar que va ser generós amb els pobres—malgrat ser-ho ell mateix—, honest en la seva activitat i fidel al seu poble i a la seva raça caló. El Papa també es va referir a Ceferino com un home que «va saber sembrar concòrdia i solidaritat entre els seus, actuant de mitjancer en els conflictes que sovint entelen les relacions entre païos i gitanos».

Acabar amb la marginació

Manuel Heredia, president de la Federació d'Associacions Gitanes de Catalunya, no va dubtar a afirmar: «Avui el Papa s'ha tornat gitano i també avui els gitanos ens hem tornat catòlics cent per cent.» La frase resumeix la reacció dels calós que van ser presents a la cerimònia de beatificació del Pelé. A l'acte també hi van assistir les besnétes del nou beat: Isabel, que és professora a Saragossa, i Elena, que es dedica a la venda ambulants. Aquesta última va dir convençuda: «Mai no m'he sentit marginada. A l'escola les companyes sabien que era gitana i no per això van deixar de tractar-me amb gran respecte i estimació. Malgrat tot, hi ha nombrosos gitanos que senten la marginació en pròpia pell, i això fa mal. Si amb aquesta celebració s'aconsegueix fer un pas per posar-hi fi, seria un petit miracle.»

Marta Puyol

Fotografies: Llibert Teixidó

Dues gitanes somriuen en el transcurs de la cerimònia.

Membres de la pelegrinació diocesana de Barcelona.

'Romancero gitano'

El 1928 Federico García Lorca va publicar *Romancero gitano*. Ceferino no en llegeix ni un vers perquè era analfabet.

L'agost de 1936, com Ceferino, el poeta García Lorca va ser assassinat després de passar tres setmanes a la presó i de no haver estat processat. És un crim que ha estat explicat de diferents maneres: per a uns, el seu error va ser tornar a Granada, on va ser detingut per simpatitzar amb la República; per als altres, va ser la víctima d'una venjança personal.

Ceferino Giménez Malla va ser detingut a Barbastro pels anarquistes, amos de la ciutat, per haver defensat un sacerdot. Aproximadament dues setmanes després, el van afusellar.

Les guerres civils són especialment sanguinàries. Els conflictes fraticides sempre han rebutjat les lleis més elementals d'humanitat, han desvetllat odís primitius i han provocat atrocitats. La guerra civil espanyola no en va ser una excepció: va produir gairebé 500.000 víctimes en una població de 23 milions d'habitants.

La passió de la seva vida va ser educar per a la llibertat

■ Mor el cèlebre pedagog brasiler Paulo Freire

La mort del pedagog brasiler Paulo Freire, que va produir-se el 2 de maig passat, posa en relleu el gran significat que va tenir la seva obra per al treball pedagògic i polític des de la dècada dels seixanta, quan va començar a publicar, fins als nostres dies. Freire va saber combinar perfectament l'esperit de l'època amb una metodologia congruent i ben dotada, tant en l'aspecte filosòfic com en el tècnic. No tan sols el camp pedagògic se'n va beneficiar, sinó també totes les pràctiques educatives en els àmbits polític, comunicatiu i social.

Paulo Freire va néixer el 1922 a la província de Pernambuco, al nord-est del Brasil. Llicenciat en Dret per la Universitat de Pernambuco, va dirigir el Departament d'Educació i Cultura d'aquesta Universitat, va crear centres de cultura popular per tot el Brasil i el 1961 va fundar el Moviment d'Educació de Base, patrocinat per l'episcopat brasiler.

Durant els setanta va ser assessor pedagògic de la Unesco a Ginebra, Suïssa. A finals d'aquesta dècada, concretament el 1979, va tornar al seu país després d'un exili de 14 anys. Freire va aconseguir ser cèlebre mundialment i a l'Estat espanyol va ser investit doctor

honoris causa per la Universitat de Barcelona, el 1988, i per la Complutense, el 1991.

Va ser autor d'una trentena de llibres, entre els quals destaquen *La educación como práctica de la libertad*, *Educación y Cambio*, *Acción Cultural para la libertad* i *Cartas a Guinea Bissau*. A l'Àfrica va desenvolupar part de la seva activitat com a educador durant l'època de l'exili. El seu llibre més conegut, *La pedagogia del oprimido*, ha estat traduït a més de 30 idiomes. Les seves dues últimes obres van ser *Pedagogía de la esperanza* i *Pedagogía de la autonomía*, publicat fa un parell de mesos.

Fins al final de la seva vida va ser docent i investigador. També havia estat professor a la Catòlica Universitat de Sao Paulo. Freire sempre va reconèixer la seva formació cristiana i s'auto-definia com un home en una recerca constant.

En termes generals, la pedagogia freiriana pretén ser una pedagogia de la consciència crítica i reflexiva. La finalitat d'aquesta consciència no tan sols és reconèixer les coses, sinó també desvetllar-ne la realitat oculta. Tot acte de reconeixement i de consciència s'acompanya d'una acció sobre la realitat. Per tant, la pedagogia està estretament relacionada amb la transformació de la realitat.

Freire va saber reconèixer des de la pedagogia la imperant necessitat de justícia que clamava Llatinoamèrica des de la meitat dels seixanta. Cal recordar que, entre les dictadures llatinoamericanes de l'època, la primera a instaurar-se va ser la brasilera, el 1964, que va

condemnar Freire a l'exili.

El seu projecte pedagògic va arrencar amb l'alfabetització. Per a Freire això no vol dir que unes persones aprenguin algunes regles d'escriptura i lectura, sinó que el seu projecte apunta cap a una «alfabetització problematitzadora»: una alfabetització que es defineix com una pedagogia en què la persona, l'educador-educant que tant esmenta, estudia —ahora que aprèn a llegir i escriure— les causes de la seva opressió, principalment socioeconòmica.

Mitjançant la pedagogia alliberadora, l'individu es converteix en un artífex de la seva situació personal i social. L'individu assumeix, en un procés de desafiament constant amb la realitat, el desplegament de la seva consciència, que havia estat postergat per tradicions, per segles d'opressió i d'estructures asfixiants. L'educació és un projecte d'acció cultural alliberadora.

Amb Freire es tanca un capítol dins de la història de la pedagogia. La seva obra depassarà el temps de la seva vida perquè, com va dir ell mateix, el seu pensament va més enllà de qualsevol sistema: és una pràctica, una actitud davant de la realitat, davant dels altres i d'un mateix.

Tanius Karam

música

VIDEO

LA LIBRERÍA SAN PABLO y SAN PABLO Grupo Editorial

AVE MARÍA. (Instrum), Música: Schubert, Gounod, Victoria, Palazón. Casete 1.395 ptas. CD 2.295 ptas.
AVE MARIS STELLA. Obras Marianas de varios autores interpretadas por el *Coro Ars Vocalis* de la basílica de Santa María sopra Minerva. Casete 1.395 ptas.
AVE MARÍA DE TODOS LOS PUEBLOS
 Letra: José A. Olivari. Música: Jesús Glüch
 Casete 1.395 ptas. Folleto 390 ptas.
EL CAMINO DE MARÍA. Mariano. Fuertes
 Casete 1.395 ptas. CD 2.295 ptas. Folleto 415 ptas.
ERES TÚ, MARÍA. Letra y música: Cesáreo Gabaráin.
 Folleto 390 ptas. Casete 1.395 ptas.
FIESTAS DE NUESTRA SEÑORA
 Liturgia de las fiestas y antifonas de la Virgen.
 (En gregoriano). Casete 1.160 ptas. CD 2.295 ptas.
Coro de monjes de la abadía San Pedro de Solesmes.
HIMNOS A LA VIRGEN MARÍA 1 y 2: de varias patronas de España. *Coro parroquial de la Asunción de Ntra. Sra. de Museros (Valencia).*
 CD 2.295 ptas. c/u. Casete 1.395 ptas. c/u.
MADRE DE LA ESPERANZA
 Letra: José A. Olivari. Música: Joaquín Madurga
 Casete 1.395 ptas. Folleto 390 ptas.
MADRE DEL AMOR. Letra y música: Cesáreo Gabaráin. Casete 1.395 ptas. Folleto 390 ptas.
MADRE DE LOS CREYENTES. Letra: Emilio Pascual. Música: Francisco Palazón. Casete 1.395 ptas.
MADRE DEL REDENTOR. Letra y música: Cesáreo Gabaráin. Casete 1.395 ptas. Folleto 390 ptas.
MARÍA, POBRE DE YAVÉ
 Letra: Perico Núñez y otros. Música: Varios autores.
 Casete 1.395 ptas. Folleto 390 ptas.
SANTA MARÍA
 Autores varios. Casete 1.395 ptas.

FÁTIMA
 58'. 2.995 ptas.
FÁTIMA, ESPERANZA DEL MUNDO
 30'. 2.995 ptas.

PALABRAS SENCILLAS SOBRE MARÍA
 Patricio García Barriuso. 200 págs. 1.250 ptas.
AMIGA DE DIOS. Mensaje mariano del Nuevo Testamento.
 Xabier Pikaza. 272 págs. 1.550 ptas.
MARÍA, MUJER, MADRE Y AMIGA
 Francisco Cerro Chaves. 320 págs. 1.700 ptas.
NUEVO DICCIONARIO DE MARIOLÓGIA
Equipo internacional de 85 especialistas dirigido por Stefano De Fiore y Salvatore Meo. Adaptación de la edición española:
 Equipo de Redacción SP. 2.128 págs., 3ª ed. 9.750 ptas.
MARÍA, CLAVE DEL MISTERIO CRISTIANO
 René Laurentin. 168 págs. 1.150 ptas.
EL SILENCIO DE MARÍA
 I. Larrañaga. 248 págs. 20ª ed. 1.200 ptas.
REDEMPTORIS MATER
 La madre del Redentor. Sexta carta encíclica de Juan Pablo II. 96 págs. 3ª ed. 375 ptas.
SE LLAMABA MARÍA. Reflexiones para el mes de Mayo
 José Pollano. 160 págs. 2ª ed. 800 ptas.
MARÍA DE NAZARET
 Material pastoral para la comunidad cristiana
 J. M.ª Vigil. 176 págs. 2ª ed. 850 ptas.
ICONOS DE LA MADRE DE DIOS
 María Donadeo. 144 págs. láminas a color. 1.100 ptas.
DICHOSA TÚ QUE HAS CREÍDO. Carlo Carretto. 152 págs. con 8 ilustraciones. 13ª ed. 1.000 ptas.
EL ROSTRO MATERNO DE DIOS
 Leonardo Boff. 312 págs. 7ª ed. 1.400 ptas.
VIDA DE MARÍA (para niños)
 La Virgen en los relatos evangélicos
 P. Paltro. 64 págs. 2ª ed. 1.000 ptas.
HABLANDO CON MARÍA
 Adolfo Varas García. 64 págs. 530 ptas.
MARÍA, CAMINO DEL HOMBRE
 Alejandro M. Sierra. 216 págs. 900 ptas.

LOURDES, CAMINO DE LIBERACIÓN. 40'. 2.995 ptas.
LA VIRGEN DE GUADALUPE
 90'. 2.995 ptas.

LIBROS

SAN PABLO

LIBRERÍA SAN PABLO
 Via Laietana, 38, 08003 Barcelona
 Tel.: 93-268 12 54
 Tel y Fax: 93-268 37 30

DIVISIÓ COMERCIAL
 Resina, 1 - 28021 Madrid
 Tel.: 91-798 74 26/27
 Fax: 91-505 20 50

l'entrevista

«Enmig de les tensions, el món cerca la unitat»

■ Chiara Lubich, fundadora dels Focolars, un moviment que busca la unitat

El tema de la Reunió Ecumènica de Graz —la reconciliació— està en sintonia amb l'espiritualitat del moviment dels Focolars?

—L'espiritualitat de comunió, la construcció d'un món unit, heus aquí un esperit molt modern. Malgrat totes les tensions que esquinquen actualment el món, les amenaces de guerra, és un signe dels temps que el món tendeix a la unitat. El Concili Vaticà II ha parlat sovint de la unitat, i també el Consell Ecumènic de les Esglésies o la Conferència Mundial de les Religions per a la pau. Sense parlar de l'esforç dels països europeus per unir-se. Igualment les grans ideologies —que ja estan en part enfrontades— procuren resoldre globalment els problemes del món. Paradoxalment, és enmig d'aquestes tensions i d'aquests esquinços que el món cerca la unitat. Això ho comprèn bé l'espiritualitat del moviment, per això hi ha una sintonia absoluta entre el nostre moviment i la Reunió de Graz.

—Malgrat aquest moviment d'unitat, hi ha divisions entre les Esglésies cristianes. Vostè expressa més l'optimisme de la voluntat que el pesimismo de la raó?

—Referent a l'optimisme de la voluntat, això és possible, però també és cert que l'Evangeli diu: «Tingueu confiança, jo he vençut el món.» Malgrat tot el que vostè esmenta, es veu que les coses marxen en bona direcció. Quant a canviar la realitat del món, s'hi pot arribar, es poden modificar les estructures. Nosaltres intentem fer-ho en el pla econòmic, per exemple, desenvolupant el que anomenem una «economia de comunió». Cal comprendre que el veritable cristià està en el món però no és pas del món. Som davant de dues cultures diferents, de dos models de pensar diferents. Entre el que viuen els cristians que s'inspiren en l'Evangeli i el que es viu en el món, hi ha d'haver una diferència. És lògic que un carisma i un esperit cristians originin actuacions que estan en oposició al que passa en el món.

—Pensa que es pot canviar la tendència dominant de la competència a ultrança, la maximització de la utili-

VALAIS.— La italiana Chiara Lubich, fundadora del moviment dels Focolars, que agrupa pel món milions d'homes i dones de totes les religions, és una de les personalitats invitades a la II Reunió Ecumènica de Graz (Àustria) sobre el tema «La reconciliació: do de Déu i font de vida nova».

Dos mesos abans d'aquest gran esdeveniment, que reunirà del 23 al 29 de juny més de 700 delegats catòlics, ortodoxos, protestants i anglicans de les Esglésies des de l'Atlàntic a l'Ural i milers d'altres participants, Chiara Lubich testimonia la seva passió per la unitat, carisma del seu moviment.

tat, el menyspreu del feble, l'oblit de les responsabilitats socials de les empreses?

—Sí, perquè nosaltres actuem també en l'àmbit d'estructures. Aquests dies, a Roma, hi ha hagut una trobada d'empresaris, d'especialistes i d'investigadors que escriuen tesis sobre l'economia de comunió. En realitat, els nostres empresaris no som més de 750 repartits per tot el món, especialment al Brasil, Argentina, Espanya, Bèlgica, Alemanya. No donen feina a més de 3.500 persones, però existeixen i poden servir de model.

A partir d'aquestes microrealitzacions, els experts pensen que es pot arribar a realitzacions més grans. Dirigits pels «homes nous», les empreses de l'economia de comunió reparteixen els seus beneficis en tres parts: una part, per assegurar la continuïtat de l'empresa; una altra, per formar precisament aquests «homes nous» que saben estimar i donar, sense els quals no s'aconseguiria res en aquesta terra; i la tercera part, per ajudar els que encara no han trobat feina o no poden sufragar les seves necessitats.

—Per tant, creuen molt en la intervenció de la Providència?

—Hi creiem fins al punt que està previst en els nostres balanços. Inscri-

Chiara Lubich, fundadora del moviment dels Focolars.

bim la meitat de les entrades pel treball que realitzem i l'altra meitat com a provinent de la Providència. Experimentem això des de fa cinquanta anys, per què no ha de passar ara, 51 anys després de la seva creació? El centre de la nostra vida no és el profit, és l'home. Això és certament una provocació en la situació actual.

—Es pot dir que vostè realitza

part del programa de nova evangelització que vol Joan Pau II?

—Sí, això és una expressió de la nova evangelització. Certament, la intentem viure en el moviment ensenyant a viure l'Evangeli frase per frase, canviant la manera de viure, la mentalitat, la manera d'estimar com va ensenyar Jesús. Jesús ens diu que és necessari estimar tot el món, és necessari veure Crist en cadascú. Però el món no actua

pas així; s'estima els parents, els amics, i amb això n'hi ha prou. Per a nosaltres no hi ha persones simpàtiques o antipàtiques, ni belles ni lletges, ni negres ni blancs, ni catòlics ni protestants. És necessari estimar tothom.

—Ha estat influïda en l'elecció de la unitat pel fet que el seu pare era socialista i la seva mare catòlica?

—No, jo he estat influïda només per l'Evangeli, no cerquem altres models. L'estil de vida i la compartició de béns que nosaltres defensem no són més que l'expressió d'una tendència vers la unitat. No copiem a ningú, hem trobat aquest model en l'Evangeli, perquè és on es troben els fonaments de cada resposta.

No estem compromesos en la lluita política per fer una societat millor, perquè som essencialment un moviment religiós. Però el nostre moviment bordejia també el camp

polític o artístic. En política, per exemple, alguns dels nostres adherits han constituït un moviment —Moviment de la Unitat— que agrupa cristians de diferents partits per formar-los, perquè ja s'estimen entre ells, perquè són cristians. Només és després que han de sentir-se membres dels seus respectius partits.

Fem això perquè, com a cristians,

Chiara Lubich**Fundadora del moviment dels Focolars**

Chiara Lubich quan va rebre el Premi de la Pau d'Augsburg, l'octubre de 1988.

salvaguarden els valors, com els de la vida, els drets humans, la unitat, la justícia... i transmeten aquests valors als seus propis partits. El Moviment de la Unitat, fundat fa alguns anys a Itàlia, agrupa senadors, diputats, alcaldes, administratius, simpatitzants o membres dels Focolars. També s'hi ajunten altres països com Bèlgica, França, Espanya. Es tracta de salvar els valors cristians.

et fessin». Es troba gairebé en totes les religions.

—No li recriminen un cert irenisme, és a dir, un confusionisme, en aquesta recerca de la unitat?

—Nosaltres som cristians, ens declarem catòlics. Ells són budistes, i continuen sent budistes. Però per què ens hem de barallar a cops de puny? Per què no ens podem estimar i ajudar? Cal

«L'estil de vida i la compartició de béns que nosaltres defensem en el moviment no són més que l'expressió d'una tendència vers la unitat»

—Els Focolars no es limiten només a la unitat entre els cristians, busquen igualment la unitat amb els jueus, els musulmans o els budistes, no?

—Jo tornó precisament d'un viatge a Àsia, on em van convidar a parlar en una universitat que va agrupar 800 monjos budistes de Xiang Mai, al nord de Tailàndia—on hi ha el budisme més formal, però també el més tancat. El motiu d'aquest viatge va ser la petició de dos grans mestres budistes, que havien conegut el moviment a Tailàndia i a les Filipines, i que després varen visitar una de les nostres «ciutats model», la de Loppiano, a prop de Florència, on gairebé 700 persones de totes les edats, procedents de 70 nacions, viuen l'espiritualitat de la unitat.

Hi ha una cosa que lliga totes les religions, siguin cristianes o no cristianes, és la regla d'or que diu «fes als altres el que tu voldries que et fessin i no facis als altres el que no voldries que

reconèixer les faltes que la nostra Església ha comès en el passat. El mateix Papa ha demanat perdó per la condemna de Galileu, i la de Jan Hus, condemnat al foc per herètic a Bohèmia. Actualment és una altra època, tenim una altra mentalitat. La ràdio i la televisió connecten tota la humanitat en comunió.

Lluny de nosaltres, l'esperit de creuada o el proselitisme. Però estem convençuts que la veritable religió és la nostra, la religió cristiana i catòlica. Ho podem dir a tothom, però això no permet atacar els budistes o els musulmans. Al contrari, cal estimar-los. Sense fer irenisme, com a mínim es pot admetre que nosaltres som tots els homes. També acceptem els ateu en el nostre moviment, perquè compartim amb molts d'ells els valors de justícia, de solidaritat, de defensa dels drets humans. Si tenim tantes coses en comú, per què ens hauríem de separar?

—Vostès estan en l'oposició a l'in-

PERFIL

Chiara Lubich, fundadora i presidenta del moviment dels Focolars, va néixer el 22 de gener del 1920 a Trento, al nord d'Itàlia, en una família obrera. Mestra laica, va consagrar la seva vida a Déu el 7 de desembre del 1943, data que marca la fundació del moviment.

Actualment, distribuïts per 198 països dels cinc continents, els Focolars tenen 110.000 membres en el sentit estricte del terme, i els seus adherits en sentit ampli són dos milions, majoritàriament d'origen catòlic. També hi ha adherits als Focolars un cert nombre de musulmans, de budistes i d'altres creences. En el cercle més restringit, els homes i les dones estan en un «focolar» (una llar), de petites comunitats no mixtes; on els membres viuen la unitat del quotidià, compartint la Paraula de Déu, practicant la comunitat de béns, i guanyant-se la vida en la societat com tothom. Hi ha 650 comunitats d'aquesta mena a tot el món. Hi ha també matrimonis en els Focolars, això representa una novetat en l'Església. El moviment també coneix gairebé 21.000 «voluntaris», o sigui laics que han decidit viure l'espiritualitat de l'unitat amb la finalitat de renovar la societat.

Des del 1966, els Focolars tenen una branca jove, els Gen, que agrupen uns 60.000 membres, 750 bisbes, 20.000 sacerdots diocesans, 57.000 religioses (de 400 congregacions) i 20.000 religiosos (de 220 congregacions), participen en diversos graus de l'espiritualitat dels Focolars, segons les dades facilitades pel moviment. Des del 1966 han nascut altres branques: Humanitat nova, Famílies noves, Moviment parroquial, Joves per un món unit, etc. Els Focolars posseeixen 27 editorials que publiquen anualment gairebé 300 llibres. La revista mensual *Nova Ciutat* tira 39 edicions en 23 llengües. Les branques del moviment estan representades a l'ONU amb l'estatut d'ONG, a prop del Consell Econòmic i Social (ECOSOC). El centre internacional es troba a Rocca di Papa, una localitat propera a Roma.

tegrisme. Per tant, els conservadors no els deuen estimar gaire, oi?

—Evidentment. Però jo no reivindicava res, sóc el que sóc, jo mateixa. Intento depassar les fronteres estimant tot el món, i amb l'amor s'esfondren les barres. De cara als musulmans o als budistes, proclamem que som cristians, i ells ens creuen perquè som cristians convençuts, altrament no ens creuen. Per tenir un diàleg amb els altres, és necessari que tinguem una forta identitat, si no, hi hauria l'irenisme.

No ens recriminen pas això. Al començament, alguns varen difamar el nostre moviment, considerant-lo com a «protestant», perquè nosaltres estimem tant la paraula de Déu, i «comunista», perquè practiquem la comunitat de béns.

L'Església ha estudiat profundament el nostre moviment, que és nou, i seguidament ha donat la seva aprovació.

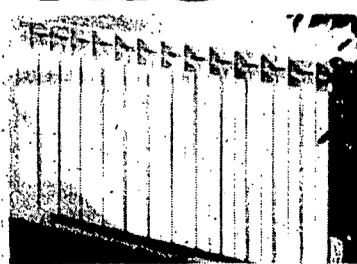
És normal, en un moviment tan gran (dos milions de membres en 198 països) escoltar crítiques al nostre estil d'actuar. Però el mateix Papa està molt content del què fem. Igualment, el cardenal Francis Arinze, president del Consell Pontifici per al diàleg interreligiós, ha dit que nosaltres som a l'avantguarda del diàleg interreligiós. A qui més qualificat que ell hauria de demanar permís pel que faig? Nosaltres estem ben arrelats a l'Església i els Focolars és un dels moviments que el Papa més aprecia.

Jacques Berset
(APIC)

NOVETAT LA CALEFACCIÓ CENTRAL SENSE CALDERA

TECC

LA PRIMERA CALEFACCIÓ CENTRAL
ELÈCTRICA DE BAIX CONSUM

CALOR CONFORTABLE

Silenciosa, no resseca l'aire, regula la temperatura amb termostats individuals.

CALOR ECONÒMICA

A més del seu consum reduït, la seva capacitat acumulativa manté durant molta estona la calor sense despeses d'electricitat.

CALOR FÀCIL

No cal instal·lació especial, sense obres, ni manteniment, només un endoll de 10A.

CALOR SEGURA

Controlada gràcies a un dispositiu electrònic, garantia durant 10 anys.

TELÈFON D'INFORMACIÓ: 902 10 37 88
TECC. Ap. de correus, 50 - 08812 Les Roquetes (Barcelona)

Barcelona

Mons. Carrera lamenta la voluntat de reduir l'Església a la sagristia

■ El bisbe va dir que la Fundació Missatge Humà i Cristià espera aconseguir una televisió local

BARCELONA.— En el decurs d'una conferència al Col·legi de Periodistes el 6 de maig passat, el bisbe auxiliar de Barcelona Joan Carrera es va mostrar preocupat per la tendència actual que pretén confinar l'Església als afers eclesials i que rebutja la seva implicació en àmbits sociopolítics. També va manifestar la seva inquietud per la irritació que produeix l'Església en segons quins ambients. Monsenyor Carrera va parlar de la COPE, de mossèn Apel·les, del llenguatge que usa l'Església i dels mitjans de comunicació propis de l'Arquebisbat de Barcelona, entre d'altres.

«Em sorprenen els atacs i la voluntat d'apartar l'Església de l'àmbit sociopolític, es vol separar la fe de la vida i es voldria que l'Església parlés de festes, devocions i coses intranscendents.» Així es va expressar el bisbe Carrera en la conferència que va oferir amb motiu de la XXXI Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, celebrada el 27 d'abril. Carrera va remarcar la seva sorpresa davant «alguns periodistes de l'esquerra que ens recorden amb zel el deure que té l'Església de no sortir de la sagristia, i ho fan de la mateixa manera que abans ho feien les plomes dretanes del país».

El bisbe Joan no va amagar el seu disgust amb aquestes acusacions que volen mantenir l'Església allunyada de les qüestions pràctiques: «La fe s'ha de projectar a tots els àmbits de la vida. Es pot contradir, però no negar la seva presència», va dir.

Pel que fa al debat intraeclesial, el bisbe va aconsellar «salvar la comunió entre nosaltres» i «veïllar per no perdre de vista una cosa fonamental: l'evangelització». Carrera va lamentar els excessos d'agressivitat en la discussió d'alguns corrents interns de la mateixa Església i va recordar que a vegades és

El bisbe Carrera demana als periodistes que comuniquin Jesús, camí, veritat i vida.

més fàcil asseure en una mateixa taula cristians de diferents confessions que no catòlics amb posicions diferents. Segons el bisbe, «la societat està mancada d'informació del què és el cristianisme, la fe, la veritable Església» i va dir que aquesta informació no l'ha de donar la societat civil, sinó les mateixes escoles i mitjans de comunicació. Carrera va advertir que les inexactituds sobre temes religiosos que es produeixen sovint, en el camp esportiu no es tolerarien: «Aquí tant es diu canonge per cardenal, però si es confongués penalt amb fora de joc tothom cridaria!» En aquest sentit, monsenyor Carrera va suggerir fer un esforç amb el llenguatge i adaptar-lo per fer-se comprensible al món d'avui. El bisbe auxiliar va emfatitzar la importància que té comunicar Jesucrist com a camí, veritat i vida, i va dir que els mitjans de comunicació propis de l'Església a Catalunya no sempre aconseguen comunicar-ho. Pel que fa a la cadena

radiofònica COPE, de propietat episcopal, Carrera va manifestar-se preocupat pel seu creixement excessiu, i la va titllar de caure en les regles de mercat i dels grups de pressió.

El bisbe també va recordar que la Fundació Missatge Humà i Cristià, on pertany Ràdio Estel, està amatent davant la possibilitat d'obtenir una concessió per tenir una televisió local. Joan Carrera és partidari de tenir mitjans propis per comparèixer a l'àgora pluralista i va dir que «els mitjans propis eclesials haurien de créixer una mica tot mantenint-se en unes dimensions entre petites i mitjanes per no caure en les regles de comerç, audiències i publicitats que fan perdre la identitat». Quant al polèmic sacerdot Apel·les, monsenyor Carrera va reiterar que l'Església ja l'ha desautoritzat i va demanar «paciència» davant aquest senyor que, segons el bisbe, «va per lliure, pel seu còmpte».

Miriam Díez i Bosch

CENTENARI DE LA MORT DE SANTA TERESA DE JESÚS INFANT

(1897-1997)

Cicle de 7 conferències a «Balmesiana» organitzat per:

FOMENT DE PIETAT
FUNDACIÓ BALMESIANA
FUNDACIÓ CULTURA RELIGIOSA

(Abril-maig 1997)

Dia 21 de maig (dimecres)

La vida litúrgica i sacramental en l'experiència espiritual de santa Teresa de Jesús Infant

MONS. PERE TENA I GARRIGA, BISBE AUXILIAR DE BARCELONA

Les conferències tindran lloc a BALMESIANA, carrer de Duran i Bas, 9 i 11, Barcelona, a les 7.30 de la tarda

Cent anys de l'ACISJF, una associació al servei de la dona

BARCELONA.— Amb motiu de la festa de la Nostra Senyora del Bon Consell, patrona de l'Associació Catòlica Internacional de Serveis a la Joventut Femenina (ACISJF), el 26 d'abril passat, les diverses associacions esteses per tot el món van celebrar els cent anys de la seva fundació amb una Eucaristia. A Barcelona, unes cent persones van participar en la celebració litúrgica que va presidir Mn. Jordi Garcia-Die. La celebració oficial, a nivell internacional, es farà a Ginebra, on hi ha el Secretariat Internacional, l'11 d'octubre de 1997. Aquesta celebració quedarà inclosa dins dels actes de la reunió del Consell Internacional en què s'aplegaran membres de l'associació d'Europa, Llatinoamèrica i Àfrica.

L'ACISJF va néixer a Friburg (Suïssa) amb l'objectiu de donar suport a la dona jove que emigrava del món rural cap a la ciutat en busca de treball, formació i promoció personal. Actualment les diverses associacions compten amb tres serveis bàsics: acollida, residències i formació. La delegació de Barcelona ha fet una opció per als col·lectius de dones més desatentes (menors, perceptores de la renda mínima, dones maltractades, etc.).

C.C.

Urgell

La Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Núria visitarà la parròquia de Núria de Madrid

NÚRIA.— La Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Núria prepara un viatge a Madrid per visitar la parròquia dedicada a la Verge pirinenca a la capital de l'Estat. Fa 30 anys que una parròquia de Madrid té per titular la Mare de Déu de Núria. Gràcies a l'advocació, s'ha difós la devoció a aquesta Verge i algunes noies ja porten el nom de Núria i el mateix rector, Luís Peñas, és soci de la Lliga Espiritual. El pelegrinatge a Madrid tindrà lloc de l'11 al 14 de setembre i servirà per acréixer els sentiments nuriens i estrènyer l'amistat entre els devots.

La parròquia de Núria, erigida a Madrid el 1965, l'integraven aleshores 3.400 famílies i té el temple al carrer Urbietta. Un grup de socis de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Núria, l'octubre de 1968, van visitar la parròquia madrilenya i, units tots els devots, van venerar la Verge de Núria. El dia 8 de setembre del 1969, 25 feligresos de la parròquia madrilenya van participar a la festa patronal al santuari pirinenc, on van ser acollits per la Lliga Espiritual. Amb l'assessorament de Francesc Verdés, aleshores capellà del santuari de Núria, Alonso Quintián va esculpir en fusta de bedoll una talla de 87 centímetres de la Mare de Déu de Núria, imatge que presideix el temple parroquial de Madrid. La benedicció del temple i la dedicació a la Mare de Déu van tenir lloc l'any 1976.

La parròquia de la Mare de Déu de Núria ha crescut considerablement els darrers anys i els responsables intenten construir un temple nou per poder atendre millor les més de 5.000 famílies de la feligresia actual. És el repte que es proposen en la celebració del 30è aniversari de la inauguració de la parròquia.

Antoni Mirabet

La Mare de Déu de Núria presideix un temple madrileny.

Tarragona

Vint-i-cinc anys de representacions del Ball del Sant Crist

SALOMÓ.— Amb la present edició es compleixen 25 anys de la representació del Ball del Sant Crist de Salomó a l'interior del temple parroquial. Aquest esdeveniment s'ha volgut destacar de manera rellevant per part del Patronat del Ball del Sant Crist mitjançant la celebració de diversos actes paral·lels a les representacions que tenen lloc els quatre diumenges de maig a les 12 del migdia. L'11 de maig va actuar el Grup Amics del Teatre Joan Miracle, que va oferir l'espectacle musical *Jesuicrist Superstar*. El 17 de maig a la nit es farà una lectura teatralitzada del primer text dramàtic del Ball del Sant Crist, escrit per Marc Fusté l'any 1843, i el 25 de maig s'oferirà un concert de cloenda. Igualment, a la Casa de Cultura de Salomó es pot visitar una exposició sobre Fabià Puigserver. Puigserver, juntament amb Iago Pericot, va dirigir el Ball del Sant Crist el curs 1971-72 i va modificar l'especificació d'aquest ball parlat, que a partir de llavors es va representar a l'interior de l'església parroquial.

Joan Boronat

Barcelona

La Casa d'Acció Catòlica canvia d'adreça

BARCELONA.— El 5 de maig passat es va fer l'acte de comiat de la Casa d'Acció Catòlica. Fins ara ocupava un edifici situat al número 7 del carrer Llúria de Barcelona, propietat de l'Arquebisbat de Barcelona, i ara es traslladen al número 6 del carrer Rivadeneira de la mateixa ciutat. La causa del trasllat és el mal estat de l'edifici, i com que la remodelació val molts diners, s'ha optat per enderrocar-lo. De les 18 entitats que hi havia al carrer Llúria, la majoria passen al carrer Rivadeneira, les quals se sumen a les que ja tenien seu en aquest domicili. Altres han anat a la plaça Virrei Amat, a la parròquia de Santa Eulàlia de Vilapicina.

El canvi de domicili no és l'única novetat. A partir d'ara s'anomenarà Casa de l'Església. Malgrat el trasbals de fer el canvi i les reticències que ha provocat, s'ha tingut en compte que la nova seu fos igualment en un lloc cèntric de la ciutat de Barcelona.

L'acte, carregat d'emotivitat, es va

fer en una sala plena de gent veterana de la casa. El Dr. Antoni Matabosch va destacar que «ha estat una decisió molt difícil». El bisbe auxiliar de Barcelona Joan Carrera, que presidia l'acte, va homenatjar tots els que van treballar «des de l'anonimat i de manera profunda per la Casa», i va animar tots els presents dient «que caigui la casa, però que no caigui la il·lusió, perquè continuarem fent Església a qualsevol lloc».

Precisament, aprofitant la visita del bisbe Carrera, el Col·lectiu Cristià per la Insubmissió va penjar dues grans pancartes a la façana de l'edifici que deien «Cap exèrcit no defensa la pau», perquè, segons un membre del mateix moviment, «el bisbe Carrera vegi que la insubmissió és una opció evangèlica». Aquest fet es va produir després que el bisbe Carrera manifestés el seu rebuig a la insubmissió davant la Conferència Episcopal espanyola.

Albert Mañà i Sansó

Claret

NOVETATS!

BICE

LA RESILIÈNCIA O EL REALISME DE L'ESPERANÇA

Ferit, però no vençut.

Col·l. Els Daus 174
96 pàg. - 900 ptes.

Molts infants amb risc de desenvolupar determinats problemes del seu entorn, de fet no els desenvolupen. Per això convé detectar en els infants «problemàtics» algunes àrees de possible solidesa sobre les quals puguin construir o reconstruir les seves vides. Aquest llibre introdueix un canvi de perspectiva: no fixar-se en els déficits sinó en les capacitats.

Raymond E. Brown

JESÚS EN EL NOU TESTAMENT

Introducció a la cristologia bíblica

Col·l. Paràbola 8
240 pàg. - 2.350 ptes.

¿Com respon el Nou Testament a la pregunta de Jesús: «I vosaltres, qui dieu que sóc jo?» ¿Quina consciència tenia Jesús de qui era, i com l'hauria formulada ell mateix?... El P. Brown ens fa veure com s'ha anat elaborant la comprensió de Jesús, Fill de Déu, Crist i Senyor, i com s'ha afirmat la fe en la seva divinitat. Un llibre de referència obligada d'ara endavant.

M. Elva Fernández

FINESTRES

Invitació al diumenge

Col·l. Els Daus, 165
64 pàg. - 700 ptes.

El Concili català va invitar a donar un nou impuls a la celebració del diumenge. Aquí teniu una resposta. No és un llibre de pregàries. És un espai, el marc d'una finestra: com més t'hi acostis, més profund i variat serà el paisatge: aquest espai que cada diumenge vols alliberar per a pregar.

Roger de Llúria, 5 - 08010 Barcelona
Tel. (93) 301 08 87 Fax (93) 317 48 30
E-mail: edclaret@tsai.es

Barcelona

Joan Misser revisa el paper de la seu de Roma

Joan Misser va parlar sobre la primàcia de Roma

BARCELONA.— L'historiador Joan Misser va oferir una conferència sota el títol de *La seu de Roma: com ens cal veure-la i venerar-la*, que va consistir en una repassada històrica del paper d'aquesta seu apostòlica.

La seu romana va ser el centre d'atenció de la xerrada que va fer Joan Misser davant d'un auditori interessat en la recerca de la unitat visible de les Esglésies. Misser va farcir les seves explicacions amb moltes cites evangèliques i es va referir als Actes dels Apòstols per constatar com l'Església de Roma fou «la pedra de toc, la seu d'on surt la crida a la unitat» i va recordar que Roma no és l'única seu apostòlica. En aquest sentit, va esmentar Antioquia i va dir que fou en aquesta ciutat «on se'ns va anomenar per primer cop cristians». A més, Joan Misser va explicar que «la missió de Pere no ofega pas la dels altres, sinó que Pere ha d'enfortir la fe dels

germans». Misser va dir que el bisbe de Roma «ha de vetllar perquè sigui escoltada la veu del pastor únic, que és Jesucrist». També va citar el paper «necessari» de la cúria romana però va dir que el fet que el Papa sigui al mateix temps cap d'Estat «pot dificultar el distingir si les decisions responen a interessos pastorals o a la bona relació necessària amb altres estats».

Finalment es va referir a les nunciatures, i va esmentar el cànon 364 del Dret Canònic que expressa la funció dels representants del pontífex romà davant dels estats i que consisteix a «assistir els bisbes en l'acció» i va recordar que no té sentit recórrer al nunci per sobre del bisbe. En aquesta mateixa línia va citar Vidal i Barraquer, que es planyia que a Roma prevalgués la informació dels nuncis per sobre de la dels mateixos bisbes. Misser va cloure suggerint que caldria una reducció de la cúria, ja que és «una màquina cara».

Miriam Díez i Bosch

Breus

«Teòfil», la nova revista dels alumnes de teologia i filosofia

BARCELONA.— Els alumnes de la Facultat de Teologia de Catalunya i de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya han creat la revista *Teòfil*, un butlletí que inclou reflexions filosòfiques i/o teològiques fetes sistemàticament, treballs, notícies, humor i propostes. Per Nadal va sortir un número pilot i per Sant Jordi ja es va editar un número extra. La revista es vol unir simbòlicament al viu i creatiu moviment cultural de l'Església de Catalunya i vol ser un mitjà de comunicació intrauniversitari i un àmbit de retrobament entre les dues facultats que ocupen el mateix edifici al Seminari de Barcelona.

M.D.B

Santa Coloma de Farnés recorda el pare Xiberta

SANTA COLOMA DE FARNÉS.— El proper 6 de juny la parròquia i l'ajuntament de Santa Coloma rebran un homenatge al pare Bartomeu Maria Xiberta i Roqueta amb motiu del centenari del seu naixement. El pare Xiberta està en procés de beatificació. L'acte es farà a la llar de jubilats a les set del vespre i estarà presidit pel bisbe de Girona, Jaume Camprodon, i per Antoni Solà, alcalde de Santa Coloma. També es presentarà la biografia del carmelita Xiberta escrita per Josep Maria Mas, i el pare Ramon Ribera impartirà una conferència. Es comptarà amb l'assistència del prior dels carmelites de Catalunya, Lluís Maria Bosch.

M.D.B

Ricard M. Carles parla sobre els valors de la família

BARCELONA.— *La família: els seus valors perennes en les circumstàncies actuals* va ser el títol de la conferència pronunciada per l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, en un acte organitzat pel Grup d'Entitats Catalanes de la Família (GEC). Mons. Carles va estructurar la conferència al voltant de tres valors que, segons ell, la família ha de transmetre: la veritat de l'home, l'amor autèntic i la família com a comunitat humanitzadora. El cardenal va destacar la idea que «la finalitat de la família és construir un món més humà».

Carme Munté

ALESSA

SERVEIS D'HOTELERIA I NETEJA A COL·LECTIVITATS

GERIÀTRICS COL·LEGIS I UNIVERSITATS EMPRESES HOSPITALS
RESIDÈNCIES UNIVERSITÀRIES HOTELS CENTRES DE DISMINUÏTS CASES DE COLÒNIES

Cuidem el detall!

ALESSA, Oficina Central
Francesc Carbonell, 46-48, baixos 2a
08034 Barcelona
Tel. (93) 204 46 12 *
Fax (93) 204 64 52

ALESSA, Lleida
Alcalde Sol, 11
25003 Lleida
Tel. (973) 26 69 85
Fax (973) 27 53 11

Les diòcesis catalanes es preparen per a la Jornada Mundial de la Joventut a París

■ Els materials de reflexió es poden recollir a les diverses delegacions

Del 18 al 24 d'agost, els joves que ho vulguin poden acompanyar el Sant Pare a París als actes de la XII Jornada Mundial de la Joventut, que aquest any es convoca amb el lema *Mestre, on vius? Veniu i ho veureu* (Jn 1, 38-39). El sentit d'aquesta jornada, que es preveu que aglutinarà milers de joves de tot el món, és una invitació a escoltar la crida del Senyor i a ser testimonis de l'experiència del Crist en els diversos ambients.

Els dies de la Jornada són del 18 al 24 d'agost, encara que el Sant Pare no arribarà fins al 21. Els joves participaran en una catequesi preparatòria de la trobada que s'impartirà en més de 20 llengües en diverses parròquies de la ciutat. El 22 d'agost està previst que es faci un Via Crucis, el dia següent els joves faran una vetlla nocturna amb el Papa, i el diumenge 24 se celebrarà una missa conclusiva a l'hipòdrom de Longchamp, que pot allotjar un milió de persones.

Les diverses delegacions de Pastoral de Joventut de Catalunya ja fa temps

que treballen per preparar la Jornada. El viatge costa 38.000 pessètes i inclou el trasllat, els menjars, l'allotjament, una assegurança de viatges i una quota de solidaritat del Vaticà. Els responsables destaquen que la preparació i vivència de la Jornada no es pot reduir als dies que es visquin a París, aquesta només serà una etapa de la trobada. Per tant, és important que els joves recullin els materials preparatoris—que ja s'han traduït al català— perquè la Jornada sigui una experiència de pelegrinatge, de comunió eclesial, de trobament amb

el Crist i de compromís eclesial, personal i comunitari.

El sentit de la Jornada

Amb motiu de l'Any Jubilar de Redempció i després per l'Any Internacional de la Joventut, el 1985, joves de tot el món van ser convidats a Roma. Aquests van ser els inicis de les Jornades Mundials de la Joventut. Des de llavors, les trobades es van convertir en un desig, en una necessitat dels joves de ser a prop del Sant Pare. Segons el missatge del papa Joan Pau II per a aquesta Jornada, «els joves són l'esperança de l'Església i del món. Els joves busquen Déu, busquen el sentit de la vida, busquen respostes definitives. Cal que l'Església compregui la joventut, i també que els joves coneguin l'Església, que hi descobreixin Crist, que camina a través dels segles amb cada

generació, amb cada home. Per tant, cal entendre aquestes jornades amb una clara voluntat d'experiència de recerca i de trobada».

El lema de la Jornada és una clara invitació a fixar la mirada en Jesucrist. Segons paraules del Papa: «Esteu cridats a ser testimonis de l'Evangeli de Crist. Esteu cridats a viure la fraternitat no com a utopia, sinó com a possibilitat real, en aquesta societat esteu cridats a construir, com a veritables missioners de Crist, la civilització de l'amor.»

La Jornada Mundial de la Joventut és una gran oportunitat per viure una experiència de comunió eclesial amb joves dels cinc continents, per tenir una experiència personal amb Jesús, enfortir la fe i tornar amb les piles carregades per viure l'Evangeli en el dia a dia.

Glòria Carrizosa

El món canvia

■ Reflexió sobre la Jornada de la Joventut

El creixement econòmic no té sos-tre fins i tot en els països en vies de desenvolupament, però la riquesa creada no es converteix en desenvolupament per a tothom, sinó que es concentra en poques mans. Semblantment, en les grans ciutats del planeta es detecta una tendència a la polarització econòmica: uns segments socials incrementen progressivament el seu benestar mentre d'altres s'hi estanquen o perden poder adquisitiu. Així, Càritas informa cada any que la pobresa creix a Barcelona.

Quan la humanitat sembla que venç amb la seva potència intel·lectual la bruta animalitat que la segueix constituint, i avancem amb gambada decidida cap a una arcàdia telemàtica emesos per una ciència i una tècnica que ens enlairen més enllà del que mai havíem somiat; quan veiem exhibicions de solidaritat, pau, democràcia, respecte dels drets humans, potser en aquell mateix moment, potser en un canal diferent del televisor, a l'hora de sopar o de dinar, o potser passejant pel nostre *boulevard* preferit, ho veurem.

Toparem de front amb la injustícia, amb la pobresa al costat de casa nostra. Com a cristians, davant d'aquesta greu situació, quina ha de ser la nostra actuació? I, vista l'evolució de les nostres societats, és possible l'esperança?

Mig miler de joves s'ho van preguntar a la Jornada de la Joventut celebrada a Barcelona. La reflexió sobre la pobresa que s'hi va proposar, partia d'una perspectiva diferent: abans d'actuar, convertim el nostre cor.

Un canvi personal autèntic

El ponent de la jornada, Ramon Prat, delegat de pastoral universitària de la diòcesi de Lleida, va considerar que el món, l'occidental sobretot, no ha paït l'avenç tècnic i els grans canvis experimentals que en poques dècades, ha comportat la instauració d'un nou codi ètic de tall hedonista que ha substituït els anteriors codis religiosos i racionalistes, sota el lema de *vivim bé malgrat que només ho poguem fer pocs*.

No és cert que davant d'aquesta situació no s'hi pugui fer res, va asse-

Els joves van reflexionar sobre la pobresa i la injustícia.

gurar, davant la pobresa, la mobilització ha de ser, abans que res, interior. Atrevir-se a fer un canvi personal autèntic. Quan algú ho fa, amb ell canvia el seu voltant i, ben cert, el món comença a canviar, com demostrà sant Francesc d'Assís fa segles i com mostren les comunitats de religiosos i voluntaris compromesos en diversos àmbits de la pobresa o la marginació que els assistents a la Jornada van poder visitar i conèixer. Ells havien aconseguit canviar el petit món que els envolta. Per a ells l'esperança era possible.

L'esperança, digué mossèn Prat, no és possible si no perdem la por a

pensar solucions diferents i a estimar per sempre. No a fer un compromís sinó a estar compromesos. És a dir, atrevir-se a fer un canvi de la ment i del cor per sempre. Per tant, davant la duresa de la injusta realitat, ni escepticisme eixorc, ni desànim—«això no ho canviarem mai»—, ni enduriment del cor que ens permeti viure còmodament en una societat desigual de codi hedonista. Davant la duresa de la injusta realitat, cal plantejar-se seriosament l'actitud personal, i preguntar-se per què no fer un compromís per sempre. Quan algú ho fa, el món canvia. I només llavors l'esperança és possible.

David Vidal

Magisteri

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de
Barcelona

La natalitat i les ajudes als pares

Les paraules de Déu a la primera parella humana: «Sigueu fecunds, multipliqueu-vos i domineu la terra», suposen la capacitat d'humanització del món per part de la família.

La Bíblia vincula estretament el desenvolupament de l'home i del món a l'actuació de la comunitat familiar. La família, com a realitzadora de la humanització de l'home: no es tracta només de multiplicar individus d'una mateixa espècie, per a la qual cosa hi ha la unió sexual, sinó de formar «persones», perquè cadascun dels éssers humans no arribi a ser lliure i responsable sense una educació

i sense un sentit de la vida. I totes dues coses són clarificades del tot per la fe.

L'animal no pot renunciar a ser allò que és. L'home, en canvi, pot renunciar a ser persona, i deixar-se portar per les drogues, les passions, la violència, l'explotació aliena... És de l'home, doncs, de qui diem de vegades tràgicament que és «inhumà». Pot fracassar en la seva responsabilitat d'arribar a ser home; cridat a esdevenir el que ha de ser, a partir d'allò que és en qualsevol moment.

Per això, el ser de la persona pot consistir en un «haver de ser». També aquí entra el component de la fe, perquè per arribar a la realització del propi projecte personal cal passar per la conversió contínua, que no és pas fruit d'un pur voluntarisme, sinó de la cooperació lliure de l'home amb l'ajut gratuït de Déu.

Déu no ha pensat mai en una persona deslligada de la relació amb ell. Amb raó deia Chesterton: «Traieu de l'home el que té de sobrehumà, i no li resta sinó el que no és humà: allò inhumà.»

Una finalitat de la família cristiana, amb l'ajut de la gràcia, és construir un món més humà. És una finalitat de tota família, però més de la cristiana. I, tot i no ser precisament un sant pare de l'Església,

tenia raó Hegel quan deia: «La santedat del matrimoni i l'honor professional són els dos pilars entorn dels quals giren els comportaments de tota la societat civil.»

Si posem la nostra atenció en les possibilitats de molts esposos de mantenir els seus fills, es planteja la pregunta de quines ajudes reben. I, així com la natalitat del nostre país és la més baixa d'Europa, resulta que també les prestacions que reben les famílies segons el nombre de fills són les més baixes d'Europa.

És clar que no hi deu haver pares que tinguin fills per tal d'obtenir més ingressos —mai no és així—, però sí que necessiten, la majoria de les famílies, una ajuda per poder tirar endavant els seus fills en tots sentits. ¿Què hi ha de les prestacions a nivell del sou mitjà?

Podem veure quina és la nostra situació. Pel primer fill, Holanda i Portugal donen el doble que Espanya; Bèlgica i Dinamarca, el triple, i Luxemburg, 11 vegades més. I pel tercer fill, Holanda, Portugal i el Regne Unit, el triple; Alemanya, 4 vegades més; Bèlgica i Luxemburg, 8 vegades, i França, 10 vegades més, que és exactament la meitat del sou mitjà. Sembla evident que caldria revisar la nostra situació.

Antoni Deig
Bisbe de Solsona

L'Esperit de Déu

Pentecosta és la festa de l'Esperit Sant que va davallar sobre els apòstols i sobre Maria Santíssima en aquell primer diumenge que inaugurava el temps de l'Església, el temps del treball pastoral que fem en nom de Jesús, fins que torni.

La Pentecosta aquests darrers anys ha assenyalat dates i dies extraordinaris. Un any hi anunciàvem l'inici del Concili Provincial; un altre, l'hi acabàvem; un altre, hi esperàvem el reconeixement de Roma; avui, l'hi invoquem per tal que la nostra assemblea diocesana sigui ben profitosa per a la nostra diòcesi.

L'Esperit de Déu omplirà l'univers del nostre Bisbat. Estem treballant sabent que aquesta tasca està posada a les seves mans perquè fructifiqui copiosament i ajudi tots els nostres fidels a posar-se, cadascú a la seva manera, en disposició per seguir els camins que Ell ens inspirarà.

Pentecosta va assenyalar el final del temps de Jesús, present enmig dels seus germans d'Israel. Pentecosta significa un canvi, un començament d'un altre temps confiat ja als apòstols i deixebles de Jesús. L'Esperit Sant els guiarà. Tal com es diu en la constitució *Lumen gentium* del Concili Vaticà II, «l'Esperit Sant dota i dirigeix l'Església amb diversos dons jeràrquics i carismàtics, portant-la cap a la veritat plena i unificant-la per a la participació dels mateixos béns i pel servei comunitari, i l'embelleix amb els seus fruits».

Hem de pregar a l'Esperit que ens ajudi també per rejuvenir la nostra diòcesi, per renovar-la sense parar. L'assemblea diocesana, que ja anem fent, ho ha de preveure. Des de l'inici del meu pontificat a Solsona, ja vam començar a dir que ens calia una reconversió missionera i assenyalàvem els principals camins a fer. Torno a insistir-hi ara, sabent que el Concili Provincial ens hi insta i que el gran desig de Jesús són els dos manaments de l'amor a Déu i als germans.

Que la Pentecosta que ara celebrem no sigui pas una nova torre de Babel. Allà, una llengua va derivar cap a la confusió i el poble es va dispersar. Aquí, moltes llengües ens apropen, ens uneixen en la diversitat de cultures, però amb la riquesa d'una sola i mateixa fe.

Que Pentecosta sigui per a la nostra Església de Solsona un impuls santificador per mitjà de l'Esperit de Jesús en la tasca que tenim entre mans de l'assemblea diocesana.

Barcelona

FUNDACIÓ MISSATGE
HUMÀ I CRISTIA

Av. Diagonal, 460, 3r - 08006
Tel. 415 30 06 - Fax 415-14 49

• **ORATORI DE SANT FELIP NERI DE GRÀCIA.**— C/ del Sol, 8 - Barcelona. El 16 de maig, a les 20.30, conferència de Mn. Francisco Vizcarra, responsable de la diòcesi de València per a la Pastoral de la Salut Mental, sobre «Codependència i famílies disfuncionals». El 21 de maig, a les 20.30, conferència del P. Joaquim Coll sobre «Cap a l'any 2000, tot contemplant la maternitat espiritual de Maria, Mare de tots els homes». El 26 de maig, solemnitat de Sant Felip Neri, a les 19.30, vespres; a les 20.00, celebració eucarística, amb homilia a càrrec

del P. J. Castellà, O.C.D. El 28 de maig, a les 20.30, concert d'harmonica, a càrrec de J. Odena i Garrido. Acte de lliurament de premis del IV Concurs literari, presidit pel poeta Enric Balaguer.

• **ACRISDI (ASSOCIACIÓ CRISTIANA DE SEPARATS I DIVORCIATS).**— El 23 de maig, a les 19.30, conferència sobre «La recerca de noves maneres de veure la realitat i les experiències viscudes», a càrrec de M. Ll. Etxeberria. El 30 de maig, a les 19.30, conferència sobre «Autoestima», a càrrec d'Anna Romagosa. Totes dues són membres de la Fundació Vidal i Barraquer. Les ponències tindran lloc a la Sala Penyafort, dels Pares Dominics, c/ Bailén, 10 - Barcelona.

• **FAMÍLIA DE SCHOENSTATT DE BARCELONA.**— El 25 de maig, a les 11.30, tindrà lloc la col·locació de la pedra fonamental del santuari de Ntra. Sra. de Schoenstatt, a Valldoreix, c/ del Prat, 10. Tothom hi està convidat.

• **GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.**— El 29 de maig, Jornada eucarística. Començarà a les 10.00, amb la celebració de l'Eucaristia, seguida de l'exposició i adoració al Santíssim; a les 17.00, recés predicat per Mn. Josep Blanch. El 31 de maig, excursió al santuari de la Verge del Remei de Palautordera i visita al parc natural del Montseny; a la tarda, vespres, al convent de les carmelites de Granollers. La sortida serà a les 8.00. Per a més informació i inscripcions, al local dels GOA, c/ Gran de Gràcia, 237, pral 2a, tel. 218 10.05 (de dilluns a divendres, de 10.00 a 13.00 i de 17.00 a 19.00).

• **SOPAR DE LA FAM.**— La parròquia de l'Àngel Custodi, d'Hostafrancs, celebra el 30 de maig, a les 21.00, el Sopar de la Fam. La recaptació es lliurarà íntegrament a Mons. Samuel Ruiz, bisbe de Chiapas (Mèxic). Per a més informació, parròquia del Sant Àngel Custodi, c/ Vilardell, 48 - 08014 Barcelona, tel. 423 32 89.

• **JUSTÍCIA I PAU.**— Jornades Catalanes de Justícia i Pau sobre «Educació i Tercer Món». Tindran lloc a Terrassa, el 31 de maig, al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa (Rambla d'Egara, 340). Per a més informació, Justícia i Pau, tel. 317.61 77.

PREGUEM AMB EL SANT PARE JOAN PAU II

Aquest mes de maig el Sant Pare ens demana pregàries perquè la fe de Maria sigui estímul per a tots els qui busquen conèixer i complir la voluntat de Déu.

Abraham va tenir fe i va ser beneït per Déu amb la realització de la promesa. Maria es va fiar de Déu, es va donar totalment, va permetre que es complís en ella tot el que Déu li va manifestar. Ningú no està més unit a Crist que Maria i per això és Mare i model de tots els creients. Santa Isabel la va proclamar feliç perquè havia cregut. La fe de Maria és la fe d'una dona senzilla del poble que es realitza en la més gran humilitat. Servint a casa d'Isabel. Passant per les proves de la foscor quan no van entendre el que Jesús havia fet en el temple entre els doctors. Però tot ho conservava en el seu cor per meditar-ho. Així s'anava disposant a complir la voluntat de Déu. Fins al sacrifici decisiu de la creu. Aquest és el camí del cristià d'avui.

Intenció missional

El Sant Pare també ens demana pregàries per la promoció integral de la dona seguint el model de Maria, Mare de Crist i de l'Església.

Cada dia són més les dones preparades per prendre responsabilitats en l'Església i la societat. Poden oferir saviesa i moderació, valentia i generositat, espiritualitat i fervor. A l'audiència del 13 de juliol de 1994, el Sant Pare demanava que «les dones participin també en les consultes i elaboració de decisions».

Antoni M. Serrallonga, s.j.

CATALUNYA CRISTIANA

Anuncia't
amb
nosaltres

Tel. (93) 490 59 88

ASSOCIACIÓ CRISTIANA DE SEPARATS I DIVORCIATS

Acolliment
Ajut

Companyia
Amistat

VINE A COMPARTIR-HO AMB NOSALTRES

Activitats... Sol·licita el programa bi-mensual

Ens necessites i et necessitem!!!

TRUCA'NS

Tels. 423 91 21 (Avellana, 9 a 14) 330 61 37 (Josep, 21 a 23)

Local Social: Bailén, 10 (Pares Dominics)

COMPANYIA 3A EDAT

AMIGOS del HOGAR posa en contacte a dones grans que viuen soles i necessiten companyia, amb noies que vénen a estudiar a Barcelona i busquen allotjament, per fer un intercanvi entre elles.

Si voleu més informació no dubteu a trucar-nos al

436 96 51

Entitat reconeguda per la Generalitat de Catalunya: Núm. SO 3030.

Indústria, 218, 4t 1a

08026 Barcelona

opinió

Zoom

La construcció de la nova Europa ha de vèncer grans obstacles, com el teòric euroescepticisme anglès, o la brutalitat dels extremismisme ideològics que per manca de raons convinçents, recorren a la violència. Com en el cas de l'estúpid i humiliant atac sofert per l'ex-president de la Comissió europea, Jacques Delors, a qui llançaren un pastís a la cara quan anava a impartir una conferència a l'Institut d'estudis polítics de Grenoble, als sud-est de França. I hom es pregunta: és per egoisme, per odi, o per falta de sensibilitat per captar la realitat?

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

De famosa jugadora d'escacs a monja

Claudia Amura, de nacionalitat argentina, la més brillant jugadora d'escacs de tot Amèrica, classificada com una de les figures més rentables del món en les competicions internacionals, «ha abandonat el món del joc per retirar-se a un convent de vida contemplativa de la congregació de les Mercedàries de Córdoba (Argentina)», segons informa l'agència APIC.

Als 26 anys, després de 15 dedicats al joc dels escacs, Claudia Amura ha optat per la vida religiosa; ha decidit canviar les peces del tauler.

Els professionals d'aquest joc havien pronosticat un futur encara més refulgent: es trobava a punt d'anorrear Judit Polgar, un altre gran cervell dels escacs. La seva vida professional es distribuïa exclusivament entre viatges, competicions i trofeus. Malgrat tot, la determinació de Claudia no ha estat cosa d'un dia: «Feia temps que tots els grans jugadors i jugadores coneixien les meves conviccions religioses», diu ella. La que havia guanyat una munió de guardons internacionals, ha estat fidel a la crida del Senyor. «Sóc feliç per haver triat aquesta opció», afegeix.

A la ciutat de Córdoba, on fa el noviciat, seguirà tot un procés de formació necessari per integrar-se definitivament a la congregació. Claudia ha revelat la seva nova vida: «Ens llevem a les sis del matí i oïm missa; després passem unes hores lliurades a l'estudi i al treball domèstic fins a l'hora de dinar; a la tarda, gairebé fem el mateix fins al capvespre, que ens reunim per a la pregària comunitària.» El seu rostre radiant i feliç ha perdut aquella severitat i rigidesa de quan desafiava els seus adversaris, ha comentat un dels seus antics companys.

Claudia Amura no accepta que ara sigui la novícia més famosa d'Argentina. «Aquí nosaltres som totes iguals; el que compta és la vida de pregària i de seguiment de Crist.»

Quan li pregunten perquè ha deixat el món del joc, Claudia somriu i no gosa contestar. Una monja de la seva congregació ho fa per ella: «És un signe dels temps: també Gabriela Sabatini va deixar la seva professió de tennista als 26 anys, i també la cèlebre nedadora, Àlicia Barranco, ha deixat de competir. Totes dues ho han fet per esmerçar més temps a la família. La nostra novícia, sor Claudia, ho ha fet per estar amb la família de Déu.»

Mentre el padre Apel·les Santolària es prodiga en programes televisius multitudinaris, sensacionalistes i frívols, i exhibeix el seu *clergyman* impecable o un elegantíssim frac en festes d'alta societat, Claudia Amura, fins ara egrègia jugadora d'escacs, ha renunciat a tota publicitat i s'ha reclòs en un convent auster i pobre de vida contemplativa. Paradoxes de la vida!

D'aquesta notícia —la de Claudia Amura— no se n'ha fet res més cap mitjà informatiu. No és escàndol ni un esvalot simptomàtic i, per tant, no interessa.

Impromptu

Oriol Camps

Canvia, tot canvia...

Així és la tornada de la cançó que, a la sobretaula del dinar de germanor de Vida Creixent a Montserrat, fa ben pocs dies, ens oferia un simpàtic «capellànet» argentí que ara passa un temps entre nosaltres, refent forces per reemprendre el seu apostolat al seu país o allà on el porti el buf de l'Esperit.

Canvia, tot canvia... Que bé que ho sabem tots els que escoltàvem amb un cert embadaliment, després que, per la nostra edat, hem

pogut anar constatant com canvia el panorama a cada revolt del camí, aspre o planer, que a cadascú li ha tocat seguir. Canvis en tots els aspectes de la vida. La particular i la col·lectiva. En les expressions de l'esperit i en els aferraments a la matèria. Lluitar avui per continuar lluitant demà per un nou horitzó.

Canvia, tot canvia... Tot canvia perquè en nosaltres romangui perennement allò que és essencial, allò que, si malauradament s'esborrés, ens deixaria orfes d'esperança.

Pensar, pregar i fer el bé a la gent

Ramon Masnou
Bisbe emèrit de Vic

La societat automarginada

Pensar

Ja hem pensat en tres menes de marginació: els avortats, els fills de pares cristians, impedits de ser batejats, fins que ells s'ho demanin, i els adolescents. Ja n'hi ha d'altres, però de moment ho deixarem per a més enllà. Avui trencaré la llista i pensaré en l'últim grup de marginats, en el qual possiblement molts no pensen. Doncs, sí; em sembla que el marginat més notable i més important i que ara preocupa més, és el que en diem la «societat», la gran família humana, el món d'ara. És una paradoxa? Una broma? No. Un joc enorme de malifetes que fa la societat? Això, almenys en part, sí.

El marginat és aquell que la societat humana abandona. En el cas nostre, és la societat mateixa, o una gran part, que s'abandona i automargina i, a més a més, va creant nous marginats. És la gran societat automarginada. No és pas, tanmateix, «la ciutat alegre i confiada» sinó la gran part de «societat trista i desesperançada», que es va abandonant ella mateixa, llençant els seus valors millors, que havia rebut del Creador i del Redemptor, a la riuada impetuosa de les crisis actuals, que tenen com a signe principal el predomini de la vida instintiva sobre el seny i la fe cristiana, amb bagreujant que ben sovint, l'entiment humà és servidor submís, que treballa de franc al servei de l'instint animal, cosa que els animals no fan. En aquesta societat automarginada, en cosa dels més valuosos valors de la vida humana, Jesucrist no hi compta, almenys en la pràctica. Crist, per a uns, és un foraster desconegut; per a altres, és un exiliat, un subjecte que feia nosa i era un aigualidor de festes. Està fora de circulació. I si algú en dubta, o sentir això l'enutja, que passi els ulls per uns quants dels voluminosos diaris d'ara, a veure quantes vegades hi surt Jesucrist, i quantes vegades hi surten coses indiferents o contràries a Crist, que és el principal benefactor de tota la societat.

Només Déu coneix i classifica les inquietuds espirituals de les persones; però allò que es veu, llegeix o se

sent a dir en l'actual societat malalta de gravetat, fa posar pell de gallina. Començant per la invasió poderosa d'alcohol, sexofília, rebel·lió i «tant-se-m'endonisme» que afecten molt jovent, i continuant per totes les xacres d'immoralitat, que afecten molts adults: corrupcions, les mil maneres de robar, els abusos, escàndols, odis, baralles, crims, injustícies de tots colors, avortaments volguts, corrupció, prostitució i assassinat de menors, etc., i arribant als actes de criminalitat refinada mai vistos, tot plegat dona una imatge d'avenç de maldat polifacètica, inversament proporcional als avenços del saber, de la cultura i de la tècnica tan meravellosos d'ara, que fa vergonya, fàstic i por.

Realment una gran part de la societat d'ara s'ha abandonat i automarginat ella mateixa; la seva desprotecció i indefensió és humanament alarmant. Bojament va expulsant valors i empassant-se contravalors culturals i espirituals. Només Crist pot restaurar-la, defensar-la i protegir-la. Però l'evangeli ja diu que «Crist va venir als seus i els seus no el van acceptar». Així estem: una part molt gran de la societat no acull Crist i viu automarginada i sense esperança; els que volen acollir i estimar Crist, no són ni marginats ni desesperançats; són ben protegits.

Pregària

Diguem com els deixebles d'Emmaús: «Senyor, quedeu-vos amb nosaltres perquè es va fent fosc.»

Fer el bé

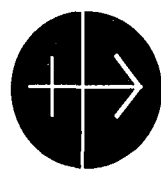
Estimar i ajudar la societat, aportant-hi valors humans i cristians, i esperança.

Respir

Miquel Estradé

Un «respir» fàcil

Sí, fàcil, perquè només em cal copiar. Un dels darrers «respirs» acabava amb una exclamació d'Alexis Zorbàs: «Quin món, Déu meu, quin món!» Algú em va preguntar a què es referia aquesta exclamació. És treta del llibre de Nikos Kazantzakis *Alexis Zorbàs*, i en copio l'escena en la traducció que en féu en Jaume Berenguer. El dia que el *pope*, acompanyat de les forces vives del poble, havia de beneir el primer pilar d'un telefèric que s'estava construint, Zorbàs, un aventurer desbordant de vida, s'havia estat rebolcant per l'herba fresca i anava fet una desgràcia. De sobte, recorda la cerimònia que s'atansa i exclama: «Cuiteu, patró! Mudem-nos, arreglem-nos. Avui tenim la benedicció. El *pope* i els notables no trigaran a arribar. Si ens veuen fent tombarelles per l'herba, quina vergonya per a la societat! Traguem, doncs, els colls postissos i les corbates. No hi fa res que no tinguis cap; si tens barret, n'hi ha prou... Quin món, quin món!» Quantes aplicacions no tenen, aquestes paraules!

Ajuda a l'Església Necessitada

Ajuda per a: Bòsnia i Hercegovina

La realitat de l'Església a les diòcesis de: Banja Luka, Vrhbosna-Sarajevo, Mostar-Duvno. Abans i després del conflicte bèl·lic:

	Abans	Després
Catòlics	858.000	381.000
Religiosos	520	313
Sacerdots	351	167
Temples	300	171

Si bé és cert que la comunitat internacional ha fet el possible per tal d'arribar a la fi dels enfrontaments, **no hem d'oblidar mai que la seu d'aquesta comunitat internacional es troba al fons dels nostres cors, al fons del seu cor.** Acudim a vostè, estimat lector i amic, **truquem a la porta de la seva misericòrdia** per tal que pugui i vulgui ajudar a les persones que es troben en aquest territori tan castigat i **veure el més aviat possible, la victòria del Crist per la fe als seus cors, als nostres cors i, als cors de tots els habitants de la Terra.**

«Mai més guerra, mai més odi i intolerància» (missatge de Joan Pau II a Sarajevo).

Necessitem, més que mai, la victòria del Crist per la fe als nostres cors, només així la humanitat serà del tot alliberada.

Col·laboro amb ptes. mitjançant: gir postal

ingrés en C/c. xec nominatiu altres pregària personal

Nom: Cognoms: Adreça:

CP: Població: Província:

Ajuda a l'Església Necessitada
Luis Antúnez, 24, 2n 2a
08006 Barcelona
Tel. (93) 237 37 63

Banc Central Hispà
Via Augusta, 6
08006 Barcelona
0049-1260-2110027312

Humor

T'IMAGINES
L'URDANGARIN
ANANT A L'ALTAR
DEL BRAC DEL
"PRESI" NÚÑEZ?

NO PODREM
RESISTIR
L'EMOCIÓ!

Tribuna

Juan E. Vecchi

Superior general dels salesians

Educar els joves en la fe: l'encontre amb Crist *

«E ns sentim compromesos a oferir a les noves generacions la possibilitat d'un encontre amb Crist.» Aquest és el propòsit que declara el document *Amb el do de la caritat entra la Història*, en el núm. 38. L'encontre amb Crist és el punt crucial de l'educació en la fe. A ell es dirigeix, d'ell es parteix: el fet, la qualitat, la continuïtat de l'encontre. La paraula és el més concret que hi ha per expressar l'inici, l'experiència i la naturalesa de la fe. Té una abundant correspondència en els evangelis. Aquests s'aturen a narrar els encontres de Jesús amb les persones més diverses: els que més tard es convertirien en apòstols, la samaritana, l'adúltera, Zaqueu, Marta i Maria, el jove ric, els deixebles que caminaven cap a Emmaús. No tan sols els insinuen, sinó que refereixen fins i tot els gestos més petits i les paraules de Jesús, així com les reaccions més profundes dels seus interlocutors.

ELS ENCONTRES AMB JESÚS ALS EVANGELIS

El primer impuls sempre parteix de Jesús. Ell té la iniciativa i provoca l'encontre. Entra en una casa, s'apropa al pou on hi ha una dona que va a buscar aigua, s'atura davant d'un recaptador, mira el que s'ha enfilat a un arbre per veure'l, s'afegeix al que recorre un camí. De les seves paraules, dels seus gestos i de la seva persona brolla una fascinació que envolta el seu interlocutor. És admiració, amor, confiança i atracció.

Per a molts el primer encontre es transformarà en un desig d'escoltar-lo encara més, d'esdevenir el seu amic, de seguir-lo. S'asseuran al seu costat per interrogar-lo, l'ajudaran en la seva missió, li demanaran que els ensenyi a pregar, seran testimonis de les seves hores felices i doloroses. En altres casos l'encontre acaba amb una invitació a un canvi de vida.

Els encontres de l'Evangeli narren la fe, ens diuen com neix i què és. És l'autorevelació de Jesús. «El Messies sóc jo que parlo amb tu.»

Jesús es manifesta a través dels gestos i de les paraules. Qui s'ha trobat amb ell el coneix, no tan sols pel que comenta i diu la gent, sinó personalment. Fa l'experiència de la seva saviesa i de la seva bondat. La vida, aleshores, comença a canviar en les seves perspectives, sentiments, hàbits i projectes. La familiaritat amb Jesús i les seves revelacions conduirà a reconèixer-lo i a confessar-lo com a Fill de Déu.

L'encontre, i el que s'esdevé, és misteriós i incompreensible com l'amor humà: encara ho és més. Jesús afirma que ningú no s'apropa a ell si el Pare no l'atrau. Als deixebles els diu: «No m'heu escollit vosaltres, sóc jo el que us ha escollit.» Així, l'encontre no apareix com una casualitat ni com una habilitat de les persones, sinó precisament com un do de Déu.

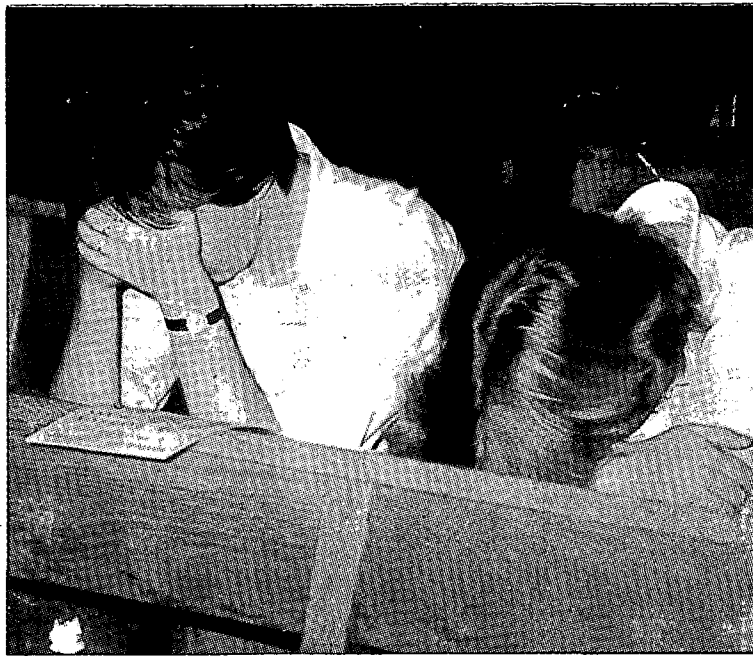
Per a cada jove la fe personal comença en el moment en què Jesús es manifesta com aquell de qui obtenir un sentit per a la seva vida, a qui cal dirigir-se en la recerca de la veritat, a través de qui entendre la relació amb Déu i interpretar la nostra condició humana.

L'encontre momentani no és suficient. Creixem en la fe en la mesura que aquest encontre es converteix en coneixement personal i en adhesió permanent.

Sovint ens trobem amb gent que explica una «experiència» religiosa. I es nota que aquesta experiència l'ha marcat gratament. A vegades, però, aquesta no té continuïtat. La fe no és tan sols un sentiment, una fascinació o una admiració per Jesucrist. Com l'amor humà no és l'«enamorament». En el clima de subjektivisme que respirem, aquesta confusió sempre està a l'aguait. Ens sentim satisfets amb un moment intens i fugitiu.

DEL PRIMER ENTUSIASME A L'AMISTAT AMB JESÚS

El primer entusiasme certament és una gràcia. Però la fe comença quan aquesta condueix a l'acolliment de la persona de Jesús en la pròpia vida, a la confiança en el seu ensenyament, al canvi d'actituds segons les seves indicacions. Això és el que indica l'Evangeli en les narracions sobre la fe. Al llarg de les ribes del Jordà Joan veu passar el Senyor: sent la crida i experimenta el sobresalt. El segueix, conrea la seva amistat, se sent estimat i canvia. Jesús es converteix per a ell en una companyia indispensable. No entendria la seva existència sense ell. Es converteix en deixeble predilecte. Això és l'acolliment: referir-se a Jesús per orientar-se i optar, un desig d'escoltar-lo de

nou, caminar cap a ell, renovar l'admiració, assumir el seu projecte.

A Pere, que no havia pescat res en tota la nit, Jesús li va proposar tirar les xarxes una altra vegada. Potser, de sobte, l'expert pescador va dubtar: tirar les xarxes on no havia pescat res? I a ple dia? Pere, no obstant això, li va fer cas: «Si tu ho dius...» La fe implica confiança en el que Jesús indica i promet: una confiança que es tradueix en les opcions vitals.

A la petita ciutat de Jericó, Zaqueu, conquerit per Jesús, el va acollir a casa seva. A la llum de les seves paraules i dels seus gestos intueix com n'és de mesquina una vida lliurada als diners, sense pietat. En renega, promet no robar i restituir, quatre vegades més, tot el que havia robat. La fe comporta el canvi de

críteris, de gustos i de relacions.

Molts han escoltat alguna vegada Crist amb admiració, com les multituds que volien proclamar-lo rei. Molts l'han trobat i no s'han preocupat de conrear la seva amistat. D'altres, buscats per ell d'una manera singular, alguns, fins i tot entre els més propers, no l'han acollit. No tothom s'ha fiat del seu judici, del seu equilibri mental (està fora de si!), de les seves capacitats (no és aquest el fill del fuster?), de la seva saviesa (nosaltres tenim la llei!), de la seva rectitud (està posseït pel dimoni!). També es diu actualment: està als núvols, és un idealista, predica coses impossibles, és una creació de l'Església o és un personatge mític.

ELS ÀMBITS I ELS LLOCS DE L'ENCONTRE

La confiança mira cap a tres àmbits en els quals l'home juga totes les seves forces: la felicitat, la veritat, el bé: junts determinen la «vida» i la «salvació». Quin sentit es dona a l'existència, com pensem, com actuem. Sobre tot això, davant de la multiplicitat de propostes i als marges de la incertesa, el jove creient diu: «Només tu tens paraules de vida eterna.»

L'acolliment de Jesús conduirà a un canvi de mentalitat i a una orientació nova de la vida segons el codi de la felicitat proclamat per Jesús, les benaurances: la pobresa, la pau, la dolcesa de cor, la justícia i la misericòrdia. Conforme a aquest codi aprendrà a jutjar els béns materials, l'amor humà, l'ús del cos, la relació amb gent semblant i estranya, els esdeveniments, el projecte de Déu sobre ell. En definitiva, un canvi que té necessitat d'una brúixola, d'acompanyament, de verificacions i de suport.

Provocar l'encontre, preparar-ne l'ocasió i fixar una cita és avui una de les preocupacions de la pastoral juvenil. No sempre és fàcil. El lloc privilegiat de l'encontre és la comunitat cristiana. Però, sovint, entre aquesta i la majoria dels joves hi ha una distància física i psicològica. D'altra banda, les expectatives sobre Crist que són presents en l'ànim dels joves són molt variades. Actualment es difonen imatges superficials i incompletes, de consum, *talk show* o «samarreta». Hi ha en l'ambient una desfilarada de personatges que condueix a reduir la relació amb tothom a simpatia sentimental. S'està a l'espera d'alguna cosa sensacional. La sobreabundància de missatges, la falta de temps i les tendències actuals del llenguatge fan àrdua una exposició sistemàtica del que la reflexió cristiana ofereix sobre Jesús.

Tot això, però, no és definitiu. L'Esperit i el Pare mouen cada jove cap a Crist. Ell sempre suscitarà una fascinació i una energia que han de ser sostingudes i motivades.

El pastor educador assaja, per tant, tots els camins que condueixen a l'encontre: el testimoni dels creients que cal relacionar amb la presència de Crist en ells; la reflexió sobre la vida i els seus interrogants, les seves aspiracions, que l'educador ajudarà a fer emergir, a anomenar pel seu nom, a interpretar i confrontar amb la història i la paraula de Jesús; les experiències de valors, situacions i relacions que posen de manifest noves dimensions; l'anunci directe que té una eloqüència interna capaç de tocar la ment i el cor.

L'encontre és un «moment» que no s'ha de cremar, ni tan sols retardar o ajornar.

També l'educador s'ha de fiar de Crist i del jove.

* Article publicat a Note di Pastorale Giovanile, abril de 1997

Cartes del lector

La televisió a Catalunya

Sr. Director,

Amb molta satisfacció, hem sabut a partir dels mitjans de comunicació que el recentment creat Consell Audiovisual de Catalunya ha escollit com a membre Telespectadors Associats de Catalunya (TAC). La raó de la decisió és el suport que representa el gran nombre d'associats al TAC, personalitzats pel prestigiós catedràtic de pediatria Josep Argemí i Renom. Això ens dóna peu a vaticinar ben aviat una millora de la qualitat de la televisió a Catalunya, sobretot dels programes infantils i dels que s'emeten en horari d'accés als infants.

JAIME PRATS i SABATER
Barcelona

Els documents presentats a Poblet

Sr. Director,

Els lectors de *Catalunya Cristiana* tenen dret, penso, a una informació verídica sobre la presentació de documents que es va fer a Poblet el 3 d'abril. La crònica que en dóna Joan Boronat, en el número del 17 d'abril, no ho és. El subtítol parla d'escrits de l'any 900 al 1200. Encara que el text corregeix aquesta simplificació i informa que el volum de la catedral de Barcelona n'inclou des del 844, en realitat se'n van presentar de l'any 817 (Seu d'Urgell i Girona). La fotografia que acompanya el text és de la inauguració de les obres de la sala del Cubar, i no de la presentació dels volums, com assegura el peu de foto.

L'enumeració dels volums presentats és inversa-

ment proporcional a l'activitat de qui els ha preparat: Barcelona i Poblet han editat un sol volum, i se'n dóna el títol complet; altres llocs n'han elaborat més, i només se'n fa una referència genèrica. Els volums de la Seu d'Urgell són onze, i no quatre; i el cronista podria haver dit que l'artífex és el monjo de Montserrat Cebrià Baraut. Els referents a l'àrea de Girona foren deu, i no cinc, dels quals Josep M. Marquès n'ha elaborat sis. Finalment, m'ha dolgut que la crònica passi per alt el volum sobre sant Daniel, que acabava de sortir d'impremta i havia estat editat per la Fundació Noguera.

JOSEP M. MARQUÈS
Arxiver diocesà de Girona

El lloc per batejar

Sr. Director,

Crec que s'han de fer uns petits aclariments a les dues «Cartes del lector» publicades a *Catalunya Cristiana* el 13 de març passat: l'una de la Sra. Francesca Ponts i l'altra de la Sra. M. Dolores Ribas.

Primer cal tenir present que la Litúrgia és la font i l'expressió de la fe cristiana i que els sagraments, especialment l'Eucaristia, en són el cim. Els sagraments no són només paraules, sinó que també són gestos i coses. El nostre cos també hi pren part i, amb les seves actituds, expressa sacramentalment, fa sensible la gràcia que ens comuniquen.

Pel que fa al Baptisme, potser a la Sra. M. Dolores

Ribes li agradaria llegir algunes de les publicacions del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona sobre el lloc de les celebracions i, concretament, sobre el culte a la catedral.

M. TERESA ARNAU i LÓPEZ
Barcelona

Violència i educació

Sr. Director,

Acabo de llegir la premsa del dia i obsevo que, com sempre, les notícies que informen d'assassinats, violacions, suïcidis, etc., omplen gairebé totes les pàgines. Ja sé que les causes que els originen són molt diverses i complexes, però crec que ens hauríem d'aturar a pensar si no ha arribat ja l'hora de reflexionar sobre la part de culpabilitat que pot recaure sobre els mitjans de comunicació i de prendre-hi mesures.

No cal ser un expert en psicologia per saber la influència que els models de comportament exerceixen sobre els nens i les mentalitats més febles. No ens esquinquem després les vestidures quan en la realitat es produeixen successos d'aquesta mena. S'han adreçat moltes queixes als organismes responsables per les associacions de telespectadors, però fins ara tot segueix igual. Em pregunto què estem esperant.

CARME SELGA
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportú i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Retalls

Vida nueva (26-IV-97)

Editorial

Primeres comunions

En aquests diumenges de primavera té lloc, a nombroses parròquies de tot l'Estat espanyol, la celebració de les primeres comunions. Malgrat la creixent secularització de la societat espanyola, nens i nenes de tots els ambients socials reben massivament el sacrament de l'Eucaristia. Una elevada participació que pot ser positiva, però que com sabem, per a molts no significa el que hauria de significar.

Pares que no es preocupen ordinàriament per la formació religiosa dels fills, que viuen aliens a l'experiència religiosa en les seves vides, que no assisteixen ordinàriament a l'Eucaristia dominical, que no celebren la seva fe ni en comunitat ni en la intimitat, que no valoren la joiosa experiència de l'encontre amb Jesucrist... es manifesten incondicionals a l'hora

de decidir que els fills prenguin la comunió: es dóna per descomptat perquè és present en l'ambient social. Raons externes, alienes a la fe, acompanyen les primeres comunions, amb gran alegria i profit per als grans magatzems.

Malgrat els lloables esforços de molts pares en un altre sentit, la gran majoria veuen el consumisme irremeiablement associat a la primera comunió del fill, que així és converteix en una ocasió per a l'ostentació i la despesa desorbitada. Vestits caríssims —que no tenen cap relació amb el significat del sacrament—, regals, grans àpats a restaurants, fotografies, vídeo, potser també orquestra i ball... On queda el sentit religiós?

En primer lloc, la celebració de la primera comunió hauria de transmetre una experiència joiosa de la presència de Déu entre nosaltres. Com salvar aquest aspecte enmig de fotògrafs, nervis i assistents ocasionals? Segon, no se li pot demanar tot a la parròquia.

En la preparació d'aquestes celebracions, hi haurien d'estar presents les comunitats cristianes. I, sobretot, els pares, que són els primers educadors dels fills, cosa que tenim molt clara quan es tracta de geografia, d'història o de matemàtiques. No ens hauríem de desentendre d'una manera tan notable del que es refereix a la fe, l'esperança i la caritat. Un suspens provoca en la família una convulsió. Es cuida que el nen tingui l'ambient apropiat per poder estudiar, però alhora a aquest nen li falten els «espais» i les experiències de relació amb Déu a casa seva: oració, lectures, diàleg, compartir.

A més, què passa l'endemà? És necessari proporcionar al nen o la nena una continuïtat. És a dir, un ambient proper en què pugui créixer la seva fe: grups de confirmació, moviments, comunitats, grups parroquials, d'escola o d'institucions religioses, que conflueixin en l'àmplia comunitat diocesana.

I la primera comunió és, sobretot, l'encontre amb Jesús, company de vida, obert completament als germans. Que aquesta experiència s'obri camí en els petits no és possible a través del malbaratament ostentós, sinó d'una fe viscuda en família.

església en el món

El Líban

El Líban, un poble oprimint en una terra ocupada

■ El Papa l'ha visitat els dies 10 i 11 de maig

BEIRUT.— Després de Sarajevo, Joan Pau II ha efectuat una nova visita pastoral d'alt risc: el Líban. Aquesta visita, que encara no s'havia produït en el moment de tancar l'edició, segons el patriarca maronita libanès, Nasrallah Sfeir, «recordarà al món que aquest país està ocupat i el seu poble oprimint».

Monsenyor Sfeir, dies abans de l'arribada del Papa, es mostrava contundent i rotund: «La visita del Papa permet als periodistes de tot el món recordar que el Líban està ferit, la seva terra, ocupada, el seu poble, oprimint, la seva voluntat, paralizada, la seva sobirania, escarnida, i la seva independència està en perill».

«El Papa segueix de molt a prop la qüestió libanesa», va afegir el patriarca. «Ell està convençut que el Líban, una terra on han conviscut cristians i musulmans per igual, té un gran paper a jugar en el Pròxim Orient». L'objectiu essencial de la visita de Joan Pau II ha estat la promulgació de l'exhortació apostòlica, que recull els fruits del Sínode sobre el Líban organitzat a Roma el 1995, i que n'és la conclusió oficial.

En el seu moment, més enllà dels aspectes estrictament religiosos, el Sínode havia cridat els cristians exiliats del Líban a retornar i prendre un paper actiu en la vida política i social al costat dels altres cristians del país. El Sínode també va demanar «la fi de l'ocupació israeliana» i «la sortida de les forces síries». En efecte, 35.000 soldats siris estan desplegats pel territori libanès. Quant a l'exercit israelià, ocupa el sud del Líban i s'escampa per una franja fronterera de 850 quilòmetres quadrats.

En el proper número informarem amb detall d'aquesta visita pastoral al Líban.

(APIC)

Ja no queden arbres al Líban, conegut com «el país dels cèdres». A pesar de ser un país ocupat, la gent intenta viure amb normalitat.

Tunísia

Mons. Twal aposta pel diàleg i la col·laboració entre l'Església i l'Islam

«L'islamisme i la violència formen part integrant de l'Islam», escriu a la revista de la Universitat de Latran Mons. Fouad Twal, arquebisbe de Tunísia. Les relacions amb l'Islam mai no han estat gaire bones, declara per la seva part el cardenal Achille Silvestrini, prefecte de la Congregació per a les Esglésies Orientals, en una entrevista concedida a *Il Corriere della Sera*.

En un article titulat *La lògica de la mort*, publicat a la nova revista de la Universitat de Latran, *Nuntium*, Mons. Fouad Twal explica que «l'Islam s'ha presentat com un projecte d'Estat, de civilització, de cultura i de societat»;

que «l'islamisme i l'islam polític són portadors d'un projecte i d'un model de societat encarat a la institució d'un estat teocràtic fundat en la 'txaria', única llei legítima, perquè és divina».

L'arquebisbe de Tunísia segueix: «L'islamisme no és ni una caricatura, ni una heretgia aberrant de cara a l'islam ortodox sunnita clàssic. És una lectura possible de l'Islam, perfectament lògica amb ella mateixa; un Islam que té el coratge i la lucidesa d'anar fins al final de les seves implicacions últimes.»

Mons. Twal cita passatges de l'Alcorà que inciten els musulmans a matar

els «infidels», però remarca també d'altres passatges que conviden «al diàleg i a la col·laboració», que és el que fan «molts intel·lectuals i homes polítics musulmans». D'aquí la importància, als ulls de Mons. Twal, de la presència de l'Església en el món musulmà.

Les relacions entre catòlics i musulmans van «creixent»

El cardenal Achille Silvestrini remarca, en l'entrevista amb *Il Corriere della Sera*, que les relacions entre catòlics i musulmans van «creixent» des de la «trobada extraordinària» entre Joan

Pau II i els joves musulmans a Casablanca, el 1985.

Pel que fa al Líban, el cardenal Silvestrini ha anunciat que l'exhortació post-sinodal que Joan Pau II ha presentat a Beirut té «passatges importants sobre la col·laboració amb l'Islam». Segons ell, «l'Església està disposada a dialogar amb totes les expressions de l'Islam, inclòs el fonamentalisme que, en tant que creient, no pot ser considerat com a terrorista». El terrorisme «sempre té motivacions polítiques i econòmiques», afirma el cardenal.

(APIC)

«Confiar en la joventut és confiar en la humanitat»

■ Entrevista al cardenal Lustiger, arquebisbe de París

El cardenal Lustiger va ser consiliari dels estudiants durant molts anys. Per tant, va viure en l'epicentre dels esdeveniments de 1968 a París i va ser un dels promotors del ressorgiment del pelegrinatge estudiantil a Chartres. Les relacions amb els joves continuen sent una part essencial de la seva vida i les properes jornades mundials de la joventut són un gran objectiu per a ell. Així doncs, en una entrevista publicada al diari *La Croix*, el cardenal Lustiger parla dels joves de la nostra societat amb la mirada posada en el mig milió de joves d'arreu del món que seran acollits a París en la Jornada Mundial de la Joventut.

—En referència al Papa, es diu que els joves escolten el cantador però no la cançó.

—Els joves tenen la necessitat d'entendre què els diu el Papa perquè ningú més els ho diu. El volen entendre encara que no el segueixin, perquè saben que tenen davant seu el testimoni honest i desinteressat d'una vida diferent i millor.

—Davant d'un «supermercat de religions», què trien els joves?

—A França, malgrat la diversitat de modes fugaces, estan immersos en una cultura bimil·lenària en què l'arquitectura és bíblica i cristiana, però ells no ho saben. No tenen l'oportunitat d'accedir a les riqueses d'aquesta cultura, es troben perduts a casa seva.

Sacerdots, laics, pares i educadors se'ls han d'avançar i establir una relació personal responsable. Els joves sovint pateixen el mal de formular, encara que sigui confusament, les qüestions que es plantegen interiorment. El que manifesten no és res més que el brogit ambiental del que «es diu», un conformisme indefinidament repetit. Cal entendre, sovint recobert per aquest brogit, allò que veritablement volen dir i que, en general, no aconsegueixen expressar. L'Església ha d'escoltar la «veritable veritat» d'aquests joves, tornar-los responsables perquè arribin a la llibertat. Hi poden arribar mitjançant la revelació del sentit més profund de la vida a través de l'Evangeli. No es tracta tant d'ensenyar-los la religió com de facilitar que descobreixin l'existència i l'amor de Déu, que busquin la llibertat on realment és.

—Cal «vendre» la religió com un «producte» més?

—Nosaltres renunciem a tractar la joventut com una «capsa» de màrqueting. Se'ls poden vendre vestits, cançons, aliments i, al mateix temps, aban-

donar-los a una fam molt més profunda. No se'ls pot «vendre» la religió com si fossin uns texans.

En el fons els joves refusen ser el que se'ls ha fet ser. Pel fet d'haver-los tractat com a clientela, sovint no han rebut els mitjans necessaris per realitzar-se, per ser ells mateixos. No saben reconèixer per si sols què els falta.

—Com valora la joventut d'avui dia?

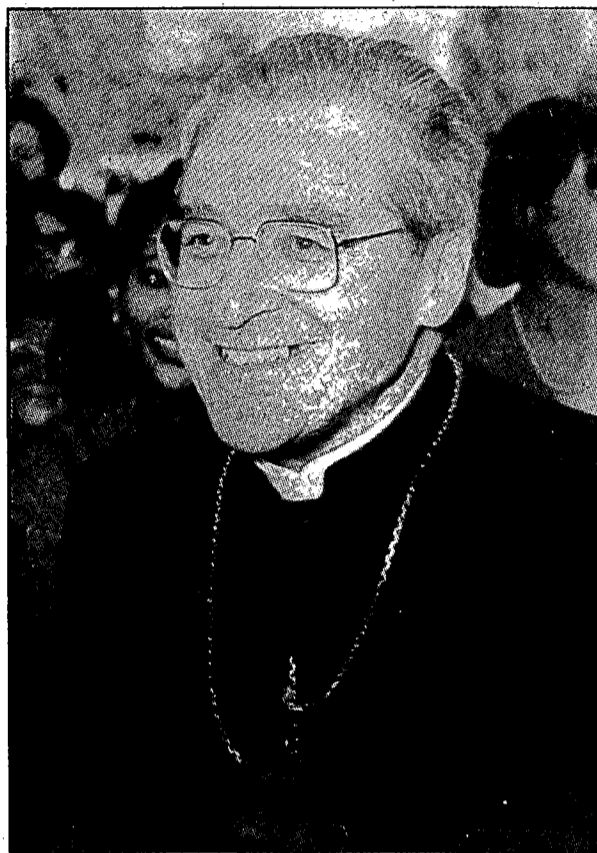
—Si partim del fet que la joventut és la part jove de la població, arribem al fet que en ella es manifesten les tendències més profundes de tota la societat. La joventut expressa, què viu i espera una societat, el que la distingeix o bé l'emascara. Parlar de la gent jove sense considerar la societat de la qual n'és avantguarda és fer-se il·lusions. Avui dia, als ulls de les generacions que la precedeixen, la joventut sembla estranya i incomprensible, però no fa res més que revelar les fractures, les tensions i escissions de tota la societat.

—Pot parlar-ne en línies generals?

—La generació dels anys quaranta i cinquanta es va voler alliberar de les pressions d'una societat que es veia immòbil i opressiva. I ara els joves es troben buits per la manca de referències i recolzaments, en lloc d'alliberats per l'absència d'opressions.

—Es diu que aquesta joventut és massa tolerant.

—Jo no ho crec. Ara bé, sí que pot esdevenir molt intolerant. ¿La tolerància només és la permissivitat reivindicativa per a un mateix? O bé, és el respecte vers els altres? La permissivitat engendra la intolerància perquè el respecte als altres no tan sols demana ser amo d'un mateix, sinó també renúncia a un mateix. En aquest pla, els joves d'avui dia estan com «embrollats» perquè són el reflex d'una socie-

El cardenal Lustiger, arquebisbe de París.

pitjor.

—Quin és el millor servei que avui dia els adults poden oferir als joves?

—Ser adults, és a dir, actuar segons la veritat. No enganyar, no explicar xafarderies, dir «covardia» a la covardia i «valentia» a la valentia, anomenar «mal» al mal i «bé» al bé en tots els aspectes. En definitiva, no esquivar la joventut per por a la veritat, no ser demagog per fer-se acceptar. Aconseguir que la joventut pugui constatar allò que en les seves cabòries només és quimera.

—Què necessiten els joves?

—Seguretat en si mateixos per realitzar-se lliurement per viure. Sovint estan alhora sobreinformats

i subformats; tenen riqueses a mà, però tenen moltes altres mancances: afectivitat, vida espiritual, memòria, etc. Estan molt socialitzats i alhora no han après a viure en societat. Tenen una gran curiositat però sovint els falten les eines per satisfer-la.

—Què té de bo ser jove?

—La joventut és l'edat en què encara semblen possibles moltes coses, malgrat les opressions i servituds de l'existència. El jove és capaç de dur a terme els compromisos més importants perquè encara no està compromès. És l'edat de l'absolut perquè encara no ha topat contra el relatiu. Per això la humanitat té molta sort que una part d'ella es pugui arriscar a millorar, amb un coratge que els grans, de vegades, qualifiquen d'inconsciència. Ara bé, també és cert que els joves es poden arriscar al

«embrollada». Tot el que els hauria d'ajudar a realitzar-se no és ni clar ni fiable.

—Quin és el camí de l'esperança?

—Confiar en la joventut és confiar en la humanitat. Es tracta d'un acte d'esperança que es fonamenta en el millor de cadascú. Però seria una covardia carregar la responsabilitat de l'èxit futur sobre els joves. Confiar en ells és afirmar que el combat no és en va.

(La Croix)

CASA
GAY

MÉS DE 100 ANYS ORGANITZANT
CONGRESSOS I REUNIONS

L'EXPERIÈNCIA ENS AVALA.

ROGER DE LLÚRIA, 12 i 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31- Fax: 412 44 55

Espanya

L'Església, preocupada per la secularització de les seves organitzacions caritatives

■ Monsenyor Cordes explica la situació als bisbes espanyols

MADRID.— Convidat per la Conferència Episcopal espanyola i coincidint amb l'Assemblea Plenària, ha estat a Madrid monsenyor Paul Cordes, president del Pontifici Consell «Cor Unum», que s'encarrega de coordinar les activitats socials de tota l'Església. Cordes ha tingut ocasió d'explicar als bisbes espanyols la greu situació de la pèrdua de motius religiosos en l'actuació social dels catòlics.

Monsenyor Cordes és un alemany que ha rebut del Papa l'encàrrec de conservar i fer créixer, en tot el possible, la fe en Déu en l'àmbit de les obres socials, que actualment s'estan secularitzant a passos de gegant.

—Quin és l'objectiu de l'organització vaticana «Cor Unum»?

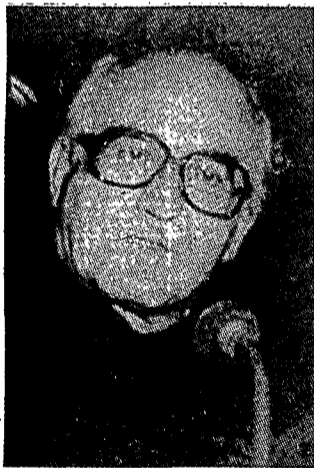
—La nostra organització intenta que no es perdi l'aspecte espiritual en les institucions humanitàries de l'Església, ja que moltes vegades s'oblida que,

junt amb l'aspecte material, també és necessari l'espiritual.

—Què pot fer perillar la motivació espiritual en les institucions religioses?

—Si ens fixem en Europa, com a cas representatiu del que pot succeir a Occident, ens adonem que hi ha tres factors que dissolen la cultura cristiana y, amb ella, també la fe. El primer és l'absència de Déu en la nostra vida ordinària. El següent factor és el fet que

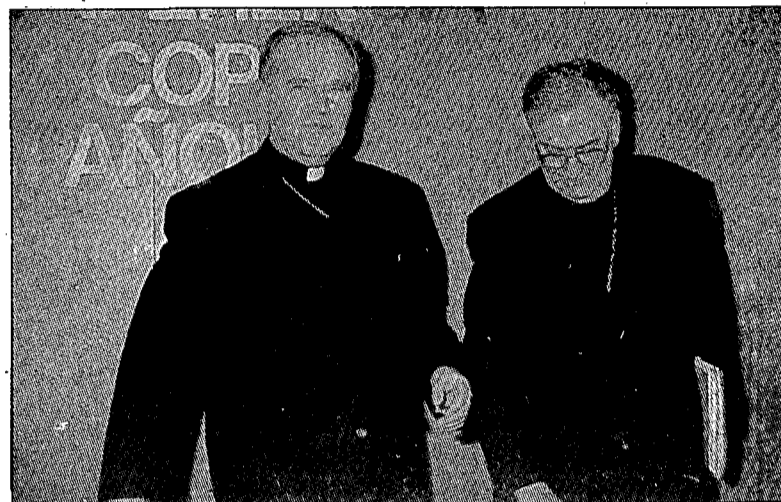
José María Javierre, fill adoptiu de Sevilla

José María Javierre.

SEVILLA.— José María Javierre, sacerdot, periodista i escriptor, serà nomenat el proper 30 de maig, festa de Sant Ferran, patró de Sevilla, fill adoptiu d'aquesta ciutat, a proposta de la germandat de la Soledat de Sant Llorenç. La concessió d'aquest títol, per part de l'ajuntament sevillà, tots els grups polítics municipals han donat suport a aquesta iniciativa. José María Javierre viu amb una família sevillana a la qual considera com a pròpia, fins a l'extrem de manifestar: «En formo part fins al punt que tinc vuit fills i dotze néts; no és que els consideri així, sinó que ho són de veritat.»

C.C.

El secretari de la Conferència Episcopal espanyola, José Sánchez, amb Mons. Cordes.

les institucions humanitàries han arrelat molt fora de l'Església, com a associacions de tipus aconfessional. Finalment, cal dir que no tan sols s'han multiplicat les institucions socials privades alienes a l'Església, sinó que el propi Estat aconfessional s'ha fet ressò de la tendència.

Motivacions i eficàcia

—Quina importància tenen les motivacions que porten a fer el bé?

—Tenen molta més importància del que sembla a primer cop d'ull, fins i tot des del punt de vista de l'eficàcia. S'ha comprovat que els sentiments humanitaris per si mateixos, aïllats de l'arrel cristiana que els va fer néixer, no tenen prou força. Quan passa un fet realment greu, com els últims esdeveniments a Ruanda o Bòsnia, la gent comença de nou a odiar l'altre, a qui obertament considera un enemic. Llavors desapareix la corrent humanitària, perquè era massa feble. Això és constata més quan

comparem el que passa als països cristians amb el que passa a les nacions que no tenen aquest component en la seva cultura; en elles l'home és molt més «sacrificable» i, per tant, la compassió pel sofriment aliè és molt menor. Per això és tant important que tornem a les arrels de l'amor al pròxim, que es troben en Jesucrist. A més, és una qüestió de justícia i veritat.

—Què recomana fer «Cor Unum»?

—Hem d'evidenciar que, al costat de les grans i eficaces institucions caritatives de l'Església, hi ha d'altres grups que ja ho estan intentant fer, però amb una dimensió més religiosa i espiritual. Són els anomenats «moviments», que són una resposta de l'Esperit Sant a aquesta situació eclesial i que mantenen una relació espontània i intensa amb la persona de Crist. El millor seria barrejar aquests grups amb els altres, que estan més institucionalitzats i que poden fer grans coses.

(ABC)

EDICIONES

STJ

NOVETATS

Ja ara..., però encara no...!

Autor: Lluís Antoni Sobrero i Ferrer

Ja ara..., però encara no...!

Lluís Antoni Sobrero i Ferrer

L'autor ens vol ajudar a apropar-nos a Déu, a assolir una experiència, és a dir, a deixar-nos conduir per l'Esperit com una nova manera de situar-nos davant d'allò que és humà. L'amor no passa mai.

Ja ara..., ens assenyala una nova etapa que cal saber viure esperançadament, sentint-nos benaurats, agraïts, confiats..., grans en anys: en la qual hem i podem estimar i pregar.

Però encara no!, perquè hem de continuar fent el camí de la Pasqua fins arribar a Crist Ressuscitat.

Aquesta és la nostra esperança!

PVP 2.400 ptes., 200 pàg. Editat també en castellà.

El coratge navega mar endins

Autor: Lluís Serra

El coratge navega mar endins

Lluís Serra

Lluís Serra ens comenta les seves experiències viscudes amb altres companys en un camp de treball de Madagascar, Atananarivo.

El lector anirà descobrint i sentint-se dins d'aquell poble malgaix mancat de moltes coses materials però d'una gran riquesa humana i espiritual.

En la presentació Pedro Pablo Opeka ens diu: «Penso que tot el que vosaltres vivíeu allí, tot allò que tu has exposat en aquestes pàgines —la vida entre els més petits de Madagascar— farà pensar molt.»

PVP 1.500 ptes., 152 pàg.

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que a la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.
Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.
Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

«El darrer dia de la festa»

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

«Els cinquanta dies de Pasqua se celebren com un únic dia festiu.» Amb aquesta frase el Calendari Romà defineix el sentit de la «festa» que acabem el proper diumenge. La litúrgia de la missa de la vigília ho diu d'aquesta manera: «Vós (Déu) heu volgut que celebrem el misteri pasqual en el cicle sagrat d'aquests cinquanta dies» (col·lecta).

També en la missa de la vigília, la litúrgia romana ha llegit —i llegeix encara— la invitació que Jesús va adreçar a la multitud: «Si algú té set que vingui, i que begui el qui creu en mi.» Això va succeir l'últim dia de la setmana dels Tabernacles, en el context de la processó commemorativa del do de l'aigua en el desert, mentre els sacerdots treien l'aigua de la font de Silo —«que significa l'Enviat», diu Joan en un altre text.

Pentecosta d'enguany

La continuïtat temàtica de l'any 1997 dins la preparació del Jubileu ens

convida enguany a celebrar Pentecosta des d'un angle marcadament cristològic: l'Esperit Sant ens és donat per Crist, és el Do per excel·lència de la Pasqua del Senyor.

El text evangèlic citat abans destaca amb força aquest origen: es tracta de rebre l'Esperit com una aigua vivificant que brolla de l'interior de Jesús. (Potser cal notar aquí que hi ha una discussió exegetica sobre aquest punt: uns creuen que la font és a l'interior del creient, mentre altres pensen que Crist s'identifica amb la font. El context sembla més a favor de la segona, i recorda les paraules de Jesús a la samaritana: «Tots els qui veuen d'aquesta aigua tornen a tenir set» (Jo 4:13). Si el creient té la font, és perquè Jesús li ha donat l'aigua! Aquí segueixo la segona: Crist és la font. Noteu el paral·lisme amb el context litúrgic: evocació del do de l'aigua i de la prova de la fe que va suposar per a Moisès i per a tot el poble; font de l'Enviat; crida de Jesús autorevelant-se com a capaç d'assaciar els qui creuen en ell.)

Les promeses de l'Esperit que tro-

bem en llavis de Jesús en la conclusió de l'evangeli de Lluc i al començament dels Fets dels Apòstols confirmen la mateixa afirmació: l'Esperit és el do de Jesús glorificat. Si enguany la nostra atenció està centrada en Jesucrist, «el mateix ahir, avui i pels segles», és esplèndid contemplar-lo en aquesta donació de l'Esperit en l'ahir de la creu, en l'avui de l'Església i en l'eternitat on l'Esperit és el lligam d'amor entre el Pare i el Fill.

El darrer i el primer dia

El text de Joan 7:37-39 (evangeli de la missa de la vigília) destaca que el crit de Jesús fou el «darrer» (és jaton) dia. Històricament es tractava del darrer dia d'una festa jueva, però profèticament es tractava del dia de la glorificació de Jesús, el dia escatològic que inaugura el món nou. Aquest dia és el de la Pasqua de Crist. Amb ella ha començat la novetat volguda per Déu. Sant Pere, el dia de Pentecosta, ho confirma: «Això que ara succeeix ja ho havia anunciat el profeta Joel: els dar-

ters dies... abocaré el meu esperit...» (Fets 2:16-17).

També Joan en la narració de la mort de Jesús, utilitza aquestes imatges. Jesús, inclinant el cap, «lliurà l'Esperit». I, després de la llançada, del costat de Crist (del seu interior) brollà sang i aigua...! En l'últim dia de la vida terrena de Jesús, però no abans de la seva mort, s'obre la font perquè els qui creuen puguin beure.

Nosaltres vivim «el darrer dia». La vida de l'Església arrela en aquest «avui» perenne del Crist mort i ressuscitat, que dona incessantment l'Esperit a l'Esposa. Tot és «nou» per a l'Església. Com deia sant Agustí: és nou el manament, és nou el càntic, és nou, sobretot, l'home!

El darrer dia ha tingut una primera presència en el primer dia: l'encarnació del Fill de Déu en el si virginal de Maria s'ha fet per obra de l'Esperit Sant. L'Esperit va cobrir Maria amb la seva ombra, i va realitzar la unió inefable de la divinitat amb la humanitat en la persona de Jesús. És el que ens disposem a celebrar amb joia, fe i acció de gràcies, en el seu 2.000 aniversari.

La Bíblia a l'abast

Els fruits de l'Esperit

(Ga 5:16-25)

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

La carn i l'Esperit

Amb aquesta expressió, l'Apòstol posa, per dir-ho així, davant dels gàlates dos tipus d'home: l'home *natural*, abandonat a la seva sort, i l'home *espiritual*, recreat per la gràcia i mogut per l'Esperit de Jesús. El primer —l'home de *carn*— està sotmès a la tirania de la seva pròpia naturalesa, que massa sovint es manifesta capriciosa i fa anar l'home de mal borràs. I encara més, a la presència de l'Esperit, hi entra en lluita a vida o mort. El resultat és sempre l'esclavitud de l'home. «La carn es deleix contra l'Esperit i l'Esperit, contra la carn; Esperit i carn lluiten l'un contra l'altre, per no deixar-vos fer allò que voldrieu» (v. 17). Però, quan l'home deixa que l'Esperit treballi, el primer fruit que dona i nota és la llibertat, ja que «Crist ens ha alliberat perquè siguem lliures» (v. 1a) i és a la llibertat que hem estat cridats (v. 13a). Per això sant Pau exhorta els gàlates —i per la força de l'Esperit, que avui actualitza la crida de l'apòstol en la proclamació litúrgica d'aquesta pericopa, ens exhorta també a nosaltres—: «Deixeu-vos guiar per l'Esperit, i no satisfeu els capricis de la carn» (v. 16).

Així l'home nou, alliberat per Jesucrist, és un home autènticament lliure. Lliure perquè ha estat alliberat per l'amor de Déu, manifestat en Jesucrist, que lluny d'asservir-lo, li ha donat ales perquè pogués volar molt amunt, fins a la comunió amb el Pare. Aquest amor alliberador és la seva única llei, i no cap llei natural ni la mateixa Llei revelada al poble jueu: «Si us deixeu conduir per l'Esperit, no esteu subjectes a la Llei» (v. 18). Heu entrat ja en l'àmbit de la Nova Aliança.

«És ben clar on porten els impulsos terrenals —textualment: *les obres de la carn*» (v. 19a). Sant Pau ofereix un llistat de les obres de l'home carnal, el que solen fer els que no es deixen dur per l'Esperit, sinó que únicament obeeixen els instints de la seva *animalitat* (vv. 19b-21a). Els qui cometem aquests desordres «i coses semblants», no serveixen per al Regne de Déu. «Ja us vaig advertir, i us ho adverteixo encara, que ningú dels qui obren així no podrà heretar el Regne de Déu» (v. 21b). No es tracta d'excloure ningú del Regne de Déu, que és per a tothom, segons la voluntat divina, sinó d'ajudar-nos a descobrir que per prendre possessió d'aquest

Regne, preparat des de la creació del món per a tota la humanitat redimida (Cf. Mt 25:31ss.), es necessita deixar-se guiar per l'Esperit, que és qui en coneix el camí vertader. Les obres de la carn i els capteniments semblants enumerats per sant Pau, marquen el camí del desamor que ens aparta i ens enfronta amb Déu i els germans. És per això que els que el segueixen —es diguin o no cristians— s'exclouen ells mateixos del Regne de Déu, *que és Regne de veritat i de vida, Regne de santedat i de gràcia, Regne de justícia, d'amor i de pau*, com proclama el prefaci de la solemnitat de Crist Rei.

«Però els fruits de l'Esperit són...» (v. 22a). En oposició al camí de «les obres de la carn», que ens desvia de la senda que mena al Regne, sant Pau dibuixa el camí que hi porta. Cal subratllar les dues expressions utilitzades per l'Apòstol, que diuen clarament que són els constructors d'aquests dos camins. El del mal és obra de la carn, de l'home que prescindeix de Déu i de la seva salvació (v. 19), mentre que el camí del Regne és obra de l'Esperit. És camí de gràcia que sublima l'home portant-lo a la seva realització plena. Està constituït

pels dons que l'Esperit aboca al interior de la humanitat nova, que recull així els fruits de la redempció: «l'amor», el nou i gran manament de Jesús; «el goig» de sentir-se estimat i d'estimar; «la pau», obra de l'amor feta amb la veritat i la justícia; «la paciència, la bondat, la fidelitat, la mansuetud», manifestacions de l'amor autèntic; i «la sobrietat», que expressa l'autèntica llibertat de l'home que es manifesta amo de si mateix i no es deixa lligar per res ni per ningú. «La Llei no ha estat pas donada contra res d'això» (vv. 22-23). Aquest són els autèntics imitadors i seguidors de Jesús —siguin o no siguin cristians de nom—, que porten en la seva vida el misteri de la creu de Jesucrist. «Els qui són de Jesucrist han clavats a la creu totes les passions i els desigs terrenals» —literalment: *ha crucificat la carn amb les seves passions i cobejançes*— (v. 24). O sigui: seguint Jesucrist han mortificat —*han fet mort*— l'home natural i han ressuscitat amb ell a una nova vida plena de l'Esperit de Jesús. Així sant Pau conclou amb tota lògica: «Ja que l'Esperit ens dona la vida, deixem-nos guiar per l'Esperit» (v. 25).

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial II)

Temps de Pasqua (Salteri: setmana 3)

MAIG

18. Diumenge

Pentecosta. Vermell. Lectures: Fets: 2:1-11 / Salm 103 / 1 Corintis 12:3b-7.12-13 (O bé: Gàlates 5:16-25) / Joan 20:19-23 (o bé: Joan 15:26-27; 16:12-15)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan I, p. mr.; Pròsper, b.; Venanci, mr.; Fèlix de Cantalici, caputxí; Potamió, b. mr.; Eric, rei; Teodor, mr.; Santes, Clàudia, Faina i Tecusa, mrs.

Festa Major: a l'Albages, Alcoletge, Cabanes, Gargallà, Jorba, Pegueroles i Vilablareix.

Es reprèn el temps de durant l'any. Setmana VII

19. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Eclesiàstic 1:1-10 / Salm 92 / Marc 9:14-29. VIC: *Beat Francesc Coll, fund. (MO) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Celestí, p.; Iu, prev.; Calocer, Partemi i Filoter, mrs.; Santes, Pudenciana, Ciriaca, i comps. mrs.

Festa Major: a Belcaire d'Urgell i Vilajuïga.

20. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: Eclesiàstic 2:1-13 / Salm 36 / Marc 9:30-37. Si es vol: *Sant Bernadí de Siena (MLI) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Baldiri (Boi), mr.; Austregísil, b.; Santes Plautilla, mr. i Basila, vg. mr.

Festa Major: a Port de la Selva i Sant Boi de Llobregat.

21. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Eclesiàstic 4:12-22 / Salm 118 / Marc 9:38-40

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Secundí, mr.; Valent, b. mr.; Pòlius, diaca, mr.; Santa Virgínia, vda.

22. Dijous

Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre (F) Blanc. Lectures: Isaïes 52:13-53:12 (o bé: Romans 12:9-16b) / Isaïes 12:2-6 / Lluc 1:39-56

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marcia i Ató, bs.; Fulc, cfr.; Santes Joaquina de Vedruna, fund.; Rita de Casia, vda. mja.; Quitèria i Júlia, vgs. mrs.

Festa Major: a Bonastre, Corbins, Linyola, Sanahuja i Vilella baixa.

23 Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Eclesiàstic 6:5-17 / Salm 118 / Marc 10:1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Desideri, Miquel, Mercurial i Eufebi, bs.; Eptaci, b. mr.; Joan Bta. de Rossi, prev.

Festa Major: a Bovera.

24. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Eclesiàstic 17:1-13 / Salm 102 / Marc 10:13-16

ALTRES CELEBRACIONS: *Maria Auxiliadora. La Mare de Déu de la Providència. La Mare de Déu de la Strada.*

Sants, Meleci, gen. mr.; Robustià, Donacià, Rogacià i Servili, mrs.; Vicenç de Lerins, prev.; Santes, Susanna, Marciana, Palàdia i Afra, mrs.

Lectures bíbliques

Diumenge de Pentecosta

Lectura primera Fets 2:1-11

Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se

Lectura dels Fets dels Apòstols

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta i omplí tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i es quedaren desconcertats perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «¿No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, ¿com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadócia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

Salm responsorial

103: 1ab i 24c, 29bc-30, 31 i 34 (R.: 30)

Beneix el Senyor, ànima meva.

Senyor, Déu meu, que en sou de gran.

Que en són de variades, Senyor, les vostres

[obres

la terra és plena de les vostres criatures.

R. Quan envieu el vostre alè, Senyor,

renoveu la vida sobre la terra.

(O bé: *Al-leluia*)

Si els retireu l'alè expiren

i tornen a la pols d'on van sortir.

Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre.

Que s'alegri el Senyor contemplant el que

[ha fet,

que li sigui agradable aquest poema,

són per al Senyor aquests cants de goig. R.

Lectura segona 1C 12:3b-7, 12-13

Tots nosaltres hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, ningú no pot confessar que Jesús

és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots.

Perquè Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

Seqüència

Veni, oh Sant Esperit, / des del cel al nostre pit / amb un raig de llum divina.

Pare del pobre, veniu, / deu-nos els dons que teniu, / oh Sol que el cor il·lumina.

Vós sou el consolador, / de l'ànima Habitador, / i dolcíssim refrigeri.

En els treballs sou confort, / en les penes sou conhort, / en la calor sou temperi.

Oh divina Claredat, / visiteu la intimitat / del cor que ja us ansia.

Res tindrà l'home si vós / no li deu vostre socors / divinal, que bé li sia.

Tot el que no és net renteu; / tot el que ja és sec regueu; / cureu tota malaltia.

Tot l'indòmit endolciu; / tot el fred encalenti; / regiu el qui s'esgarria.

Deu als fidels confiats / dels vostres dons esperats / la sacrosanta Setena;

el mèrit de la virtut, / el camí de la salut, / la joia immortal i plena.

Al-leluia

Veni, Esperit Sant, ompliu el cor dels

vostres fidels

i enceneu-hi la flama del vostre amor.

Evangeli Jo 20:19-23

Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres. Rebeu l'Esperit Sant

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

Cap a la Pasqua granada

Joan Guiteras i Vilanova

La Pasqua va creixent cap a la seva plenitud. Esdevindrà Pasqua granada en la Pentecosta. Per això, de la mà de sant Joan, som duts a escoltar les paraules de Crist, el nostre Mestre. Ell, en el discurs de l'última Cena i en vista de la seva mort redemptora (Jo 16, 12-15), anuncia que no ens deixarà orfes, sinó que enviarà el Defensor, l'Esperit de veritat, que ens guiarà cap a la veritat completa. Jesús es referia, amb aquests mots, a l'Esperit Sant.

L'Esperit, doncs, té la missió de guiar-nos cap al coneixement de la veritat. Aquesta veritat sencera és Jesucrist mateix i el seu missatge. Necessitem

l'Esperit Sant per experimentar —per viure— la bonesa i l'alegria de l'amor de Déu i del compliment dels seus manaments.

El Senyor, en un altre indret evangèlic, parla de la veritat que ens farà lliures. Aquesta veritat s'ha d'escriure amb lletres majúscules. La veritat que assoleix de fer-nos lliures és Déu mateix. Heus aquí la tasca de l'Esperit Sant: fer-nos lliures amb la llibertat dels fills de Déu. Llibertat que només sap assaborir qui segueix les petjades del Senyor, qui no omet ni una coma del gran missatge alliberador que és l'Evangeli.

Sants i místics s'han extasiat en la contemplació de la veritat. I és que la veritat no té res d'abstracte o de pensament marmori. Tot al contrari, la veritat

saber escoltar

és vida. Vida plena. Per això vivim, en certs moments, tan ofuscats, perquè el nostre cor no sap reposar en la veritat. La filosofia en sap molt d'això en la seva dimensió metafísica. Els sants també saben que la seva transformació ha arrelat collint el qui és ver i l'Esperit que hi guia. Els místics han sabut que tocaven de peus a terra —i que, per això mateix, s'enlairaven— quan abastaven el qui és la Veritat i la Vida.

A fi de comptes, la recerca de la veritat, els homes i dones la volem. Ens cal no témer mai l'enfrontar-nos amb allò que és el més vàlid: la veritat. La veritat que porta sempre amb ella la caritat, la reina de totes les virtuts. Cal demanar-ho a l'Esperit de la Pasqua granada.

Contra la mediocritat, l'argúcia val poc

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà

La mediocritat, com la humitat, penetra fins al més interior de l'ésser sense que hom se'n adoni. La seva presència no és aparatosa, però els efectes són funestos. Sé molt bé què és tenir una casa que absorbeix l'aigua provinent de la muntanya, cosa que em passava a la Llobeta, o una casa que es xopa amb l'aigua del Congost, cosa que passa a pocs metres d'on ara escric. Aliments, teixits, llibres i parets es deterioren lentament però d'una manera inexorable. Quan en aquestes situacions se'n volen eliminar les conseqüències sense atacar els orígens del mal, s'aconsegueix ben poca cosa.

Cal reconèixer que no fa gaireles nostres vivències cristianes es van inundar d'eufòria per un entusiasme que alegrava del tot el nostre esperit. Van ser els temps del Vaticà II, que van omplir-nos la vida d'esperança. Aquells darrers dies de Joan XXIII, la seva malaltia, van suscitar a la gent el desig de recórrer a l'oració per intercedir per ell. Tant cristians com no cristians van pregar incessantment. Beneït el càncer del Papa que va posar el món de genolls davant de Déu! Però avui i aquí corren altres realitats. Cal reconèixer que un just però desmesurat esperit crític, entre d'altres coses, n'ha portat molts cap a una còmoda inactivitat. I s'afegeix un trosset per aquí, que es vol que sigui una solució al mal, i s'enganxa un

pedaç per allà, per amagar una mancança que ens perjudica, i no es vol reconèixer que el mal és profund i silenciós, però molt real. Estem replets de mediocritat i ho hauríem de reconèixer amb sinceritat, només així començaríem a remeiar el mal. Afortunadament, com deia la setmana passada, som catòlics i sabem que mentre aquests mals no es pateixin a tots els llocs del nostre planeta no perilla la prosperitat de la nostra Església. I, a més, tot el bé que es fa a tants llocs no per llunyà deixa d'enriquir-nos a tots. Estic pensant ara en l'heroïtat i l'audàcia del sacerdot que va voler continuar, de manera lliure i voluntària, al costat dels rehens a l'ambaixada japonesa a Lima. Actituds valentes i radicals d'aquesta mena són necessàries a molts llocs, i sens dubte també aquí.

El poble jueu va viure un llarg període de decadència, de mediocritat col·lectiva. Va ser durant la trista realitat del cisma de les tribus del nord. La situació va ser de tal manera que va explicitar una absència gairebé total de fidelitat al Déu del Sinai, que era el seu Déu i donava sentit a la seva història. I anaven passant els anys i, de tant en tant, apareixia un rei fidel a Jahvé que feia millorar la salut espiritual del poble, però el succeïa el fill, o qui fos, i tot tornava a ser com abans. De vegades, com va passar en temps d'Asà de Judà, el rei del nord de Basà, el van atacar i va haver de recórrer a diners

extrets del Temple per reforçar les fortificacions i pactar vergonyosament amb Ben Hadad, rei d'Aram. En realitat el pacte va consistir a posar-se als seus peus. El rei d'Israel va abandonar les fortificacions i se'n va tornar a les seves terres, mentre que el de Judà va aprofitar les pedres i les fustes dels baluards per fer defenses al voltant d'altres ciutats. En tots aquests tripijocs es va demostrar una total desconfiança en Déu. Va ser el que li va dir al rei el profeta Jananí. Li va recordar com en d'altres ocasions Jahvé havia estat capaç de salvar el seu poble, semblant el pànic entre les hosts enemigues que, per intrigues i malalties, havien d'abandonar els campaments, però ell havia preferit rendir-se als que ignoraven Déu.

L'home pot abandonar Déu sense que Déu l'abandoni a ell. De vegades amb prodigis extraordinaris, d'altres enviant profetes incòmodes. Els profetes sempre són molestos, sovint els toca ser revulsius enèrgics dels que sustenten el poder. Se'ls pot fer callar, fins i tot empresonar, però el temps sempre els dona la raó, perquè són portadors de la voluntat divina.

Asà i Basà van morir i la seva història, que ens la explica el capítol 16 del segon llibre de les Cròniques i el paral·lel al primer dels Reis, queda com un ensenyament per a nosaltres.

retrats bíblics
intencionats

Amics de Déu

Santa Gemma Galgani, 16 de maig

Nascuda al si d'una família molt humil, Gemma fou una nena precoç. Quan va quedar òrfena es va veure en la misèria. Una família piadosa la va recollir i la va cuidar fins a la mort. Gemma va fer sempre allò que creia que era la voluntat de Déu amb un heroisme admirable; fou especialment caritativa, humil, senzilla, sincera i d'una paciència i resignació superior als aguts sofriments físics i morals que patia.

La família de Gemma es va veure afligida per les malalties, i ella també en va patir moltes. Als tretze anys va haver de ser operada i als setze va patir greus trastorns de nervis. Les diverses operacions quirúrgiques, en lloc de posar remei al seu mal, l'anaven desplaçant d'un lloc a un altre del cos, fins al punt que els metges, desalentats, van desnonar la malalta. Però Gemma es va guarir repentinament i, quan tenia vint-i-dos anys, va rebre els estigmes de la Passió.

El seu confessor, el bisbe Joan Volpio, no va creure que els fenòmens extraordinaris que presentava fossin una gràcia del Cel, mentre que el seu director espiritual, el passionista P. Germà de Sant Estanislau, insistia en l'origen sobrenatural d'aquestes manifestacions.

Tenia una gran amor a Jesucrist, present a l'Eucaristia.

La seva devoció s'ha estès pel món sencer i se li atribueixen molts miracles. És venerada com a patrona dels malalts.

Pels camins de la Bíblia

Ester. Mardoqueu i la reina

Després de ser elegida Ester com a reina, el rei va celebrar un gran banquet. A tots els seus grans oficials i ministres els concedí un dia de repòs i prodigà presents, tal com esqueia a la generositat d'un rei. Ester no havia revelat ni el seu origen ni el seu poble, tal com Mardoqueu li havia ordenat.

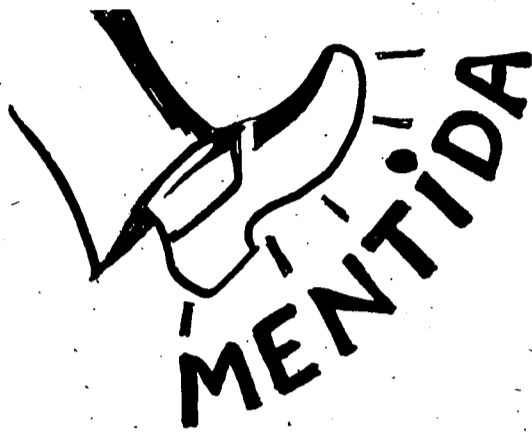
Aquells dies en què Mardoqueu freqüentava la porta del palau reial, dos guàrdies de l'entrada, descontents, buscaven l'ocasió d'assassinar el rei Assuer. Mardoqueu ho va saber i ho manifestà a la reina Ester, la qual ho comunicà al rei en nom de Mardoqueu. L'acusació fou investigada, i van trobar que era veritat. Els dos guardes foren penjats a la forca i el fet es consignà al llibre de les cròniques que el rei tenia a la seva disposició.

Després d'aquests esdeveniments, el rei Assuer exaltà Aman. Tots els servidors del rei s'agenollaven i es postraven davant d'Aman perquè així ho havia ordenat el rei; però Mardoqueu no s'agenollava ni es postrava. Aman s'omplí d'indignació.

Com que li havien dit a quin poble pertanyia Mardoqueu, va semblar-li poca cosa de posar la mà només sobre ell, i buscà la manera d'exterminar juntament amb Mardoqueu, tots els jueus que es trobaven al reialme d'Assuer.

El vuitè manament de la Llei de Déu

No diguis falsos testimonis ni menteixis

Amb aquest manament, Déu ens ordena que refusem la mentida i que caminem en la veritat, a fi que regni la confiança entre els homes i puguem fiar-nos els uns dels altres. És una nova manifestació de l'amor que ens té. Jesús perfeccionà aquest manament amb el seu exemple i les seves paraules. D'Ell mateix va dir

un dia: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida» (Joan 14,6). Ell va dir sempre la veritat, encara que això el duigués a la mort (vegeu Marc 14,61-64).

Nosaltres hem de viure la veritat tal com ens ensenya Jesús: «Que el vostre llenguatge sigui: sí, quan és sí; no, quan és no; el que es diu de més ve del maligne» (Mateu 5, 37).

La mentida deforma la realitat i corca la convivència entre les persones; per això, Déu l'ha prohibida. Hem de tenir cura de no dir mai cap mentida i de respectar la fama del proïsme. El vuitè manament ens presenta una forma d'expressar l'amor als altres en ordenar-nos que no solament no hem d'aixecar fals testimoni, sinó que hem de perdonar i disculpar els altres.

Litúrgia

La catedral

Dels edificis cristians destinats al culte, al aplec de la comunitat per a la pregària i a la celebració dels sagraments, del primer que cal parlar és de la catedral.

Molts haureu vist a les ciutats grans, si més no, aquests edificis, que solen ser veritables obres d'art de l'arquitectura, i que per això són tan visitats. Amb tot, una catedral no és un lloc «per visitar» i prou, com fem amb els museus, sinó l'església principal d'una diòcesi i, per tant, el primer lloc de culte per als cristians que viuen en aquell territori.

El nom «catedral» li ve del fet que

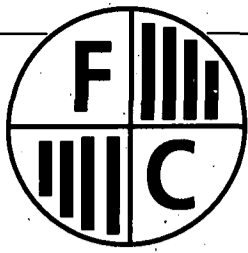
és l'església del bisbe, i en ella hi té la «càtedra». Aquesta paraula significava antigament el lloc des del qual el mestre ensenyava els deixebles i, així mateix, s'aplicà aquest sentit a la Seu des de la qual el bisbe, que és el mestre de la fe, ensenya amb la seva predicació a tots els cristians.

Durant els primers segles, quan el cristianisme era pràcticament només urbà, la catedral era l'únic lloc d'assemblea de la comunitat, sobretot per a l'eucaristia dominical. El bisbe celebrava la missa envoltat dels preveres i assistit pels diaques i altres ministres, amb tot el poble cristià.

Tots hauriem de conèixer bé la catedral de la nostra diòcesi, i anar-hi a missa en algunes ocasions, especialment quan celebra el nostre bisbe.

L'Oríol i la Laia
per Xesc

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA

«Grup Avant» TERRASSA

35.200 PARTICIPANTS

XII CONCURS BÍBLIC - Tema: «EL PAÍS DE JESÚS»

VIII CONCURS DE REDACCIÓ BÍBLICA

TEMA: Grup A: Història d'Abraham / Grup B: L'Èxode del Poble Escollit, sota el guiatge de Moisès

VEREDICTE DEL CONCURS BÍBLIC

Tal com anunciàvem en el tríptic presentador del XI Concurs Bíblic en el punt 9è) de comunicar públicament el veredictes del Jurat, avui, i a través d'aquesta nota, queda notificat.

REPARTIMENT DE PREMIS: DIA: 24 de maig de 1997. HORA: 11 del matí. LLOC: Centre Cultural de La Caixa de Terrassa. (Rbla. d'Egara, 340).

RESULTATS OBTINGUTS:

PRIMERS PREMIS: 5 per als millors treballs personals de cada Categoria.
PREMIS ESCOLA: 1 premi per a cada Categoria, pel millor treball presentat pel conjunt de l'Escola, dintre de la Categoria.
PREMIS ESPECIALS PER BISBATS: 33 premis especials, a cadascun dels tres millors treballs de cada Categoria per a cada bisbat de la província eclesiàstica Tarraconense i de cada demarcació episcopal de l'arquebisbat de Barcelona que no hagin estat premiats en els apartats anteriors.

ACCÈSSITS:

L'apartat d) del punt núm. 6 de les BASES deia que la Comissió Organitzadora es reservava el dret de concedir accèssits si el grau de participació en el concurs i la vàlua dels treballs presentats així ho aconsellaven. Amb aquest fonament i considerant la uniformitat en la valoració obtinguda amb els treballs que han aconseguit els tres primers Premis per Escola, el Jurat ha estimat oportú concedir:

A). 9 ACCÈSSITS EXTRAORDINARIS PER ESCOLA (tres per Categoria)

B). Com també, atorgar 442 accèssits (95 per a les escoles i 347 per a treballs personals).

I, a més a més, com és costum, s'ha decidit que tots els concursants tinguin un petit record. Es lliurarà un PIN a cada concursant.

No volem tancar aquesta nota sense regraciar a "CATALUNYA CRISTIANA" tot el suport i la bona acollida i difusió que ha realitzat a través de les seves pàgines. Per tant, "CATALUNYA CRISTIANA", gràcies, gràcies, gràcies i... si Déu vol, fins l'any vinent.

VEREDICTE VIII Concurs Redacció Bíblica 1997

Grup A

Premi	NOM I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ
1r	Elisabeth Amat	El Pinar de N. Señora	Valldoreix
2n	Núria Bacardit Arias	Santa Teresa de Jesús	Barcelona
3r	Miriam Maymó Vela	Catequesi Sant Joan d'Horta	Barcelona
Accèssit	Lidia Martín Justicia	El Pinar de N. Señora	Valldoreix

Grup B

Premi	NOM I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ
1r	Eva Gomar Cantarero	El Pinar de N. Señora	Valldoreix
2n	Yrene Lorente Collado	El Pinar de N. Señora	Valldoreix
3r	Marta Sibina Seguerela	El Pinar de N. Señora	Valldoreix
Accèssit	Núria Gabernet Díaz	Dominiques de l'Anunciata	Barcelona

Total de Participants de conjunt Grups "A" i "B" 1.915 treballs al Concurs de Redacció.

PREMIS PER BISBAT

BISBAT	CATEGORIA	ESCOLA	POBLACIÓ
BARCELONA CIUTAT I BARCELONÈS SUD (38 escoles 4.871 participants)	1a	Cia. Santa Teresa de Jesús	Barcelona
	2a	Escola Betànica	Cornellà
	3a	Sagrada Família	Cornellà
BARCELONÈS NORD I MARESME (18 escoles 1.734 participants)	1a	Cor de Maria	Mataró
	2a	Presentació de la Mare de Déu	Vilassar de Mar
	3a	Meritxell	Mataró
BAIX LLOBREGAT, GARRAF I PENEDÈS (38 escoles 2.178 participants)	1a	Escola Pia	Vilanova i la Geltrú
	2a	Sagrat Cor - Vedruna	Sant Boi de Llobregat
	3a	La Immaculada	Sant Vicenç dels Horts
VALLÈS (64 escoles 6.202 participants)	1a	CP Ramon i Cajal	Terrassa
	2a	Escola Pia	Caldes de Montbui
	3a	CEIP Diví Mestre	Mollet del Vallès
GIRONA (61 escoles 4.390 participants)	1a	Cor de Maria	La Bisbat d'Empordà
	2a	CEIP Malagrida	Olot
	3a	Verntallat	Sant Privat de Bas
SOLSONA (28 escoles 2.332 participants)	1a	Escola Pia	Tàrraga
	2a	Mare de Déu del Carme	Berga
	3a	IES Puig-reig	Puig-reig
TARRAGONA (66 escoles 3.477 participants)	1a	Mare de Déu del Carme	Tarragona
	2a	Mare de Déu del Carme	Santa Coloma de Queralt
	3a	Sant Pau Apòstol	Tarragona
LLEIDA (28 escoles 1.911 participants)	1a	CEIP Manuel Ortiz	Juneda
	2a	CEIP Joc de Bola	Lleida
	3a	Mare de Déu de Montserrat	Les Borges Blanques
TORTOSA (23 escoles 995 participants)	1a	CP Rosa Gisbert	Masdenverge
	2a	CP Sant Jordi	L'Ametlla de Mar
	3a	CEIP Tres d'Abril	Móra la Nova
URGELL (24 escoles 1.504 participants)	1a	CEIP Joaquim Palacin	Bellvís
	2a	La Salle	La Seu d'Urgell
	3a	Nostra-Senyora del Carme	Balaguer
VIC (41 escoles 3.060 participants)	1a	CIS Nostra Senyora del Carme	Ripoll
	2a	Presentació de la Mare de Déu	Prats de Lluçanès
	3a	Fundació Santa Maria	Navarres

PRIMERS PREMIS PER ESCOLA

PRIMERA CATEGORIA:	Col·legi Nostra Senyora del Carme	Sallent
SEGONA CATEGORIA:	Escola Pia	Vilanova i la Geltrú
TERCERA CATEGORIA:	Institut Espanyol de Secundària	La Margineda (Andorra)

ACCÈSSITS EXTRAORDINARIS PER ESCOLES

PRIMERA CATEGORIA:	CEIP Baldri Reixac	Banyoles
	Col·legi Reial Monestir Santa Isabel	Barcelona
	Col·legi Presentació de la M. de Déu	Prats de Lluçanès
SEGONA CATEGORIA:	Col·legi Santa Teresita	Barcelona
	Escola Vedruna	Girona
	Centre d'Estudis Gresol	Terrassa
TERCERA CATEGORIA:	Escola Paula Montal (Escolàpies)	Figueres
	CEIP Cor de Roure	S. Coloma de Queralt
	CP President Salvans	Terrassa

XII CONCURS BÍBLIC
EL PAÍS DE JESÚS

Amb el suport de

DEPARTAMENT DE CULTURA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA
 DIPUTACIÓ DE BARCELONA DEPARTAMENT DE CULTURA
 AJUNTAMENT DE TERRASSA

CAIXA DE TERRASSA
 Banc Sabadell
 Castellnou Edicions
 Km 17 S.A. - ESTACIÓ SERVEI CATALUNYA CRISTIANA
 CENTRE SOCIAL CATÒLIC
 LLIBRERIA COSTA - PEN BLOC

Estació de servei Terrassa, S.A.
 Rambla Pere Alegre 401
 T. 785 90 97

ATENCIÓ: Aquest dibuix correspon als PINS de 2'50 cm. x 1'5 cm. a quatre colors que s'obsequiarà a tots els participants al XII Concurs Bíblic i VIII Concurs de Redacció Bíblica.

Es recomana a tots els col·legis participants, que en venir a recollir els premis demanin els PINS que estaran preparats per a TOTS els participants, tant si han obtingut premi com no. També podran recollir el llibre: *Nou Testament, Català Interconfessional*, que es regalarà a tots els col·legis que hagin participat al Concurs. Els Pins i el llibre estaran en un mateix paquet. Per a més aclariments podeu trucar als Tels. 785 22 91 (Sr. Heras) o 780 18 02 (Sr. Ros). Cada concursant té dret a un PIN, i un altre per als mestres que els hagin preparat.

La Comissió

(Passa a la pàg. següent.)

PRIMERS PREMIS PERSONALS

NÚM. NOM I COGNOMS	ADREÇA	ESCOLA	POBLACIÓ
1. Marta Bellera Benito 2. Maria Puig Barriach 3. Eva Sánchez Valle 4. Gerard Adán Princep 5. Jordi Casals Puig	Castillejos, 223-225, 2n 1a Sant Sebastià, 10. Bretón, 25-29 Partida Sant Bernabé Pius XII, 35	Ntra. Sra. del Rosario Santa Anna CP França CEIP Ferreries Sagart Cor de Jesús	BARCELONA CASTELLVELL DEL CAMP TERRASSA TORTOSA VIC
1. Lourdes Arsona Camí 2. Elisabet i Albert Maymó 3. Laura Planella Aulet 4. Raul Bautista Toribio 5. Miriam Moliner Jorba	Bailèn, PSEB, 4t 2a Baixa de la Plana, 17 ent. Mn. Ramon Marquès, 2 Pius XII, 16, 4t 2a Plaça Llibertat	Parròquia St. Francesc d'Assís Parròquia St. Joan d'Horta CP Juncadella Col·legi Episcopal Mare de Déu de la Misericòrdia	BADALONA BARCELONA LA CELLERA DE TER LLEIDA REUS
1. Maite Ber March 2. Elisabet Caballero 3. Ingrid Guerrero Cámara 4. Jaume Teulé Torrelles 5. Cristina Zambrana Calderón	Carretera, 8, 2n A Hostal Bordeta, 5, 3r 1a Dr. Fleming, 27, 8è D Ntra. Sra. Lourdes, 1, 2n 6a	Cèsar Martinell CP Font de l'Alba CEIP Enric Farreny Parròquia Sant Jaume Regina Carmelí	EL PINELL DE BRAI TERRASSA LLEIDA LLEIDA RUBÍ

Primera Categoria

Segona Categoria

Tercera Categoria

ACCÈSSITS PER ESCOLA

PRIMERA CATEGORIA			
NÚM. ESCOLA	POBLACIÓ	NÚM. ESCOLA	POBLACIÓ
1. CEIP Clemència Berdiel 2. Escola Cassà 3. Col·legi Canigó 4. La Salle Comtal 5. Sant Vicenç de Paül 6. Santa Teresita 7. Mare de Déu del Carme 8. CEIP Santa Creu 9. Mare de Déu del Carme 10. CP M. Déu del Patrocini 11. Mare de Déu del Roser 12. CEIP Sant Jaume 13. La Salle 14. CEIP Joan XXIII 15. San José Obrero 16. Tecla Sala 17. Col·legi Episcopal	Almenar Arenys de Mar Barcelona Barcelona Barcelona Barcelona Berga Calafell Cardona Cardona Cardona Guissona La Granja d'Escarp La Seu d'Urgell Les Borges Blanques L'Hospitalet de Ll. L'Hospitalet de Ll. Lleida	18. Escola Joviat 19. CP Joan Miró 20. Sagrat Cor de Jesús 21. Cor de Maria 22. M. de Déu del Roser 23. Santa Maria 24. La Salle 25. M. de Déu del Roser 26. M. de Déu del Carme 27. CEIP Setells 28. Sagrat Cor de Jesús 29. Joaquina de Vedruna 30. CEIP Carrassumada 31. Ferreries 32. S. Caterina de Siena 33. Pare Coll 34. Escola del Mar	Manresa Miami P. (Montrouig) Monistrol de M. Olot Pineda de Mar Ripoll Sant Celoni Sant Vicenç de C. Santa C. de Queralt Solsona Súria Terrassa Torres de Segre Tortosa Vic Vic Vilassar de Mar
7. CEIP Santa M. Magdalena 8. Salvador Lluch 9. IES l'Arboç 10. De l'Ave Maria 11. La Mercè 12. CP Raval de Cristo 13. M. D. de la Misericòrdia 14. CP Prat de la Riba 15. CP Jacint Verdaguer 16. CP Creu Alta 17. CEIP La Parellada	El P. d'Armentera Gavà L'Arboç Manresa Martorell Raval C. (Roquetes) Reus Reus Rubí Sabadell Santa Oliva	18. IES Mariano 19. Immaculat Cor de M. 20. CP Antoni Ubach 21. Escola Pia 22. CP Font de l'Alba 23. CE Gresol 24. CEIP Carrassumada 25. Parròquia M.D. Dolors 26. CEIP Eladi Homs 27. Sagrat Cor de Jesús 28. CP. Cal·liopolis	Sant Boi de Ll. Sant Feliu de C. Terrassa Terrassa Terrassa Terrassa Torres de Segre Tortosa Valls Vic Vilaseca (La Pineda)
SEGONA CATEGORIA			
NÚM. ESCOLA	POBLACIÓ	NÚM. ESCOLA	POBLACIÓ
1. CEIP Comtes de T. 2. CEIP Clemència Berdiel 3. Canigó 4. Mare de Déu del Carme 5. CIP La Gessera 6. CIP Mn. Josep Arqués 7. CEIP Jaume Balmes 8. Taquígraf Garriga 9. Salvador Lluch 10. Sagrada Família 11. CEIP Manuel Ortíz 12. CP José M. Juncadella 13. CEIP Sagrada Família 14. CEIP Joan XXIII 15. Escola Joviat 16. CP Rosa Gisbert 17. CEIP Joan S. Papasseit	Alcarràs Almenar Barcelona Bellpuig Caseres Cervera Cervera Esparreguera Gavà Girona Juneda La Celler de Ter La Llagosta Les Borges Blanques Manresa Masdenverge Mollet del Vallès	18. CP Salvador Espriu 19. CEIP Sant Roc 20. Escola Vedruna 21. Sant Lluís Bertran 22. CP Ramon Llull 23. CEIP Farigola 24. Immaculat Cor de M. 25. Immaculada 26. Sant Vicenç 27. Parròquia Santa Maria 28. CEIP Marcel·lí Domingo 29. Sant Pau Apòstol 30. Sant Josep 31. CEIP Pau Vila 32. Col·legi Martí 33. Escola del Mar 34. Vaixell Burriac	Montgat Olot Puigcerdà Roda de Ter Rubí Seva Sant F. de Codines Sant Vicenç dels H. Sant Vicenç dels H. Sarral Tarragona Tarragona Tàrraga Terrassa Terrassa Vilassar de Mar Vilassar de Mar
TERCERA CATEGORIA			
NÚM. ESCOLA	POBLACIÓ	NÚM. ESCOLA	POBLACIÓ
1. Regina Carmelí 2. CP Dr. Ferran 3. CEIP Santa Creu	Barcelona Corbera d'Ebre Calafell	4. CEIP Princesa Làscaris 5. IES Blanca d'Anjou 6. CEIP Sant Ramon	Casserres El Perelló El Pla de S. Maria

PREMIS ESPECIALS DE PRESENTACIÓ

Si bé no s'ajusten del tot a les Bases del Concurs; el Jurat ha cregut convenient, per diferents motius, atorgar aquests PREMIS ESPECIALS:
Primer per guardar el treball de recerca, recopilació i presentació d'un excel·lent treball sobre «El país de Jesús».

Un PREMI ESPECIAL al CP Cabra del Camp, de Cabra del Camp.

Un ACCÈSSIT ESPECIAL al CEIP Santa Magdalena, del Pont d'Armentera.

ESPECIALS DISMINUÏTS

1. Natàlia Roig Oliver (Invident. Amb escriptura sistema Braille)	EP Manuel Ortíz	Juneda
2. Susana Pérez Aguacil (Sordmuda)	CP La Roda- Genescà	Terrassa

(Totes dues amb les respostes correctes.)

ALUMNES D'EDUCACIÓ ESPECIAL

3. Violeta Varga Jiménez	Residència Montserrat	Cerdanyola del Vallès
4. Ana Belén López Domínguez	CEIP Sagrada Família	La Llagosta
5. Lourdes Vallecillas Paredes	CEIP Sagrada Família	La Llagosta
6. Rubén Almazán Estepa	CP La Floresta	Tarragona
7. Mercè Diaz Velasco	CEIP Malagrida	Olot
8. Maria Morell Puigvert	CEIP Sant Roc	Olot
9. Iván Góngora Recuero	CP La Roda-Genescà	Terrassa

NOTA: Els 347 accèssits personals sortiran en el proper núm. per manca d'espai en l'actual.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

JOSEP L. CULEBRAS HIDALGO
Bishop's House
P.O. Box 25
Hwange
ZIMBABWE..... 25.584 ptes.

DOLORES SOLE
R. de San Jose
Carretera 6, Núm. 45-22
Bogotá, 8
COLOMBIA..... 25.584 ptes.

P. FERDINAD GUILLEN
Ekoan, Kalasans-PP. Piarist
H-10. Cite Verte B.P. 185
Yaounde.
CAMERUN..... 25.584 ptes.

P. JOAQUIN BONMATI
B.P. 6
Akono
CAMERUN..... 25.584 ptes.

Només 340 missioners reben «Catalunya Cristiana» a tot el món. La resta, esperen un padri.

(Marqueu amb una "x" el missioner que desitgeu apadrinar)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P. Tel.

L'import el faré efectiu mitjançant: xec que adjunto gir postal

Domiciliació segons la següent autorització:

Banc / Caixa Oficina

Senyor director, li prego que atengui, amb càrrec al meu compte / a la meua llibreta, els rebuts que li presentarà «CATALUNYA CRISTIANA»

Signatura:

Fan la vida més fàcil als invidents

■ L'Associació Catalana de Cecs té diversos serveis que afavoreixen la seva integració en la societat

L'Associació Catalana de Cecs (ACC) va néixer fa uns anys amb l'objectiu fonamental d'oferir una sèrie d'activitats i serveis als cecs per millorar la seva qualitat de vida. La ceguesa i el seu entorn conformen una problemàtica que la societat desconeix. L'ACC vol trencar aquest distanciament i oferir informació sobre el col·lectiu per aconseguir la plena acceptació dels invidents en tots els àmbits.

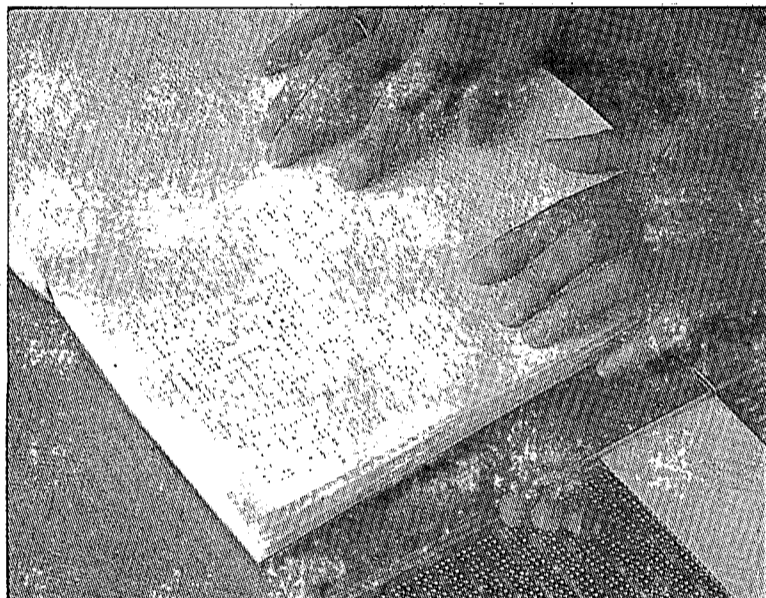
Manel Martí pateix una degeneració de la retina que li ha fet perdre la visió progressivament fins que es va quedar cec als 32 anys. Els tres últims anys de la malaltia van ser molt durs perquè «és difícil assumir psicològicament que a poc a poc vas perdent les facultats. Jo seguia treballant en un banc, volia aguantar fins al final però ja no veia els bitllets ni els números», comenta Manel. Aquells anys han quedat enrere, Manel Martí, president de l'Associació Catalana de Cecs, és una persona vital, que parla amb entusiasme dels objectius i les activitats que duen a terme. La idea de fundar l'associació va sorgir fa un parell d'anys, quan ell treballava com a animador sociocultural de l'Once. «Allà hi ha molts professionals, tenen un gran centre de rehabilitació que

ajuda moltíssimes persones, però tenia la impressió que mancava millorar molts aspectes en l'àmbit de l'educació, la psicologia, l'assistència social, etc.» Aquests van ser els motius que van impulsar Manel Martí i un grup de gent a crear l'ACC per intentar solventar qualsevol problema que pugui tenir una persona cega.

Integració social i laboral

L'associació té dues vessants: oferir diversos serveis perquè els invidents i els deficients visuals puguin desenvolupar la seva activitat quotidiana sense problemes. D'altra banda,

volen que paral·lelament a la integració del cec al món que l'envolta, el món el pugui rebre sense les barreres que provoquen el desconeixement de la seva realitat. Per això des de l'ACC donen molta importància a la tasca divulgativa dels diversos aspectes de la

Els invidents han de superar moltes barreres per integrar-se a la societat.

ceguesa, perquè «pensem que només donant a conèixer amplament aquesta realitat aconseguirem una integració plena i eficaç», comenta Martí. En aquest sentit, l'ACC promou uns cursos per a voluntaris i per a professionals i familiars que viuen de prop el problema. El curs presenta les dificultats de tot tipus que es troben els invidents: acceptació de la malaltia, problemes psicològics, barreres arquitectòniques, integració social i laboral, entre d'altres.

L'ACC té diversos programes que intenten posar solució a entrebancs que es pugui trobar una persona cega. Un dels més destacats és un servei d'acompanyament a aquestes persones per part

de voluntaris i objectors perquè els invidents no es quedin tancats a casa per por de sortir al carrer i puguin desenvolupar la seva activitat diària amb la màxima normalitat. «La qüestió és disfrutar de la vida, tenir una activitat social —explica el president d'ACC— el cec ha de sortir a comprar-se roba, al cinema, a passejar ja sigui amb l'ajut d'un gos guia, d'un bastó o acompanyat per una altra persona.» De totes maneres, Manel Martí es queixa de les barreres arquitectòniques amb què es troben: obres al carrer mal senyalitzades, motos mal aparcades, semàfors que no estan adaptats als invidents...

El programa d'animació sociocultural vol omplir el temps de lleure de les persones cegues. Cada mes organitzen diverses sortides culturals i recreatives perquè el cec pugui gaudir d'una àmplia oferta a la seva mida. Al mateix temps, l'àrea cultural promou visites a exposicions, museus i també al cinema i al teatre gràcies a les noves tecnologies com l'audiodesc (teatre descrit) i el sono-cine (cine comentat). S'organitzen sessions de sono-cine als mateixos locals de l'associació: una persona comenta en veu alta la pel·lícula que s'emet, a més es comercialitzen cintes de vídeo que en la mateixa cinta tenen incorporada una veu que explica què passa, i hi ha unes sales comercials que proporcionen uns auriculars perquè els invidents puguin seguir l'argument del film.

També ofereixen suport psicològic als socis, a través d'especialistes, per potenciar l'autoestima de l'invident i buscar l'acceptació i integració al món de la ceguesa. «Quan una persona es torna cega passa per una primera fase que anomenen de xoc, no creuen el que

els està passant, després hi ha la fase depressiva, que és la més complicada de totes. Cal molt d'ajut per part de la família i dels amics. Per últim, hi ha la fase en què cal potenciar al màxim les possibilitats de l'invident en el camp afectiu, lúdic, laboral, etc.»

Si a qualsevol persona li resulta difícil trobar feina, un cec ha de lluitar molt més per superar els estereotips que existeixen. «Sóc llicenciat en Ciències Empresarials, he estudiat imatge i so, quiromassatge, però quan trepitges el món empresarial t'adones que estàs en desavantatge respecte la resta de companys. La gent dubta que puguis fer-ho bé», assegura Manel Martí. Pocs han aconseguit una feina estable com a telefonistes, fisioterapeutes, advocats o psicòlegs, però això l'ACC vol posar a disposició dels socis els locals de l'associació com a despatxos que facilitin les activitats dels invidents. L'ACC també promou cursos per estar al dia en diversos àmbits: idiomes, braille, economia, etc. Al mateix temps s'ajuda els estudiants en les seves carreres universitàries: els voluntaris els fan classes de reforç, els faciliten els apunts o bé els orienten en el mètode d'estudi més adequat.

Finalment, l'ACC té dos projectes ambiciosos: estan ultimant la creació d'una xarxa informàtica perquè els invidents puguin tenir contactes i accedir a la informació que hi ha sobre els avenços científics per tot el món. D'altra banda, estan treballant per crear, a curt termini, la Fundació de la Investigació de la Ceguesa, que tindrà com a objectiu bàsic recaptar fons per impulsar la investigació de la malaltia a Catalunya.

Glòria Carrizosa

ASSOCIACIÓ CATALANA DE CECS
C/ CALÀBRIA 67, 1R, 2A
08015 BARCELONA
TEL. 423 40 19

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

IncaVoli

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Fer arribar ajut humanitari al poble sahrauí

■ Objectiu de la IV Caravana catalana per la pau al Sàhara Occidental

Els problemes de supervivència que pateix el poble sahrauí des de fa més de vint anys, que veu constantment ajornat el compliment de les resolucions de l'ONU que permetrien l'exercici del seu dret a l'autodeterminació, han fet que un bon nombre d'entitats i institucions catalanes s'hagin sentit motivades a fer-se solidàries amb la seva situació i a aixecar la veu per reclamar una solució definitiva del conflicte. És amb aquest esperit que s'ha organitzat la IV Caravana catalana per la pau al Sàhara Occidental. El Fons Català de Cooperació al Desenvolupament és l'encarregat de coordinar aquest programa d'ajuda

La finalitat cabdal d'aquesta iniciativa és fer arribar als camps de refugiats del Sàhara Occidental ajut humanitari que els permeti sobreviure amb dignitat i, alhora, transmetre'ls un missatge d'esperança. La Caravana per la pau, que actualment recorre tot Catalunya, recull material d'higiene personal que es pugui portar fins als camps de refugiats sahrauís: gel de bany, xampú, sabó en pastilles, compreses, bolquers, hidratants, etc.

Per garantir un bon transport dels materials, els organitzadors demanen que se segueixin les següents recomanacions: les capses han de ser de 40 x 20 centímetres o similars, tot pensant que no pesin més de 20 kg per facilitar-ne el trasllat; cal precintat i etiquetar cada capsa, a fi de descriure'n el contingut; cada capsa només tindrà un sol tipus de material; cal fer un llistat de les capses indicant el número i el tipus de material. Les dates de tancament de la campanya són improrrogables: el 31 de maig, per a les campanyes locals, i el 7 de juny, per a la de Barcelona.

Les aportacions econòmiques són

un element imprescindible per garantir la correcta realització de la quarta caravana. Van destinades, sobretot, a la compra de vehicles que la Mitja Lluïa Roja Sahrauí fa servir per baixar tots els materials que els arriben —especialment aquells que, a través d'ACNUR o de programes europeus, són dipositats al port d'Oran per tal que ells assumeixin el transport fins a Tindouf—, i a sufragar les despeses de transport del material recollit. Es pot col·laborar amb l'aportació dels materials abans assenyalats o amb l'ingrés de diners al compte corrent de la Caixa de Pensions «Caravana pel Sàhara», c/c 2100-3200-93-2201166552. Per a més informació, us podeu adreçar al Fons Català de Cooperació al Desenvolupament, c/ Portaferri, 13 bis, entl. - 08002 Barcelona, tel: 93/ 412 26 02, fax 93/ 301 90 88

Fa més de vint anys, després de la signatura del tristament famós Tractat Tripartit de Madrid i davant de la imminent ocupació militar per part del Marroc i de Mauritània, la població sahrauí es va veure obligada a abando-

Cartell de la IV Caravana catalana per la pau al Sàhara Occidental.

nar les seves llars i el seu territori. Després d'un penós èxode, uns 160.000 sahrauís es van establir a l'Hamada, un desert inhòspit, situat a la regió algeriana de Tindouf. Des d'aleshores, viuen en aquesta zona, organitzats en campaments de refugiats, on les condicions de vida són extremadament dures: temperatures altíssimes a l'estiu i molt baixes a les nits d'hivern, absència d'aigua, manca de llum elèctrica i de comunicacions amb l'exterior. A tot això, s'hi afegeix la precarietat pel que fa a l'alimentació, el vestuari i els productes més bàsics.

Als campaments de refugiats de Tindouf la gent viu en tendes de campanya distribuïdes en quatre grans poblacions (anomenades wilaya). Cada wilaya disposa d'un petit hospital que fa les funcions d'ambulatori, on es fan petites intervencions. Hi ha un únic hospital general, on ingressen els malalts amb tractaments més complicats. Els casos més greus són evacuats dels campaments i tractats a l'estranger. Pel que fa a l'ensenyament, a cada wilaya hi ha una llar bressol, per a infants de 0 a 3 anys; un jardí d'infància, de 3 a 6 anys; i una escola primària fins a cinquè curs. A partir del sisè, els estudis es fan en règim d'internat en una única escola per a totes les wilayas. L'ensenyament universitari es rep en països solidaris que bequien estudiants.

Suport internacional

El 1992 les Nacions Unides van aprovar un pla de pau que havia de culminar en un referèndum per a l'autodeterminació del Sàhara Occidental. Tanmateix, aquest referèndum encara no s'ha celebrat. Les condicions de vida als camps de refugiats, mestres, tant, s'agreugen i es fan cada dia més difícils, ja que el manteniment de la precària infraestructura depèn, únicament, de l'ajut i el suport internacionals. Al llarg dels anys, diferents entitats i organitzacions no governamentals han dut a terme diverses campanyes d'ajuda al poble sahrauí. Catalunya ha demostrat que en el terreny de la solidaritat té una sensibilitat especial. La IV Caravana catalana per la pau al Sàhara Occidental n'és un bon exemple.

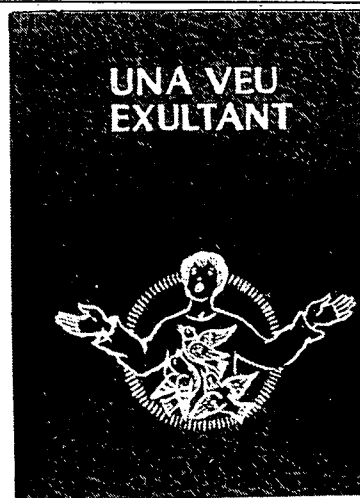
C.C.

El P. Joan Vives Surià, condecorat a Veneçuela

El pare Joan Vives Surià va ser condecorat amb l'ordre d'Andrés Bello, que atorga el govern de Veneçuela, per la seva defensa dels drets humans, per combatre les injustícies i per la lluita a favor de la democràcia i la pau. Fa gairebé quaranta anys que aquest religiós barceloní va arribar a Veneçuela, on va rebre l'ordenació sacerdotal, l'any 1949. Va celebrar la seva primera missa a El Callao i va començar el seu projecte sociocultural com a prevere d'aquesta localitat minera. També va fundar la Sociedad Amigos del Arte, amb l'objectiu de portar la cultura i el teatre al poble, i va organitzar el I Festival de Aguinaldos de Oriente.

El 1963 és nomenat director nacional de Càritas. Davant de les nombroses dictadures militars del continent americà, va promoure als anys setenta, juntament amb un grup ecumènic de religiosos i laics, la Fundación Latinoamericana por los Derechos Humanos y el Desarrollo Social-Fundalatin, per a la denúncia de les violacions i la protecció dels refugiats. Actualment organitza diversos seminaris i documentals per donar a conèixer la realitat de la vida sud-americana.

C.C.

Aquest cantoral, cassetes i CD tenen versió castellana amb el títol: "Una voz jubilosa".

UNA VEU EXULTANT

Cantoral amb 275 cançons per a la Missa, celebració de la Paraula, Sagraments, etc.

Aquest cantoral, amb melodies fàcils i de gran qualitat i amb textos de contingut bíblic, no pot faltar als centres de culte.

Doble edició: Una amb lletra i solfa (1.500 pts.) i altra sols amb la lletra (750 pts.)

Totes les cançons s'han gravat en 17 cassetes (1.000 pts. cada un) o 17 CD (2.000 pts. cada un). Són preciosos.

Autor: Mn. Josep Soler pvr. Pròleg: Cassià M. Just, abat emèrit de Montserrat.

Adquiriu-ho a la vostra llibreria habitual.

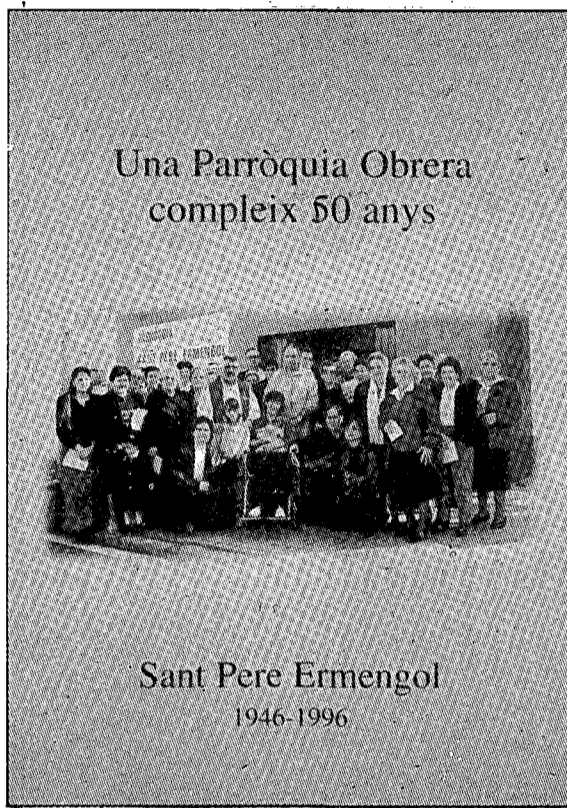
Distribució: Editorial Claret, S.A. 08010 Barcelona, Tel. (93) 3010887 Fax.: (93) 317 48 30.

cultura

Cinquanta anys de la parròquia de Sant Pere Ermengol

S'ha publicat recentment un llibre que mostra la trajectòria dels cinquanta anys de vida de la parròquia obrera de Sant Pere Ermengol, situada al barri del Besòs de Barcelona. L'any 1870 es va fundar aquesta barriada, constituïda per famílies d'immigrants xinesos procedents de les illes Filipines. La seva activitat econòmica es basava en la pesca i tenien la seva parròquia dedicada a sant Pere Pescador. Com a conseqüència d'aquest origen, encara avui dia es coneix amb el nom de barri de Pequín. Posteriorment, aquest barri i el Camp de la Bota van passar a ser de la demarcació parroquial de Sant Pere Ermengol. Un cop finalitzada la guerra civil, aquests barris van ser atesos pels pares escolapis.

A partir de l'any 1960, es van construir diversos blocs d'habitatges que van formar part del nou barri sud-oest del Besòs i s'hi va instal·lar, principalment, població provinent d'Andalusia i d'altres indrets de l'Estat espanyol. La creació d'aquest barri tenia com a objectiu poder eradicar el barraquisme als afores de Barcelona. Mn. Jaume Cuspinera Esquers va ser, pràcticament, el primer rector del nou barri obrer. Va construir el *barracó*, l'actual església, i d'aquesta ma-

Portada del llibre commemoratiu dels 50 anys de la parròquia.

nera va establir el tipus de parròquia que volia fer: obrera, encarnada i compromesa amb els pobres.

Fe compromesa amb la fe obrera

Al llarg dels anys, amb els canvis de rectors, la línia pastoral no ha canviat substancialment, sinó que s'hi poden descobrir unes línies comunes de fons: la fe compromesa amb el barri i la gent obrera; els diferents moviments apostòlics (Mijac, Joc, Goac, Aco, etc.); la responsabilitat dels laics a les assemblees, al consell pastoral, entre d'altres; i l'opció pels pobres, els marginats, els aturats, els drogoaddictes, els malalts i les persones que pertanyen al Tercer i Quart Món.

En l'actualitat s'ha posat en marxa l'Equip de Pastoral Obrera, amb l'objectiu de donar més força a la dimensió obrera i d'opció pels pobres. També han nascut petites comunitats cristianes, que són grups d'unes deu persones que intenten unificar fe i vida. Són equips autènticament missioners.

Jaume Aregall

Rector de Sant Pere Ermengol

El congrés Univ, una eina de reflexió per als estudiants universitaris

■ Joan Pau II va rebre en audiència els 4.000 participants

Un any més, com des de'n fa trenta, es va celebrar a Roma el congrés internacional Univ. Aquest congrés, promogut per l'Istituto per la Cooperazione Universitaria (ICU) i per altres institucions universitàries i culturals de tot el món, fidels a l'ideari de l'Opus Dei, pretén estimular la reflexió i la iniciativa dels estudiants universitaris sobre alguns temes clau que afecten el futur de la nostra societat.

Aquestes trobades internacionals van néixer sota l'impuls del beat Josep Maria Escrivà, que desitjava, d'aquesta manera, que molts joves de tot el món, catòlics o no, anessin al centre de la cristiandat per reflexionar sobre els ensenyaments de Crist, conèixer el Sant Pare, augmentar el seu esperit universal i conviure durant uns dies amb altres joves de totes les rases i condicions. El 1993 l'ICU va delegar els treballs de l'Univ a Catalunya a l'organització no governamental Cooperació Internacional, per tal d'afavorir l'autonomia i la creativitat dels participants i potenciar el seu caràcter multicultural.

El tema d'aquest any, «Societat

multicultural: competitivitat i cooperació», va congrega a Roma més de 4.000 universitaris provinents de seixanta països, entre ells, uns 300 catalans. Es va ressaltar el paper fonamental dels mitjans de comunicació. La família, la música, la marginació i les relacions multiculturals en connexió amb l'àmbit polític van ser altres camps d'estudi, analitzats des dels quatre punts cardinals del planeta.

Joan Pau II va rebre en audiència els participants del congrés, provinents de 400 universitats d'arreu del món. En el seu discurs, el Papa es va referir al tema del congrés: «Aquest enunciat —afirmà Joan Pau II— desmenteix la tesi

segons la qual, un cop caigut el mite del col·lectivisme, no hi hauria lloc per a una altra possibilitat que no fos la de seguir el lliure mercat. En realitat, aquesta tesi mostra cada cop més les seves limitacions, ja que obre el camí a una economia salvatge, que porta en si mateixa greus fenòmens de marginació i atur i, de vegades, a formes d'intolerància i racisme.» I va afegir: «Cal emprendre nous camins, inspirats en pressupostos morals sòlids.»

Vers un model de societat inspirat en l'Evangeli

El Sant Pare va qualificar les iniciatives del voluntariat descrites en el congrés com a «obres útils en zones econòmicament deprimides i programes de promoció social i d'assistència». Aquestes accions, va subratllar, «són signes d'una empena no pas ocasional, dirigida a la creació d'un model de societat inspirat en l'Evangeli. Crist

és la meta final del vostre compromís, que no es basa en una simple filantropia. No us conformeu a alleugerir les necessitats materials dels més desfavorits: procureu portar-los cap a Crist, atès que només Ell pot eixugar veritablement totes les llàgrimes i donar la salvació».

En concloure el seu parlament, va dir que la paraula *competitivitat*, per a un cristià, «és, abans que res, lluita interior per tal de millorar i créixer en les virtuts fins al punt d'identificar-se amb Crist. Aquesta és la manera que cada un de vosaltres pot fer fecund el servei als altres, com recordava el beat Josep Maria Escrivà: "Demaneu-li que introdueixi els seus designis en la nostra vida; no tan sols en el cap, sinó dins del cor i en tota la nostra activitat externa", ja que la salvació de la humanitat passa a través del combat de cadascun de nosaltres per ser sant.»

Tomàs López i Pizcueta

Mn. Manuel Pal publica un llibre amb 200 poemes

■ Ha dedicat l'obra al poble de Castellciutat, d'on és rector

Mn. Manuel Pal i Casanovas, natural d'Artedó, va oferir recentment al poble de Castellciutat, del qual és rector, el sisè volum de la seva obra poètica, que du per títol *Abans del silenci*. Dos-cents poemes, tendres com la neu pirinenca i curulls de pensaments profunds com les espigues segarrenques, componen l'ofrena del poeta.

Abans del silenci vol portar el lector a «un estil de lectura», diu el poeta. Després de la lectura del poema, el silenci fa possible «la plenitud i la degustació de nous sabors». Els cèrvols de Boumort, de nit, pleguen l'herba i les espigues tendres i, de dia, quan tot és color i brogit, remuguen al boscam de Cuberes. Manuel Pal ho explica amb paraules més sublimes:

*De dia miro, escolto, corro
i omplo el sarró.*

*De nit
en la cambra més fosca
la dolça mel
—¿per a qui?—
ai! elaboro.*

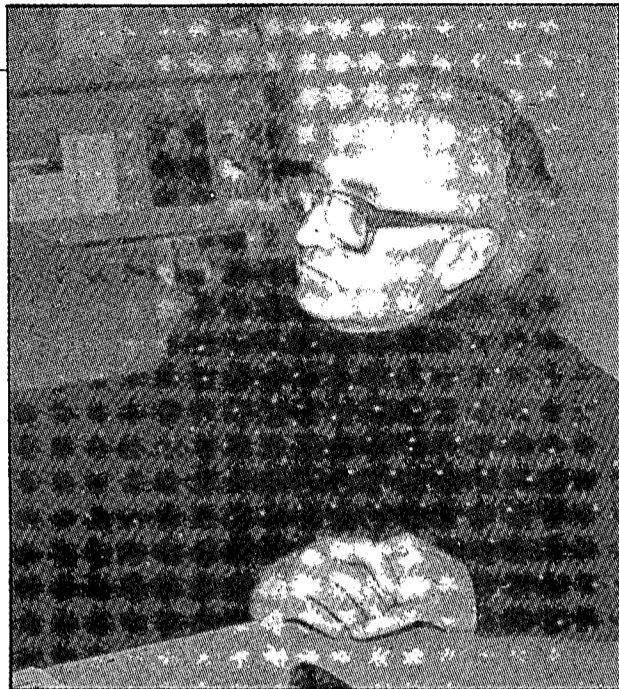
Silenci i reflexió

Els textos del llibre número 16 del volum, *Introspeccions*, són rasons de la vida en la balma del silenci i la reflexió. El llibre número 17, *Invocacions*, recull els mots sublimes que brollen de la contemplació i expressen en la pregària els sentiments del cor a Jesús i a la Verge. Les vivències, amassades en la meditació, esdevenen les empremtes del camí fet. «L'experiència—la vida, les persones i les coses—és la font de la paraula», escriu Manuel Pal a la dedicatòria del llibre. Un cop més, he de dir que mossèn Pal ensinistra el lector a trescar pels camins de la

vida en profunditat, amb ànima de poeta i sovint, gosaria dir, de místic.

Manuel Pal ha explicat que aquest volum, que conté els poemes escrits en els darrers cinc anys, clou la publicació de la seva obra poètica. Els seus amics no s'ho creuen, perquè per a Mn. Pal la poesia és la paraula que regalima de la bresca de la vida. *Abans del silenci* reclama més paraules, no acaba, sinó

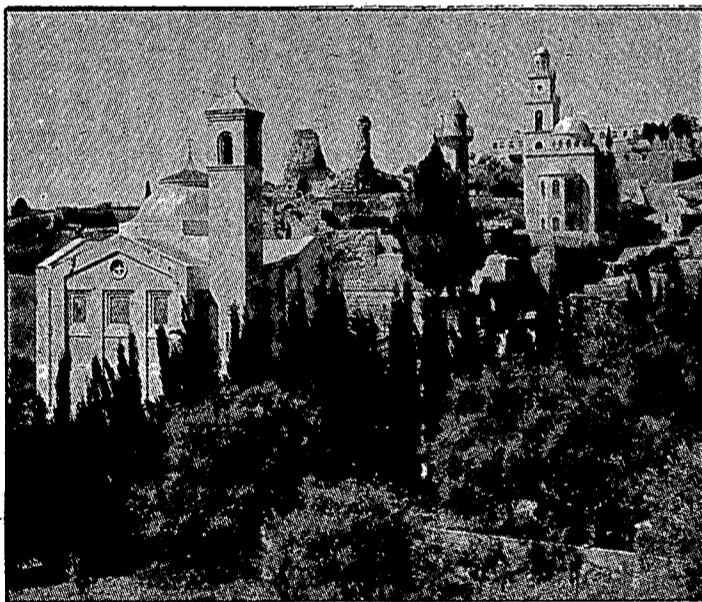
Mn. Manuel Pal.

que acompanya l'amic a un altre estil de vida: observar, paladejar i oferir per gaudir una altra vegada del silenci.

Antoni Mirabet

Vols viatjar
DE FRANC
a **TERRA**
SANTA?

SORTEIG VÀLID NOMÉS PER A NOVES SUBSCRIPCIONS

- 1 Emplena la butlleta de subscripció amb totes les teves dades.
- 2 Tria la forma de pagament que et vagi més bé.
- 3 Retalla la butlleta per la línia de punts i envia-la per correu al més aviat possible.
- 4 De seguida que rebem la teva butlleta, et lliurarem per correu el teu primer exemplar de *Catalunya Cristiana* i el certificat de participació per al sorteig de dos viatges a Terra Santa per a dues persones.

Aquesta CAMPANYA començarà l'1 d'abril i s'acabarà el 31 d'octubre de 1997. El sorteig dels viatges es farà davant de notari, abans del 15 de desembre.

Amb «CATALUNYA CRISTIANA» ÉS MOLT FÀCIL GUANYAR

SUBSCRIU-TE a
«CATALUNYA
CRISTIANA»
i podràs guanyar
un dels
DOS VIATGES
a TERRA SANTA
per a dues persones

Nom
Adreça.....
Població..... D.P.....
Província..... Tel

Se subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import anual (52 números) de 9.880 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el farà mitjançant

domiciliació bancària. xec nominatiu que adjunto per valor de 9.880 ptes.
(en aquest cas empleneu l'ordre de domiciliació)

Sol·licito fer el pagament a través de:

- 1 sol rebut de 9.880 ptes.
 2 rebuts mensuals consecutius de 4.940 ptes.
 4 rebuts mensuals consecutius de 2.470 ptes.

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa..... Agència.....
Adreça.....

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avis, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA** per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/llibreta

Entitat Oficina CC Compte

Data.....

Signatura del titular del compte/llibreta:

El llibre de la setmana

Fer real el que és imaginari

Jordi Mata ha estat un dels triomfadors de l'últim Dia del Llibre, a Barcelona. Els futurs lectors han adquirit preferentment la seva obra *El misteri de Berlín*, juntament amb *Dones*, d'Isabel-Clara Simó, i *La mirada del Tafur*, de Ferran Torrent.

Les raons d'aquesta elecció gairebé massiva poden ser bastant superficials i, potser, discutibles, sobretot pel que fa a l'obra de l'escriptor valencià Torrent, que ja vam comentar en aquestes mateixes pàgines. Sovint els compradors de llibres en aquest dia de Sant Jordi, i també aniversari de la mort de Miguel de Cervantes—per això és la festa del llibre—, es deixen portar pel miratge de la propaganda, pel nom de l'autor, o pels premis aconseguits. Altres vegades, també és cert, influeixen els consells de comentaristes o de persones que han llegit l'obra per endavant.

No vull repetir el que ja he dit sobre *Dones* o sobre *La mirada del Tafur*. L'obra d'Isabel-Clara Simó és interessant, suggestiva, i perquè negar-ho, amb massa pòsit d'amargor. La de Ferran Torrent és gratuïta i insubstancial, tot i haver guanyat el Premi Sant Jordi.

L'obra de Jordi Mata, Sant Jordi d'aquest any, cal que la llegeixin els amants de la bona literatura, malgrat que els temes que s'hi tracten siguin intrascendents. Perquè *El misteri de*

Berlín, com qui no vol la cosa, es desenvolupa entre els racons de la història última, amb referències que no tenen res de gratuïtes, i amb una gran habilitat per conjugar personatges reals amb esdeveniments de ficció. Mata ha sabut embastar tots els fils de nombrosos escenaris i els ha teixit en un tapís que té molt d'invenció i gairebé res d'inventable.

D'entrada se sap que no ens trobarem amb una novel·la de tesi, ni amb la complexa construcció d'un edifici narratiu que acumula personatges, i planteja situacions que no més serveixen per ocultar la pobresa dels mitjans estilístics que semblen a l'abast de l'escriptor. Jordi Mata és nítid en les seves intencions, i no vol

enganyar ningú. La ficció que planteja —el rapt de Marlene Dietrich— hauria pogut passar. El desig de Hitler i de Goebels d'utilitzar la famosa artista alemanya resident als Estats Units entra dins de les possibilitats d'una anècdota que no té res d'estranya. La presència d'un personatge estrambòtic a Hollywood, que ho espatlla tot, podia haver estat un element molt real en el món de la fantasia i de l'absurd de la Meca del cinema.

La intenció de l'autor és demostrar que sap entretenir els que el llegeixin, sense necessitat d'entrar en el terreny de l'estridència, digui's erotisme o tru-

culèrcia. I el resultat de la presència i de l'absència de tots aquests ingredients han estat unes bones pàgines que fan de bon llegir, perquè mai no es perd l'interès.

El mètode que utilitza en aquesta obra és molt semblant al que ja va fer servir en la seva primera novel·la, *El capvespre de l'heroi*, tot i que aquí ho fa amb més maduresa. En tot cas, amb aquest bagatge literari, Jordi Mata es pot presentar al món lector sense por de decebre'l. El premi dona un reconeixement, certament, i les fluctuacions a les quals ens sotmeten els jurats que els atorguen per l'indubtable joc d'influències —literàries i extraliteràries— que-

da compensat. No es pot dir que el Sant Jordi sigui l'únic motiu de la seva adquisició, i sí que l'ha situat en un primer pla que el recomana sense trampa ni reticències.

I, encara que no vingui al cas dins d'aquest comentari, ens produeix una esgarrifança que una obra de la ínfima categoria plamfetària com la del superficial i oportunista Pepe Rodríguez hagi estat un dels llibres més venuts en llengua castellana. El que escriu en el seu llibre sobre el que ell anomena «les mentides de l'Església» només són un enfilall de llocs comuns de l'anticlericalisme més marginal i reaccionari. Tranquil·litza pensar que la majoria dels lectors no passaran de les primeres pàgines.

Cristóbal Sàrrias

Jordi MATA,
El misteri de Berlín.
Columna, Barcelona 1997,
327 pàg.

La sardana i la dansa

Sant Joan de les Abadesses,
Ciutat Pubilla de la sardana

Recentment, Sant Joan de les Abadesses va ser nomenada Ciutat Pubilla de la sardana 1997, amb una gran assistència de públic, que va envair carrers i places de la població. Un dels moments més emotius de la jornada es va viure quan el secretari de l'Obra del Ballet Popular, Antoni Anguelo, va llegir els noms de les persones que havien estat distingides amb la medalla del sardanisme. Van ser les següents: Paulí Corominas, de Banyuls de la Marenda, va obtenir la medalla al mèrit sardanista, per la seva tasca ininterrompuda al Foment de la Sardana des de la seva fundació, ara fa cinquanta anys; a títol pòstum es va concedir la medalla al mèrit sardanista a Tomàs Mañosa i Barrera, de Manresa, per la seva trajectòria al servei de la cultura tradicional catalana i pel seu treball de recopilació documental i bibliogràfic; Manuel Oltra i Ferrer, de Barcelona, fou guardonat amb la medalla al mèrit musical, per la seva àmplia labor musical com a compositor de sardanes, obres per a cobla, instrumentals i corals, i com a pedagog i director musical; i Josep Espart i Ticó, que va obtenir la medalla al mèrit cívic, com a impulsor de nombroses iniciatives d'enaltiment i defensa de diverses manifestacions populars catalanes.

Josep Ventura

La cobla Sant Jordi-Ciutat de
Barcelona

Va tenir lloc al Palau de la Virreina de Barcelona una conferència de premsa per presentar el programa d'activitats de promoció de la música per a cobla als mitjans de comunicació, que va convocar l'Institut de Cultura de Barcelona. El tema és important perquè parteix de la necessitat que Barcelona tingui una cobla oficial que la representi dignament. La cobla Sant Jordi, ara anomenada cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona, ha assumit aquesta responsabilitat. El seu director, el mestre Jordi León, va donar a conèixer la programació. Dia 21 de maig, concert «Joan Lluís Moraleda dirigeix la seva música»; dies 4, 11 i 25 de juliol, concerts del Grec'97; 22 de setembre, concert dedicat a Xavier Montsalvatge, Joan Pich i Santasusana, i Joaquim Homs. També hi haurà la recuperació del premi musical Joaquim Serra, amb la col·laboració de l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona; cicles d'audicions de sardanes i concerts; i enregistraments discogràfics.

J. V.

EDITORIAL REGINA, S.A.

EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIAI

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig
ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES - LES OBRES DE MISERICÒRDIA
TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

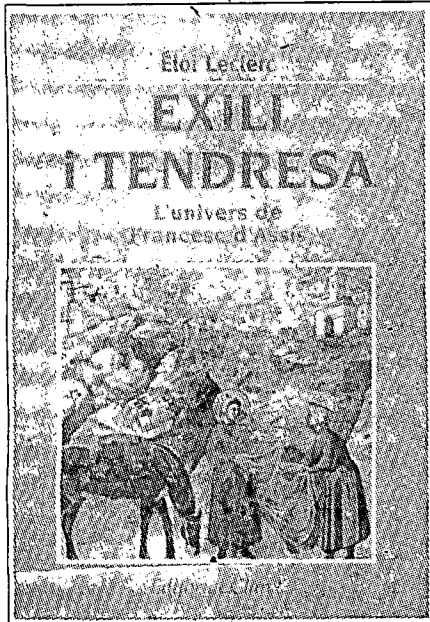
Mallorca, 87-89 Tel. 322 17 11 Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

Llibres

Un univers d'humilitat i delicadesa

Éloi Leclerc, autor de *La saviesa d'un pobre*, ens ofereix un nou llibre sobre sant Francesc d'Assís: *Exili i tendresa*. «No he escrit una biografia —diu l'escriptor— ni un tractat de vida espiritual. Miro tan sols d'interpretar una simfonia interior, un apropament a allò que és sagrat. Aquest llibre, nascut del silenci i de la solitud, és un llibre de contemplació.» L'univers de Francesc d'Assís està confeccionat, segons Leclerc, «a base d'humilitat i delicadesa, en el qual la substància de la vida quotidiana pren el color de l'adoració, on cada ésser i cada parcel·la de vida estan envoltats d'un respecte ple de fervor i de tendresa».

És una obra en la qual l'autor no ha volgut escriure la trajectòria personal i professional d'un home, sinó evocar «una presència en el món i en Déu». Sant Francesc va iniciar, després de superar dures proves —com la temptació de la torbació, «aquella torbació que revela a l'home que ell no és enterament pur, ni perfectament transparent a la Bondat original»— una len-

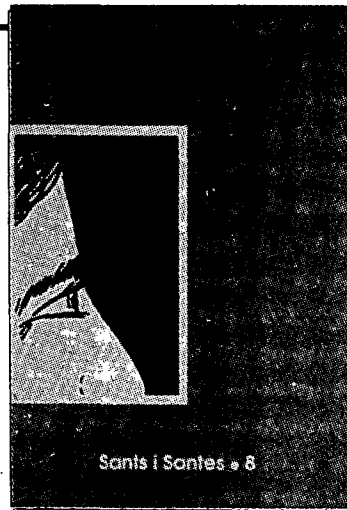
ta migració interior cap a regions de l'ésser on el darrer secret del món es fa cada cop més transparent. «Va fer coneixença de la joia del Pare.» Des de llavors res ja no va poder torbar l'esperit de sant Francesc d'Assís.

Leclerc escriu en la introducció el següent: «Els éssers havien deixat de ser per a ell objectes de possessió i de dominació. Germà del sol i de tota criatura, caminava per un món obert i brillant. Esdevingué el pare d'una multitud d'amics. En ell la pureza i la tendresa s'havien reconciliat, i cap barrera no els podia impedir

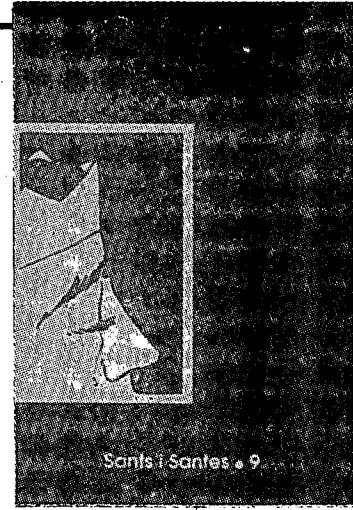
que s'estenguessin pel món. El seu horitzó no era pas la Cristiandat temporal amb el seu prestigi i les seves fronteres per defensar, o bé per estendre, sinó estimar Jesucrist i salvar l'home.»

C.C.

Éloi Leclerc, *Exili i tendresa. L'univers de Francesc d'Assís*. Editorial Claret, Col·lecció Els Daus, Barcelona 1996, 158 pàg.

Sants i Santes • 8

Sants i Santes • 9

Josep Lligadas, *Sant Josep, un home de fe-Hilari Ragner, El rei David*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Sants i Santes, Barcelona. 1997, 20 i 24 pàg., respectivament.

Vides de sants

Josep Lligadas ha elaborat per a aquesta col·lecció la vida de sant Josep, el fuster de Natzaret. «I és que, així com sant Josep va vetllar per la vida i el creixement del Fill de Déu, ara podem dir també que vetlla per la comunitat que és continuadora de la missió del Fill de Déu», són paraules que podem llegir a *Sant Josep, un home de fe*. I l'autor afegeix: «Josep pot ensenyar l'Església a cuidar i fer créixer la Bona Nova de la salvació tal com ell va saber cuidar i fer créixer Jesús, el qui era, ell mateix, la Bona Nova.»

Per la seva banda, Hilari Ragner és autor d'*El rei David*. «Nosaltres —subratlla l'autor—, amb la llum de Jesús, descobrim en David l'home apassionat i ple de valors humans (l'amistat, la capacitat d'estimar i perdonar, la lleialtat) i religiosos (la humilitat, l'agraïment, el sentit de la lloança); l'home que va voler ser fidel a Déu i va marcar una fita important en la història de la salvació.»

C.C.

La importància de l'educació preventiva

Aquest nou llibre de la col·lecció «Hacer Familia» afronta els problemes quotidians que es presenten als pares que tenen infants entre 0 i 6 anys: gelosia, agressivitat, angoixa, etc. Generalment no són gaire greus però és important resoldre'ls de manera adient i amb promptitud perquè el nen aconsegueixi un equilibri emocional correcte. La majoria d'aquestes dificultats poden prevenir-se si se sap actuar a temps i avançar-se als esdeveniments.

Teresa Artola, doctora en psicologia i mare de quatre fills, recorre cadascun d'aquests problemes i parteix d'un exemple típic en una determinada situació familiar. A la descripció i comentari de cada situació, hi acompanya un pla d'acció en el qual se subratlla la importància de l'educació preventiva i de motivació positiva de l'infant. El resultat és un llibre àgil i pràctic, útil per als pares amb fills petits.

C.C.

Teresa Artola González, *Cómo resolver situaciones cotidianas de tus hijos de 0 a 6 años*. Editorial Palabra, Col·lecció Hacer Familia, Madrid 1996, 278 pàg.

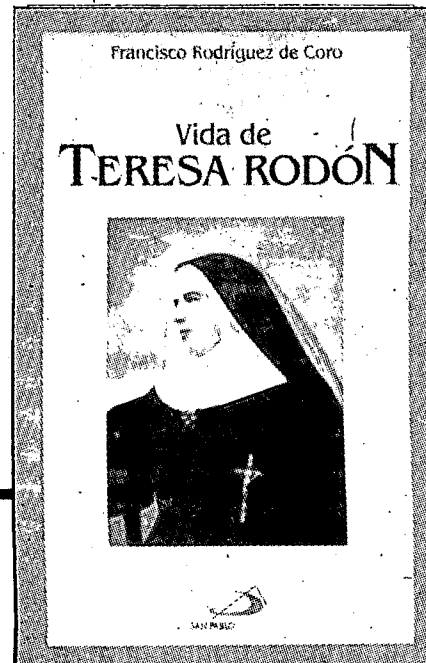
Solidaritat i comprensió

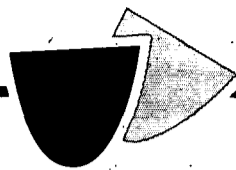
Teresa Rodón Asèncio (1863-1903) va fundar la congregació de Franciscanes de Nostra Senyora del Boñ Consell el 1896. «Amb ella —escriu Francisco Rodríguez de Coro en el pròleg— es pot aprendre que l'Església catòlica és ampla i càlida com una llar. Ha de ser ampla i càlida com una llar si no, no és res.» Unia a una anticipada i anticipant sensibilitat pels problemes socials un sentit pràctic i realista inigualable. «Va ser —afirma l'autor— una fundadora cap a un misteriós aprofundiment de la fe i de l'esperança.» I afegeix: «Pot dir-se també que Teresa Rodón Asèncio dóna per tancada la pàgina històrica d'una Església temptada d'autocontemplació.»

Rodríguez de Coro, salesià, historiadore, assagista i novel·lista, s'ha ficat en la pell de Teresa i ens demostra en les pàgines d'aquest llibre que, després de tanta violència i injustícia a la qual va estar sotmesa, ella va triar la comprensió, la solidaritat i l'entesa amb la seva generació, i va injectar horitzons a la dona del seu temps.

C.C.

Francisco Rodríguez de Coro, *Vida de Teresa Rodón*. Editorial San Pablo, Col·lecció Vidas Breves, Madrid 1996, 168 pàg.

Teatre

Meritxell Cucurella Jorba

Tres personatges en busca de complicitat

Obra: Mala sang. **Autor i director:** David Plana. **Intèrprets:** Jordi Banacolocha, Joan Carreres, Carme González, Gemma Miralles, Pilar Pla i Fèlix Pons. **Música:** Joan Alavedra. **Escenografia i vestuari:** Montserrat Garré. **Il·luminació:** Montserrat Garré i David Plana. **Sala Beckett. Barcelona, 4 de maig de 1997**

És hora de callar. Silenci. És hora d'escoltar. Escoltem la veu de l'autor. Els nous autors teatrals tenen la paraula. Agafaran les lletres amb delicadesa, talment com si pengessin d'un fil, i les col·locaran dalt l'escenari, no pas per formar un poema al més pur estil brossià, sinó per encadenar-les segons les lleis de l'alfabet teatral. I encadenades, aquestes lletres formaran paraules. Significants paraules que articularan un text dramàtic que tracta temes actuals. Són problemes, són dubtes, són inquietuds que ells i elles —autors joves i gairebé desconeguts— es plantegen quan escriuen teatre, i que tu —espectador atent i espectadora sol·licita— et plantejes amb ells quan veus aquests problemes, aquests dubtes i aquestes inquietuds a escena.

Mala sang s'inclou dins el Cicle Nous Autors Catalans (del 21 d'abril al 22 de juny), un projecte teatral per impulsar el teatre català emergent. Es tracta d'una iniciativa de l'Estudi General de Dramatúrgia de la Sala Beckett en col·laboració amb Focus, l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona i la Societat General d'Autors i Editors (SGAE).

Mala sang presenta David Plana, un jove —joventís-sim— autor de mirada inquieta i gestos condescendents. David Plana presenta *Mala sang*, un muntatge teatral que

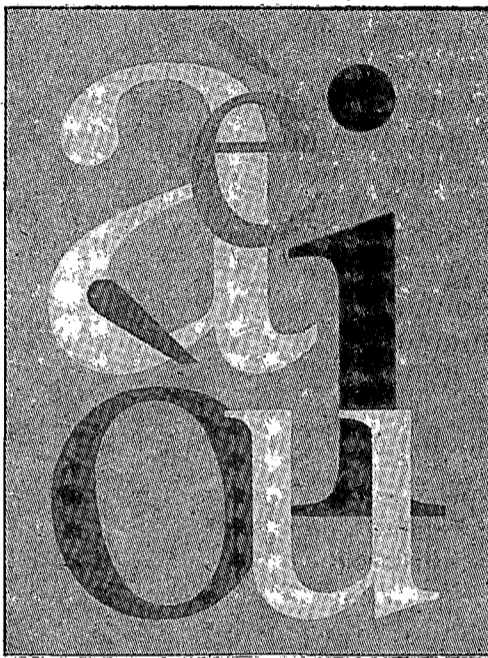
parla del xoc generacional, de la mala sang que, conscientment o no, corre per les venes de la gran majoria dels humans i, finalment, d'una colla de sentiments reprimits per la llosa de la hipocresia.

Un dia, tres protagonistes i sis actes. Un mal dia en la vida de tres personatges

en busca de complicitat. Els tres protagonistes: un professor d'universitat (Jordi Banacolocha), una galerista d'art (Carme González) i una mestra de primària (Pilar Pla). I, per acabar, sis episodis. Un ascensor és alhora el punt de partida de l'obra i el punt d'arribada d'una conclusió potser poc concloent. Entremig, cada protagonista viurà, al costat de personatges coneguts i desconeguts, un regitzell de peripècies pròpies de comèdia negra i el destí unirà éssers diametralment oposats.

David Plana ha resolt d'una manera admirable uns diàlegs plantejats amb agilitat i contundència. Són els diàlegs d'una obra que, irònicament i sarcàstica, critica la societat en què vivim i treu a reluir l'altra cara dels personatges.

Quant al repartiment, cal destacar un bon treball de conjunt. Ara bé, Banacolocha i Pla s'imposen i ens ofereixen els moments més àlgids de comicitat. *Mala sang* fa pensar, però els més intolerants tal vegada es faran mala sang.

Secció a càrrec de: Teleespectadors Associats de Catalunya (TAC) Balmes, 92, 1r 1a A - 08008 Barcelona Tel. i fax (93) 488 17 57

Pel·lícules recomanades

Divendres 16 de maig

TV2 **La batalla de Midway** (EUA, 1976)
22.30 **Director:** Jack Smight. **Intèrprets:** Charlton Heston, Henry Fonda, Robert Mitchum.
Argument: A Hiroshima, el comandant Watanabe, un jove oficial naval, informa al cap de la Flota Imperial de Japó que Tòquio ha estat bombardejat per avions americans. **Tots *****

TV3 **L'infant salvatge** (França, 1969)
01.10 **Director:** François Truffaut. **Intèrprets:** Jean-Pierre Cargol, François Truffaut, Paul Villé.
Argument: És una història real que va passar el 1798 en un bosc de l'Aveyron. Uns pagesos van agafar un infant nu, aparentment sord i mut, que caminava de quatre grapes i vivia com una bèstia. L'infant salvatge va ser exhibit i maltractat fins que, finalment, Jean Itard, un metge jove, se'n va fer càrrec i es va esforçar a educar-lo. **Joves ******

Dissabte 17 de maig

C33 **La síndrome de la Xina** (EUA, 1979)
21.30 **Director:** James Bridges. **Intèrprets:** Jane Fonda, Jack Lemmon, Michael Douglas, Peter Donat.
Argument: Mentre un periodista prepara un reportatge a l'interior d'una central nuclear, hi té lloc un accident que està a punt de fondre el reactor. **Joves *****

TV3 **Rocky** (EUA, 1976)
22.30 **Director:** John G. Avildsen. **Intèrprets:** Sylvester Stallone, Talia Shire.
Argument: Rocky Balboa és un boxejador combatiu que es fa gran sense haver arribat a la fama. Un campió de pes pesant el contracta perquè es prepari a fons. L'amor que sent per Adrian, una noia introvertida i molt tímida, l'anima a intentar-ho. **Joves ****

Valoració de les pel·lícules: *Aceptable **Bona ***Molt bona ****Obra mestra
 Per a una valoració diària de les pel·lícules podeu trucar al telèfon del cinema del TAC 488 17 57.

TELE ZAPPING

TV1

Dissabte
 07.15 *Babylon 5*
 08.00 *Sábado fiesta*
 Inclou: La llamada de los gnomos
 Los inmortales
 09.30 *Club Disney*
Diumenge
 07.05 *Babylon 5*
 07.45 *Domingo fiesta*
 Inclou: La llamada de los gnomos
 Los inmortales
 La gata Kitty y sus amigos
 El rey Arturo

La 2

De dilluns a divendres
 07.15 *Con mucha marcha*
 Inclou: Los trotamúsicos
 Los pequebichos
 12.30 *Barri Sésam*
 13.00 *Con mucha marcha*
 Inclou: Inspector Gadget
 La banda de Mozart
 17.45 *Para nosotros*
 Inclou: Beetlejuice

Antena 3

De dilluns a divendres
 07.30 *Club Megatrix*

Programació infantil

Dissabte i diumenge

07.35 *Club Megatrix*
 12.00 *Mortadelo y Filemón*

Tele 5

De dilluns a divendres
 07.35 *Cuentos de la selva*
 07.50 *El hada de las flores*

Dissabte i diumenge

07.25 *Dibujos animados*

TV3

Dissabte i diumenge

08.00 *Club Super 3*
 Inclou: Foofur
 Dracs i masmorres
 James Bond Jr

C33

De dilluns a divendres

07.30 *Club Super 3*
 Inclou: Doraemon
 Teo
 17.30 *Club Super 3*
 Inclou: En Horry, el monstre
 Els barrufets

Crònica televisiva

Un informatiu fet amb les mans

Miquel Àngel Codina

Televisió Espanyola, com a servei públic, ha incorporat des de fa algunes setmanes a la seva programació el primer informatiu adreçat especialment al més d'un milió de persones sordes que hi ha al nostre país. *En otras palabras*, dirigit i presentat per María José Aristizábal i realitzat per Jesús Fernández Cotero, s'emet els dissabtes al matí, a La 2. Hi col·laboren el Ministeri de Treball i Afers Socials i la Confederación Nacional de Sordos de España. L'espai ofereix un resum de les notícies més importants de la setmana i una secció sobre els diferents temes que interessin de manera específica als individus amb dificultats auditives, on s'ofereixen reportatges que, per exemple, palesen els nous avenços tecnològics i didàctics per a aquesta comunitat. En cada edició, de mitja hora de durada, s'inclou un petit apartat en el qual s'ensenya el llenguatge dels signes que fan servir els sords, juntament amb la lectura labial. La dactilologia és l'art de conversar per mitjà de signes convencionals fets amb els dits.

Al primer programa va intervenir la reina Sofia, presidenta del Real Patronato de Prevención y Atención a Personas con Minusvalías, que va saludar els telespectadors amb el llenguatge dels signes. Amb les seves paraules, va voler encoratjar la tasca que actualment duen a terme diferents entitats i associacions dedicades al món del deficient auditiu: «Per a mi és una satisfacció donar suport a aquest grup de persones i a tots els que treballen amb ells. Els sords, igual que qualsevol altre col·lectiu que pateix discapacitació d'un tipus o d'un altre, han de ser objecte d'atenció i ajut especials per facilitar-los una integració perfecta en la societat.» La sobirana va qualificar aquesta iniciativa televisiva com a «important i interessant» i va desitjar que esdevingui un gran èxit. «El seu èxit —va afirmar— serà, en definitiva, el de la solidaritat, la comprensió i l'afecte; sentiments que avui, com a reina, desitjo traslladar a tot el col·lectiu de sords.»

La integració cultural, laboral i social dels sords és una de les qüestions fonamentals que té un lloc preferent al programa. El nombre de feines que tradicionalment desenvolupen els sords a la nostra societat és encara molt limitat. Gràcies a la informàtica, ara s'han obert nous camps d'acció perquè puguin incorporar-se plenament a la vida laboral. La lluita continua.

Veus d'Església**TELEVISIÓ****La 2**

- Diumenge** 08.45 *Tiempo de creer*
 (dia 18) 09.30 *Pueblo de Dios*
 10.00 *Últimas preguntas*
 10.25 *Testimonio*
 10.30 *Santa Missa*: amb la participació de l'Orfeó Santa Coloma de Santa Coloma de Queralt (Conca de Barberà, arquebisbat de Tarragona), sota la direcció de Frederic Prat (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).
Di. 19/5 17.15 *Pueblo de Dios*

C 33

- Ds. 17/5** 09.00 *Signes dels Temps*: estarà dedicat a «Diàleg amb Ramon Peris, Petri, del Club Súper3», una conversa informal sobre la comunicació amb els infants i els valors que es poden transmetre des d'un personatge com el Petri.
 Felip Vall i Verdguer, un pintor i historiador de Tona que ha esmerçat el seu temps a pintar l'absis de l'església parroquial.
 En el programa també oferirem espais de música, costumari per Joan Baburés, agenda i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín.
 (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)
Ds. 24/5 09.00 *Signes dels Temps*: estarà dedicat a «La vida dins d'un monestir». Què és el que fa que una persona dediqui tota la seva vida a la contemplació? Quina és la situació dels monestirs, avui? Un diàleg amb Lurdes Solé, abadessa del monestir de Sant Pere de les Puel·les. Presentarem un reportatge fet pels alumnes de la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna. En el programa també oferirem espais de costums, agenda, presentació de llibres amb Nando i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín.
 (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)
Diumenge 01.20 *Signes dels Temps* (repetició del programa emès dissabte).

TV de Mataró (Canal 64)

- Dv. 16/5** 20.30 *Creure avui*: Tema Cultural «Comerç just i solidari». Informatiu i agenda. (dirigit per Ramon Safont-Tria).
Dv. 23/5 20.30 *Creure avui*: Taula rodona (dirigit per Ramon Safont-Tria).

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit europeu Eutelsat II-16° E. 37V. freq. 11.575 GHz, 6.60 italià, 7.50 anglès.

- Diumenge** 12.00-12.30 *Angelus* (directe)
Dimecres 11.00-12.30 *Audiència general* (directe)
De dilluns a divendres 18.10-18.25 *Informació*
Dissabte 18.10-18.25 *Speciale Lumen 2000*

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA**Podeu trobar-la, setmanalment, a:**

Editorial Claret, S.A.	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Euro-Paper Llibreria	Major de Gràcia, 129	08012	Barcelona
Jordi Serrano Poy	Pl. Lesseps (enfront n. 31)	08023	Barcelona
Kiosco Baldiri Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi, LL
Kiosco Ferrer	República Argentina, 233	08023	Barcelona
La Formiga d'Or, S.L.	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
Llibreria Obradors	Ctra. de Bergà, 59	08670	Navàs (BCN)
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
María Cabayol Magrinyà	Nou, 3 (La Riera de Gaia)	43762	Tarragona
Punt Press	Pl. Corsini, 5	43001	Tarragona
Salvadora Camps Borja	Diputació, 354	08013	Barcelona
Sant Pau Llibreria	Via Laietana, 38	08003	Barcelona

Reserveu el vostre exemplar, ara!

Ràdio

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:

—de 02.00 fins a les 21.00 h Radiofórmula musical amb butlletins informatius cada quart d'hora.
—Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i a les 15.30.

Dilluns		Els veïns de l'escala	
21.00	Vet aquí que...	22.00	Nit d'Estels
	En un dia com avui	23.00	En família
	Punt i Coma	24.00	Calaix de Sastre
	Ara va de barris	01.00	Estel de colors
22.00	Nit d'Estels	02.00	Espurna d'alba
23.00	Joc Net		
24.00	Estima la vida		
01.00	Fila 7		
	Cova de Clàssics		
02.00	Espurna d'alba		
Dimarts		Divendres	
21.00	Vet aquí que...	21.00	Vet aquí que...
	En un dia com avui		En un dia com avui
	Punt i Coma		Punt i Coma
	Planeta Blau		Intercultures
22.00	Nit d'Estels	22.00	Nit d'Estels
23.00	Tendències	23.00	Panorama cultural
24.00	Versió original	24.00	Amb llum pròpia
	Sons i ressons	01.00	Cova de Jazz
01.00	El perquè de tot plegat	02.00	Espurna d'alba
02.00	Espurna d'alba		
Dimecres		Dissabte	
21.00	Vet aquí que...	21.00	Des de Nashville
	En un dia com avui		Contemporània
	Punt i Coma	22.00	Mar de Claror
	Converses amb la ciència		Quart món
22.00	Nit d'Estels		A cor obert
23.00	Temps d'acció	23.00	Panorama de cinema
24.00	Agora	24.00	Des del campanar
01.00	De la lletra i de la música	01.00	Novetats a cau d'orella
	Yesterday	02.00	Espurna d'alba
02.00	Espurna d'alba		
Dijous		Diumenge	
21.00	Vet aquí que...	09.00	Tot sardana
	En un dia com avui	18.45	Eucaristia des de la Catedral
	Punt i Coma	21.00	Dos quarts de nit
			So de cine
		22.00	Nòmades
			Raóns per viure
		23.00	Temps de paraula
		24.00	El tren de la música
		01.00	A cel obert
		02.00	Espurna d'alba

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: 101.5 FM) - Diumenge a les 09.13h: *Música religiosa: Déu vos guard, Maria*, de Janacek; *Salm XVII*, de B. Marcello; *Crist a la muntanya de les Oliveres, oratori op. 85*, de Beethoven. A les 11.00h: Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h: *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Oriol Llop).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702) - A les 21.00h: *El espejo de la Iglesia*. Diumenge a les 09.00h: *Santa Missa*. A les 09.45h: *Informatiu diocesà*. A les 10.00h: *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu. A les 22.00h: *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris*.

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista amb Josep M. Modolell Ros, historiador i autor del llibre *Converses amb Mn. Pere Ribot*; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Diumenge a les 10.30h: *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

RÀDIO CIUTAT DE BADALONA (FM 94.4) - Diumenge 09.45h: *Vida i esperit*.

RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres 20.05h: *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana.

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7) - Divendres, a les 20.00h: *La punta* (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dissabte a les 09.00h: *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO SALUD (FM 89.1) - Dissabte a les 07.00h: *Rosari*: meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concursos de Cultura religiosa, meditació mariana, herois del segle XX, etc. Diumenge a les 07.00: presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema marí, etc.

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia 20.40h: *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h: *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a
17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax. 20.18.55

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe*, a càrrec de Mn. Jaume Camprodon i Rovira; *Costumari cristià*, explicacions a costums i tradicions de l'Església, amb Joan Baburés; *La veu dels joves*, amb Jaume Reixach; *Notícies i El significat de l'Evangeli*, per Pere Carreras. També, cada mes, hi ha una crítica cinematogràfica feta per Antoni Bardera. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten: **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.45h. **Ona Jove Riudellots** (104 FM) dissabte 20.00h. **Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) diumenge 12.00h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) dissabte 21.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio l'Escala** (107.6 FM) divendres 13.30h. **Ràdio la Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (106.0 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom (Palau)** (107.9 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Sant Joan les Fonts** (107.0 FM) dissabte 10.00h. **Ràdio Santa Coloma** (103.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Sarrià de Ter** (87.6 FM) diumenge 10.00h. **Top Gironès (Cassà de La Selva)** (92.8 FM) dissabte 19.30h. **Ona Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 14.00h.

—L'emissió que es realitza els dijous a les 14.00 a **Onda Rambla Girona** (89.9 FM), és un resum d'*Església Viva* dins el magazine *Tarda de Tots* d'aquesta emissora.

—**Ràdio Arbúcies** (107.6), no emet el primer diumenge de mes *Església Viva*, per tal de retransmetre en directe la Santa Missa.

—Alguns apartats d'*Església Viva* s'inclouen dins el programa parroquial local de **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM).

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera dels últims anys amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten: **Ona Jove Riudellots** (104 FM) dissabte 15.30h. **Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) dimecres 22.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) dissabte 21.35h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) dissabte 15.00h. **Ràdio l'Escala** (107.6 FM) dimecres 13.30h. **Ràdio la Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Shalom (Palau)** (107.9 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan les Fonts** (107.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio Santa Coloma** (103.6 FM) dijous 23.30h. **Ràdio Sarrià de Ter** (87.6 FM) divendres 18.35h.

—També es pot escoltar cada dia de dilluns a divendres a **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) a les 9.30 i el primer dijous de mes a: **Ràdio Tordera** (107.1 FM) a les 22.00h.

—L'últim diumenge de mes, **Ràdio Salt** substitueix *El Cafè Internacional* pel programa *Tots els camins porten aroma*.

LA COVA DEL COUNTRY: Espai setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs a la música country cristiana, godspell blanc i country en general. Presenta: Rafael Corbí. L'emeten: **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) divendres 22.00h. **Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) dimecres 22.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) dissabte 17.00h. **Ràdio l'Escala** (107.6 FM) dijous 13.30h. **Ràdio la Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 14.30h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) dissabte 19.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) dissabte 14.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dilluns 14.30h. **Ràdio Sarrià de Ter** (87.6 FM) dimecres 12.00h. **Ràdio Shalom (Palau)** (107.9 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) dissabte 09.00h.

—També es pot escoltar el tercer dijous de mes a: **Ràdio Tordera** (107.1 FM) a les 22.00h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts de durada presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira.

L'emeten: **Ràdio Calella** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Marina** (100.3 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 09.35h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.45h.

—**Ràdio Tordera** i **Ràdio Vilafant** inclouen *La paraula del bisbe* dins dels programes parroquials locals.

PUNT DE TROBADA: magazine setmanal d'una hora de durada que analitza temes d'actualitat de la nostra Església. L'últim divendres de mes inclou el programa *Tots els camins porten aroma*. Dirigeix i presenta Carles Sánchez amb la col·laboració d'Àngel Rodríguez. S'emet per: **Cope Figueres AM** (1269 AM) i per **Cope Figueres FM** (88.0 FM) els divendres a les 21.00h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA: programa mensual que dura 30 minuts i tracta temes d'interès. Presenten i moderen: Anna Estartús i Josep Casellas. L'emeten: **Cope Figueres AM** (1269 AM) últim divendres 21.00h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) últim divendres 21.00h. **Ràdio Arbúcies** (107.3 FM) últim diumenge 12.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) últim divendres 20.00h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) últim dijous 21.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) últim dissabte 21.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) últim dimecres 14.30h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) diumenge 9.30h.

—**Ràdio Banyoles** (107.3 FM), emet aquest programa amb dia i hora no determinat.

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten:

Catalunya Música Girona (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música Maresme** (96.4 FM/101.5 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ona Jove de Riudellots de la Selva** (104 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.1 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom (Palau)** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio 1 AM (RNE)** (738 AM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 FM (RNE)** (93.3 FM) dissabte 20.00h. **Top Gironès (Cassà de la Selva)** (92.8 FM) dissabte 20.00h.

—Les retransmissions de la Santa Missa són realitzades per les pròpies emissores de ràdio.

—**Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) emet també la Santa Missa cada dia, de dilluns a divendres, a les 9.00h. i els dissabtes a les 20.30h.

—**Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) la retransmet només el primer diumenge de mes a les 12.00h.

RÀDIO SANTA COLOMA DE FARNERS (FM 103.6) - Dimecres a les 22.15h: *Maranatha*, un programa per descobrir i compartir el nostre tarannà cristià com a catòlic avui.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte 13.40h: *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte a les 14.00h i diumenge a les 12.00h: *Temps Obert*, inclou la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE NAVÀS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h: *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte a les 09.00h: *Magacín*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe (es publica al full «Vida diocesana»). L'emeten: **Ràdio Antena Caro** (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h. **Ràdio La Cala** (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h. **Ràdio Deltebre** (FM 107.6) dissabte de 9.00h. **Ràdio Flix** (FM 102) dissabte de 9.30h. **Ràdio Gandesa** (FM 107.9) dissabte de 13.00h. **Ràdio Infant** (l'Hospitalet FM 107.9) dissabte 10.00h. **Ràdio Joventut de Masdenverge** (FM 100.7) diumenge 10.00h. **Ràdio Mora d'Ebre** (FM 87.6) divendres 10.00h. **Ràdio Nueva Vinaròs** (FM 98.2) dissabte 22.30h. **Ràdio Onda Cero** (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h. **Ràdio els Ports** (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h. **Ràdio Ràpita** (FM 107.9) diumenge 12.00h. **Ràdio Ulldcona** (FM 95) diumenge 09.05h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0).

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - De dilluns a divendres a les 07.05h: *Déu vos guard!*, Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïem la recepció de controls d'emissió.

Ara mateix

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

El Pelé: un gitano de debò, als altars (i 3)

Molta gent, molt de sol, molta alegria i molt de color a la plaça de Sant Pere de Roma. En acabar de pronunciar Joan Pau II la fórmula de beatificació, un petit signe espectacular: apareixen a la façana de la basílica vaticana les cinc efígies dels nous beats. Les mirades de la multitud, prou habituades a veure sants amb hàbit, s'adrecen especialment a la figura del Pelé, el gitano de pell colrada que té al costat un cavall blanc. És el matí del 4 de maig, el dia que, com acaba de dir-nos el

Papa, es podrà celebrar, a partir d'ara, la festa del beat Ceferí Giménez Malla. Entre l'obscur afusellament del Pelé contra el mur del cementiri de Barbastre i aquest moment de glorificació... quin contrast! L'Església vol fer-nos sentir que la mort del màrtir cristià ha estat la seva victòria.

¿Serà aquest, que acabem de viure, un moment fugaç sense conseqüències, de seguida oblidat? Em refereixo, concretament, al fet que un gitano, per primera vegada a la història, és reconegut com a cristià exemplar. Serem capaços de reconciliar-nos amb la seva menyspreada raça?

Dues intoleràncies es van abatre sobre la persona del Pelé. La mort li va arribar com a resultat final d'una, la més radical, que tenyí de sang l'Espanya de l'última guerra civil. «Molts innocents van ser sacrificats com el nostre beat: sacerdots, religiosos i religioses, catòlics corrents. També van caure socialistes i republicans, anarquistes i comunistes innocents. Veníem del caïnisme i de la intransigència...», ha escrit Gregorio Peces-Barba, en el pròleg de l'oratori *Un gitano de ley*. No és fàcil d'enten-

dre, en efecte, que la fidelitat d'un home senzill i bo a la seva fe i a la pregària del rosari pogués concitar un odi tan gran...

Ara bé, una altra intolerància, aquesta incruenta, va acompanyar el Pelé tota la vida: aquella de què és objecte tradicionalment la seva raça, una bona part de la nostra societat. No és fàcil, encara avui, ser gitano... «Ara tothom haurà de reconèixer que un de nosaltres, si més no, ha estat honrat...» La gràcia amb què un gitano deia aquesta frase no treu el seu patetisme...

No faríem bé si, tot celebrant la beatificació del Pelé com un fet curiós i excepcional, deixéssim d'interpel·lar-nos sobre les nostres actituds davant del poble gitano. Un poble que, sota la seva meravellosa capacitat d'alegria, viu amb una sensibilitat molt fina el dolor de la seva marginació i de la seva humiliació col·lectiva. Un poble que té dret a un espai propi en la nostra societat. Un poble de batejats que ha de ser més ben acollit —com a germans de fe, no com a mers destinataris de la beneficència— en el si de la comunitat catòlica.

Necesitarías mucho tiempo. Porque Israel es el único lugar del mundo donde encontrarás las huellas del nacimiento de tres religiones. Donde verás milenios de historia de la humanidad. Un lugar mágico que te ofrece en cada callejuela, en cada esquina, en cada árbol sensaciones únicas para tu espíritu. Todo Israel es un cúmulo de creencias, de misticismo, de fé. Vén. Intenta que se realice el milagro de verlo todo. Para mayor información llama al teléfono: (91) 559 79 03, Oficina Nacional Israelí de Turismo.

TURISMO DE ISRAEL
Las vacaciones son sagradas

"HAY TANTO QUE
VER EN ISRAEL QUE SERÍA
UN MILAGRO VERLO TODO"

